

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 60

Dimecres, 1 d'octubre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 43, segona reunió

S U M A R I

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00003/08) (continuació) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern
(tram. 255-00003/08) (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de major a menor.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, conselleres i consellers, senyores diputades i senyors diputats, m'agradaria començar en aquesta intervenció de mitja hora per contestar un discurs de més de dues hores amb el qual ens va obsequiar i, diguem-ne, delectar el president de la Generalitat. I, per tant, ja em disculparan si en algun moment, doncs, he de fer una síntesi potser excessiva d'alguns temes, però espero que després, en alguna rèplica posterior, em pugui allargar amb altres coses que ara no puguin sortir.

M'agradaria començar, com deia, per on va acabar el president: el nostre país, efectivament, Catalunya, té, crec jo, prou solidesa, té prou entitat, té prou actius, té prou energies, té prou persones, sobretot té prou persones, té prou institucions, entramat d'institucions, per superar dificultats, encara que siguin serioses; i no només superar dificultats: fins i tot, plantejar-se reptes realment importants. Jo n'estic plenament convençut. Per altra banda, si les persones que intentem representar o liderar aquest país no confiéssim en el propi país, en les seves possibilitats, què hi fariem aquí? Per tant, és obvi, és una evidència que això ha de ser d'aquesta manera.

Tot això, conscients dels punts febles i dels punts forts que té la nostra societat, que els té, sense idealitzar-la, dels seus vicis i de les seves virtuts. També, per què no dir-ho?, dels seus complexos, que hi són, però també de les seves heroïcitats. Només el fet que Catalunya segueixi existint com a poble, com a país, com a nació, ja és per si mateix una heroïcitat.

Ara bé, aquella apellació que vostè feia als valors tradicionals de Catalunya –la cultura de l'esforç, l'afany de superació, «el gust per la feina ben feta», ens deia el president–, vol dir que aquests valors, dits per vostès, sonaven convincents? Perquè vostès s'han passat una pila d'anys qüestionant aquests valors fins a la ridiculització.

Se'n recorden, de tot allò que va durar tants anys, de «la Catalunya xirucaire», «la Catalunya provinciana», «la Catalunya dels botiguers»...? Que era la Catalunya que pencava, era la Catalunya de l'esforç, era la Catalunya del treball, era la Catalunya de l'afany de superació. I davant d'això què hi havia?, davant d'això què hi havia? –perquè vostès, aquells valors, els posaven sobre la taula, no? Hi havia el cosmopolitisme, hi havia la transgressió, que encara hi és, i no sé quantes coses més.

Per tant, sí, senyor; sí, senyor president. La Catalunya real que ha anat endavant, aquella que ha tingut l'heroïcitat de mantenir-se dempeus és la Catalunya que ve d'aquesta cultura i d'aquests valors que ahir vostè deia i en què, desgraciadament, els partits que representen el Govern no han precisament excel·lit durant molts i molts anys.

Crec que va faltar, en el seu discurs, si m'ho permet, una gran dosi d'autocrítica. Vostè va començar la seva intervenció dient: «Hem de parlar clar» –més o menys; no recordo les paraules precises–, «hem de fer un diagnòstic real.» I en aquest diagnòstic real, jo em pregunto quina autocrítica ahir van assumir el Govern, davant de la situació del país, i el seu president. Vostè semblava un cronista extern, que mirava el país com si el país no tingués re a veure amb vostè. I vostè és el màxim responsable de tot el que està passant, el primer i màxim responsable; no l'únic, però el primer i màxim i responsable és vostè, i, al costat seu, el seu Govern. I semblava que això, doncs, no tenia re a veure amb el Govern. Fins i tot es va permetre vostè donar lliçons, en forma pràcticament de sermó, sobre el que s'havia de fer respecte a la feina i l'exigència.

I la pregunta que es pot fer qualsevol persona del carrer és: escolti'm, i l'exigència del Govern?, i la feina del Govern?, i el fet d'actuar amb diligència del Govern?, i tot això on és? Perquè si algú ha de donar exemple és precisament el mateix Govern i el seu president, de tot això. I resulta que aquí el Govern, doncs, passa, i fins i tot, segons vostè, amb nota alta. Això sí, exigint als altres que facin aquesta feina, com si la gent, senyor president, no tingués ganes de fer-la, aquesta feina.

Vostè no entén que aquí hi ha un munt de gent en aquest país que està pencant o que té moltes ganes de pensar i que si no penquen més és precisament perquè no hi ha la feina que hi hauria d'haver, com després li comentaré, o les possibilitats que hi hauria d'haver? I que veu en el Govern exactament allò que no hauria de ser des del punt de vista de la solidesa, des del punt de vista de l'entitat, des del punt de vista de la credibilitat. Hi ha molta gent d'aquesta. No li diré «tothom», evidentment; alguns fans deuen tenir, vostès. Però els asseguro que molta gent, en aquest moment –fins i tot gent que els ha votat, se'n sorprendrien–, té aquesta visió del Govern i del seu funcionament.

Bé, anem a la situació econòmica. Vostè també hi va fer una relació, una aproximació; jo tampoc la hi vull deixar de fer perquè, òbviament, és un dels grans temes, si no el gran tema, que tenim sobre la taula en aquest moment.

Hi ha una dimensió internacional, vostè té raó, és la pura evidència, és una obvietat, i en aquesta dimensió poca

cosa hi podem fer des d'aquestes institucions. Tampoc el Govern aquí té un marge d'actuació excessiu. Per tant, deixem-ho de banda. És una dada important, però no hi podem fer front directament.

Ara bé, la crisi també té una dimensió interior, no és veritat que tot vingui de fora. De fora ens ve l'encariment del preu del petroli, per exemple, o una situació financera complicada, per exemple. Però hi ha moltes altres coses que vénen de dintre, i ara és el moment de fer-hi front, perquè els deures no s'han fet abans. I, si s'haguessin fet abans, moltes d'aquestes coses de la cara interior de la crisi, aleshores, en aquest moment, estarien molt més ben enfocades.

I aleshores ve, en aquesta dimensió interior, el següent, no?, la pregunta que ens fem molts, vista la història del que eren els governs i els presidents de la Generalitat: on és el president de la Generalitat, des del punt de vista del projecte econòmic a nivell català i a nivell del conjunt de l'Estat? On és? On és el seu Govern? És que vostès, literalment, no existeixen. En política econòmica vostès no existeixen, no són referent, ningú els té en compte pràcticament per a res. Vostès han sentit algun dia algú que, fora de Catalunya, digui: «Mira, escolta'm, aquest és el projecte econòmic del Govern de la Generalitat i del senyor José Montilla, que està incidint a Madrid, que està comarcant o coliderant la política econòmica»?

Hi han hagut altres crisis a l'Estat espanyol, a principis dels noranta. Com es dirigia la política econòmica en aquell moment? Doncs, escolti'm, en bona part des de Catalunya. I no em dirà que vostè no té força –no em dirà que vostè no té força–, perquè, escolti'm, té vint-i-cinc diputats a Madrid, més que qualsevol altre govern de la Generalitat. Cap govern de la Generalitat havia tingut tant suport a Madrid, tanta força teòrica a Madrid, com té vostè. Vint-i-cinc, més els d'Esquerra, més els d'Iniciativa, al final en són vint-i-nou. I què fan aquests diputats i diputades? On són? Quina és la seva veu? Potser és que hi ha una nova cultura de la veu que vol dir estar en silenci; pot ser, potser ens ho acabaran explicant així. Però, escolti'm, vostès no són referent en un tema fonamental, en un tema capital, en un tema en què el Govern de Catalunya i el seu president haurien d'estar marcant la pauta. Entre d'altres coses perquè els d'allà, en aquest moment, de projecte econòmic no en tenen tampoc ni un, i vostè ho sap. I l'absència de Catalunya en aquest sentit és clamorosa, senyor president –clamorosa.

Què vol dir «actuar i liderar»? Doncs, miri, com a mínim, voldria dir –com a mínim– actuar en sis camps davant de la crisi. Cap d'ells pot produir miracles, ja li ho admeto, ni solucions immediates, també és cert; però s'hi ha d'actuar, i s'hi ha d'actuar a fons.

Per exemple, tot aquest tema que s'està comentant cada dia de com a les empreses els arriba liquiditat, que vol dir diners per poder funcionar i per poder invertir. Aquí no s'està fent tot el que es podria fer. Ja no dic des del Govern de la Generalitat només, sinó des del conjunt de les institucions de l'Estat. I vostès haurien d'estar marcant la pauta, perquè aquí hi va la benzina que després serveix perquè les empreses funcionin. És com si vostè

tingués una peixera i li tragués l'aigua. Què passaria amb els peixos? Doncs, ja ho sabem. Una.

Segona cosa que s'hauria d'estar fent: un pla seriós de lluita contra la inflació, perquè la inflació és el tèrmit que s'està menjant el poder adquisitiu de molta i molta i molta gent. I això no es fa. I Espanya..., i Catalunya també és una de les zones de tot l'Estat espanyol que té una inflació més alta, amb un creixement en aquest moment més baix; equació diabòlica.

Tercera cosa que s'hauria d'estar fent: un programa potent d'infraestructures que s'executessin. Vostès veuran..., després li preguntaré quina ha estat l'execució de les inversions de l'Estat, per exemple, durant l'any 2007. Si no passen del 75 per cent! El 25 per cent, una quarta part de tots els diners que estan en el pressupost, s'acaba simplement no executant, en un moment en què es necessita com el pa que es menja que hi hagi una acció forta i potent per part de les administracions per suplir la pèrdua d'activitat d'alguns sectors econòmics importants del nostre país.

Un programa seriós d'exportació. Vostès saben que Catalunya i el conjunt de l'Estat són una de les economies del món amb més dèficit comercial? És a dir que importem moltíssim més del que som capaços d'exportar? Ja sé que Catalunya dintre de l'Estat és una potència exportadora, però el balanç final no és bo, i aquí ningú es pren seriosament el tema de l'exportació, tothom hauria d'estar bolcat en aquest sentit, i no és així.

Un altre exemple, un pla d'energia i de transport, perquè afecta la productivitat de les empreses. Vostès n'han sentit a parlar d'un gran pla d'energia per no dependre tant del petroli a nivell de l'Estat espanyol? Seriosament? Jo vaig escoltar molt atentament el Congrés del PSC del mes de juliol. Vostès van parlar de l'energia nuclear. Senyor Montilla, el seu Govern està avui en disposició de fer un debat intern sobre això? Ja no dic extern perquè seria un batibull immens, intern? Simplement per equilibrar les fonts energètiques, simplement per això.

O, per exemple, un programa potent d'incentius fiscals, Espanya segueix tenint –i, per tant, Catalunya també– l'impost de societats més alt de tota la Unió Europea, o un dels més alts, malgrat algunes rebaixes que es van fer en l'anterior legislatura, però traient-se deduccions per la innovació i per l'exportació. Doncs, bé, escolti'm, es pot fer un programa de rebaixes fiscals per a les famílies –Convergència i Unió ho ha proposat– i també per a les empreses. I, òbviament, un programa seriós, després m'hi referiré, de lluita contra l'atur.

Tot això es podria fer, perquè, sap quin és el balanç en aquest moment, senyor president? Doncs, el balanç és un balanç fumut, perquè el que està passant, desgraciadament, és que hi ha menys empreses, perquè tanquen empreses, i, a més a més, més aturats, perquè la gent perd la feina, no tothom afortunadament, però hi ha gent –molta gent– que perd la feina. I aquest és un balanç contra el qual s'ha de fer alguna cosa potent, alguna cosa d'envergadura, no simplement passar el dia a dia, que tenim la impressió que va ser una mica el fil roig, vostè ho deia, del seu discurs d'ahir. Allò era el discurs d'anar fent, de qui dia passa any empeny, de no enten-

dre què és el que està passant, ni quina reacció s'ha de tenir per part dels governs i dels presidents davant del que està passant. Si m'ho permet, dit amb tota la humilitat, amb tota la modèstia, aquesta és la meua impressió i la de Convergència i Unió.

Vostès em podrien dir: «No, no..., és que, és clar, estem tan concentrats en la feina portes endins que no ens dona temps d'influir portes enfora.» Podria dir això, no? Doncs, miri, tampoc –tampoc. Li donaré quatre o cinc dades que vostè ahir va obviar i que..., home, s'han de saber, són conegudes algunes d'elles, però s'han de dir, perquè també és balanç de l'exercici que acabem, eh? Per exemple..., i aquest és balanç seu ara, eh?, quan dic «seu» no vull dir que tota la responsabilitat sigui seva, que quedi clar, però el balanç és seu perquè vostès són el Govern i vostè és el president. Des del mes de gener..., perdó, durant el mes d'agost –últimes dades conegudes–, més de sis-cents aturats cada dia –durant el mes d'agost–; des del mes de gener d'enguany, més de tres-cents aturats cada dia, i, des del mes de setembre de l'any passat –últim debat de política general–, més de dos-cents aturats cada dia! Aquesta és una dada del que està passant, i ahir semblava que tot això no existia.

L'índex de pobresa a Catalunya ha pujat o ha baixat? Agafin les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya que depèn de la Generalitat: ha pujat fins al 19 per cent. Llegeixin un estudi de la UGT sobre què està passant amb la feina i l'ofici de la gent jove. L'últim que van publicar, de fa poques setmanes, saben què deia? Doncs deia exactament que hi ha 33.000 joves en els darrers tres anys –33.000 joves de menys que vint-i-quatre anys– que no tenen ni ofici ni benefici, que ni estudien ni treballen, fins a arribar a una xifra de gairebé cent mil. Vostè creu que aquest país, Catalunya, es pot permetre que cent mil persones, de setze a vint-i-quatre anys, ni estudiïn, ni treballin? Això està passant.

De la mateixa manera que està passant l'increment del fracàs escolar, i vostès ho saben, i, a més a més, crec que ho reconeixen. Ahir això no va sortir massa, però poc o molt el conseller d'Ensenyament això ho reconeix, no? Increment del fracàs escolar, i, a més a més, no hi ha ni un sol... –però és que ni un, eh?–, ni un sol informe que surti publicat de qualsevol entitat seriosa que deixi el panorama educatiu català en bones condicions, malgrat l'ingent esforç que fan els ensenyants perquè això vagi millor, ni un. I aleshores vostè diu: «Llei d'educació.» D'acord! I vostè sap que Convergència i Unió, en aquest tema de la Llei d'educació, no només li ha estès la mà, sinó que a més a més està disposada a col·laborar passi el que passi dintre del Govern de la Generalitat. Vostè ho sap, i ho mantindrem fins al final, a condició que la llei que surti d'aquest Parlament sigui una llei que pugui restar en el temps independentment del Govern que hi hagi a Catalunya. I crec que és una demostració en un tema central de país d'una actitud de país, que és la que ha de presidir Convergència i Unió. Si cap soci seu de govern li diu que no, tranquil, perquè vostè la majoria parlamentària la tindrà –la tindrà–, sempre que, ho torno a dir, sigui la llei que ha de ser. I això, evidentment, té una sèrie de peatges ideològics: allò que dèiem dels valors i de tot allò, no?, doncs té

una sèrie de peatges ideològics per fer les coses, a criteri nostre, ben fetes.

I el poder de compra de les famílies catalanes, com dirien que ha anat vostès? Que deu ser un indicador important, no? Doncs, miri, hi ha set comunitats autònomes que ens passen per davant, Aragó inclosa, set. I aleshores ens preguntem: aquest és un bon balanç, senyor president, per a un govern que s'autoanomena d'esquerrès i progressista? Vostès estan satisfets d'aquest balanç? Que també existeix, que són dades molt contundents i molt feridores i molt punyents. Vostès estan satisfets, tant que es diuen d'esquerrès, progressistes i no sé quantes coses més, d'un balanç d'aquestes característiques? Perquè sap què passa? Que la crisi és econòmica, és veritat, però les conseqüències són socials. I aquí és on el Govern de la Generalitat hauria d'estar actuant amb tota contundència, també, i amb tota fermesa. I vostè ahir va intentar, diguem-ne, intentar, fer veure que sí que estaven fent coses, i segurament en fan i en coneixem algunes, i algunes fins i tot estan en la línia correcta i no els dic que no, i crec que dient-ho així, doncs, fem honor estrictament a la veritat. Ara bé, també els he de dir que hi ha un munt de coses que vostès o no les fan o no les fan bé.

I recordo molt bé que fa un temps enrere el president, al començament de la legislatura ens deia que una de les seves màximes seria actuar racionalment i atendre càlidament. Va dir això exactament –vostè suposo que ho recorda perquè eren paraules seves–: actuar racionalment i atendre càlidament. I jo em pregunto: vostè creu que l'aplicació de la Llei de la dependència és una forma càlida d'actuar i d'atendre bé la gent? Però, escolti'm, si és un desastre monumental! Es va fer una llei d'aquelles que vostès en diuen «d'esquerrès», promentent «l'oro i el moro» absolutament a tothom, aixecant unes expectatives immenses per a gent necessitada que ho passa molt malament i després resulta que no hi havien els diners. I no és que no hi haguessin els diners ara que hi ha crisi, no, és que no hi eren des del primer dia que es va fer la llei. I vostès en van ser directament coresponsables, van acceptar el frau nacional que significa que el Govern espanyol fiqui el nas en les polítiques socials bàsiques de Catalunya sense dir ni piu, i no només van acceptar el frau nacional, sinó que a més a més van fer una llei que, des d'un punt de vista de sensibilitat social, té unes mancances tremendes, però tremendes vol dir tremendes. No hi ha capacitat de gestió i a més a més no hi ha diners per aplicar-la, i, per tant, s'estan frustrant un munt d'expectatives de gent, ho torno a dir, molt necessitada, amb necessitats molt punyentment viscudes a dintre de casa seva. En la rèplica li puc posar algun exemple en aquest sentit.

Vostè creu que és actuar racionalment començar el curs escolar amb mil barracons? Perdó, no..., se'n diuen aularis d'això ara, no? (*Veus de fons.*) Aularis. Abans en deien barracons i els criticaven. Mil, el doble que l'any 2003... (*Remor de veus.*) Sí, sí..., no protestin, no, perquè aquesta és la realitat, reconeguda per vostès mateixos. Si volen no en diem barracons, no s'excitin, no en direm barracons, en direm aularis, però més o menys tenen la mateixa forma que els barracons d'abans, més o menys... Ho recorden, no? (*Remor de veus.*)

Llars d'infants. És actuar càlidament haver compromès trenta mil places del 2004 al 2008 i no haver passat de quinze mil? (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, sí... No, és clar, si vostès... (*Remor de veus.*) Perdonin..., si vostès compten totes les que hi ha, doncs, mirin, és clar, n'hi ha més, perquè ja se n'havien fet bastants..., no totes les necessàries, no... (*Remor de veus.*) Però és així i no els hauria de doldre perquè, escoltin, a mi no em dol que vostès facin llars d'infants, perquè és bo per al país, doncs, a vostès, no els hauria de doldre que n'hi haguessin d'abans, home, perquè també era bo per al país, o és que són dos països diferents? (*Veus de fons.*) Per tant, tranquils! Se n'han fet la meitat de les que s'havien de fer, d'acord amb els compromisos de la mateixa iniciativa legislativa popular. Ja està, no passa res..., sí que passa, ho reconeixen i punt, però això no és actuar racionalment, ni atendre càlidament les persones que necessiten que la criatura pugui anar a una llar d'infants.

O les residències de gent gran..., que també és un altre exemple clar de política social, no?, i d'atendre càlidament la gent que ho necessita: discapacitada o gent gran. Vostès van prometre, al començament del primer tripartit, deu mil places –deu mil! Saben quantes n'han fet, de promoció pública –pública? Que són aquelles amb les quals vostès creuen més, no? Oi que sí? (*Veus de fons.*) Una mica més de sis-cents. Caram!, quina diligència, senyor president! Aquella que vostès recomanen als ciutadans, per què no se l'apliquen, a vostès, fent política social, en majúscules, precisament per a la gent necessitada? O és que això de la diligència i de l'eficàcia i del gust per la feina ben feta per a vostès no hi va tot això? Només és una recomanació per al país però no és una autorecomanació per al Govern.

Complements de pensions, suport a les famílies amb criatures de menys de tres anys..., li'n parlaré a la rèplica perquè he d'encetar algun altre tema que també li volia comentar.

Crec que explicades així les coses arribem a un punt que per a mi és fonamental i és..., el Govern..., amb la que està caient, per entendre'ns, i amb les dificultats tan serioses que hi ha a tots els nivells, i amb la preocupació que hi ha per part de la gent, lògica i natural, i les incerteses de tota mena, el Govern hauria de transmetre confiança d'una manera exemplar. I jo crec, senyor president, que el seu Govern de confiança no en transmet, que no respon a aquestes característiques de la confiança.

Vostè ahir feia referència a dos episodis..., i aquí sí que vostè em va preocupar molt quan ho va explicar, li he de ser sincer, va dir: «De la sequera i de tot l'escàndol de rodalies en traurem lliçons positives.» Com si vostès allò ho haguessin fet meravellosament bé. És a dir, les bones lliçons què són? Enganyar el Parlament? Enganyar l'opinió pública? Ineficàcia a dojo? Subordinació a Madrid, donant-li el timó de tota l'operació en un moment determinat? Que cada partit del Govern fes el discurs per a la seva pròpia parròquia a veure qui agradava més als seus? Aquestes són les bones lliçons que podem treure del tema de la sequera? Jo diria que més aviat no: sort vam tenir de la Moreneta i de la santa paciència dels catalans! (*Veus de fons.*) Sí, sí..., sort en vam tenir.

Vostè creu que una persona aturada pot confiar –confiar–, una persona que ha perdut la feina pot confiar en el seu Govern? Analitzin el Servei d'Ocupació de Catalunya. Sap què ens va dir, vostè, senyor Montilla, ahir? Ens va dir que estaven fent un pla de formació per a la gent que treballa al Servei d'Ocupació perquè sàpiguen com ajudar a donar feina a la gent. Vostè s'imagina un navegant que en un moment determinat té una via d'aigua, com és ara la crisi econòmica, i que quan l'ha de reparar es dedica a reparar les eines? I li diuen: «Escolti'm, però és que està entrant aigua!» I diu: «No, esperi, esperi..., que jo estic reparant les eines ara.» Doncs, escolti'm, això és el que vostè ens va dir –això és el que vostè ens va dir.

Sap quantes col·locacions ha fet el Servei d'Ocupació de Catalunya en percentatge sobre el total? Menys del 10 per cent. Vostès són irrellevants, des del punt de vista de donar ocupació a la gent, absolutament irrellevants, com si no hi fossin. Mirin que és sensible aquest tema en aquest moment, eh? Miri que hauria de ser l'abecé del Govern, per entendre'ns, eh? Doncs, escolti, aquesta és la realitat. I ara es dediquen a formar la gent de dintre per veure si d'aquesta manera poden fer millor la seva feina. Fa cinc anys que governen el Servei d'Ocupació de Catalunya, no cinc dies, eh?, cinc anys!

Les empreses, en general, vostè creu que se senten ben ateses per part del Govern? Vostè pot pensar que sí –pot pensar que sí. Però, escolti'm, jo no m'hi puc estendre ara, però li asseguro una cosa –i si no em vol creure, no em cregui, lògicament, està en el seu dret, no?–: hi ha empreses que ens truquen a nosaltres, que estem a l'oposició i que no manem, demanant-nos que el Govern els rebi. Vostè s'imagina aquest espectacle grotesc i dantesco? Sí, sí, ens truquen a nosaltres demanant que el Govern els rebi! No que els resolgui els problemes, no, que els rebi.

I jo no sé quins esforços estan fent ara per simplificar el funcionament de l'Administració, però si vostès paren una mica l'orella i escolten la gent crec que arribaran a la conclusió que avui dia ficar-se a l'Administració de la Generalitat és ficar-se, per part de qualsevol empresa o professional, en un laberint del qual se sap com hi entres però no se sap com en surts. Aquesta és una bona part de la veritat. I, senyor Baltasar, no rigui tant perquè una part del problema és vostè. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

En aquesta línia que els deia de la confiança, agafin qualsevol sector productiu; jo em referiré, encara que sigui en uns segons, per exemple, a la pagesia. Parlin amb la gent que està al capdavant de les institucions, de les organitzacions. Què els diuen? Jo els puc dir el que ens diuen a nosaltres. Ens diuen: «El camp català està abandonat a la seva sort en aquest moment.» Així. Ens diuen: «S'han carregat el Programa d'incorporació de joves agricultors.» No ho diem nosaltres, eh?, ens ho diuen els altres. Ens diuen: «El Pla de desenvolupament rural és cada vegada pitjor; perdem pistonada» –la pagesia, la ramaderia; hi ha algun sector que funciona bé però la majoria està en una situació realment precària. I vostè ens diu que es fan camins rurals. Escolti'm, els camins rurals estan molt bé, fets amb els ajuntaments,

però, atenció, els camins rurals no resolen el problema de producció de la nostra pagesia i de la nostra ramaderia. Bé, li podria parlar de moltes altres coses; espero poder-ho fer en algun moment del torn de rèplica.

Pacte per la innovació i la recerca –vostè hi va fer una cita. Doncs, miri, Convergència i Unió, senyor president, li diu que el signarà, aquest pacte. El signarem, ja hi pot comptar. Fixi la data del dia que a vostè li vagi bé; Convergència i Unió hi serà. S'ha fet la feina en la línia del que nosaltres, doncs, entenem que s'ha de fer; sempre es pot fer millor, òbviament, però tenim un full de ruta. Només lamentem una cosa, que aquest full de ruta ens porti un altre cop al punt de partida de la política d'en Mas-Colell, que no s'havia d'haver abandonat mai. I resulta que ens hem passat cinc anys fent giragonses pertot arreu, amb un conseller, amb l'altre, amb un director, amb un altre, amb un secretari, amb un altre, etcètera, i al final hem hagut de tornar al punt de partida. Quina llàstima i quina desgràcia! Però, bé, escolti'm, no fem sang amb això. Nosaltres hi serem, perquè vegin que l'actitud de Convergència i Unió és la que jo crec que ha de ser en aquests moments. Hi ha un bon acord, és exigent. Convergència i Unió hi pot donar el seu suport. Només serem vigilants, òbviament, que tot això després es compleixi fil per randa, que és el que el país necessita.

El pacte d'infraestructures. Senyor president, on és aquest pacte? Porten gairebé dos anys treballant..., però, d'aquesta legislatura. On és el pacte d'infraestructures? Vostè es presenta en el debat de política general per fer balanç del que està passant i fer prospecció del que han de fer i resulta que, amb la que està caient, el Govern de la Generalitat no és capaç d'haver portat en aquest Parlament el pacte d'infraestructures.

I, si m'ho permet, deixi'm fer-li una pregunta concreta, que vostè ahir no s'hi va referir: i el quart cinturó? No, li ho pregunto per una cosa, perquè és que hi ha una resolució de l'any passat, feta per vostès, que deia que en un any –és a dir, ara– hi hauria un projecte portat aquí, al Parlament. I vostè no ens l'ha ensenyat. I, per tant, li demano que quan torni a pujar aquí ens l'ensenyi. Perquè, escolti'm, jo els veig a vostès tres, que són els màxims dirigents del Govern, senyor Montilla, senyor Carod i senyor Saura, que sé que a més a més es reuneixen habitualment –gairebé es veuen cada setmana o més d'un cop la setmana–, i amb un any no han estat capaços de pactar una carretera? Vostès volen treure, senyor Montilla, aquest país de la crisi que té?, i de les dificultats que tenen?, i ens diu que hem de ser exigents i que hem de tenir el gust per la feina ben feta, i vostès, amb un any, no han pogut pactar una sola carretera. Vol dir que tot això quadra? Vol dir que les seves paraules d'ahir eren paraules realment ben adreçades o sinceres? O simplement de cara a veure com es podia culpabilitzar els altres per treure's les culpes de sobre? Senyor Montilla, una carretera! Important, eh?, molt important, però una carretera! Un any! –dit per vostès, votat solennement en aquest mateix Parlament.

Ens va tornar a dir que en el tema de l'aeroport del Prat concretament vostès serien determinants. Vostè sap el que proposa el senyor Zapatero? Que tinguem un 19 per

cent. Recordi que la resolució d'aquest Parlament diu: «Determinants i majoritaris.» I per això Convergència i Unió dèiem «majoritaris», perquè ens temíem com acabaria tota aquesta història, i especialment si ho porta el senyor Rodríguez Zapatero. Dinou per cent, ens proposen. Doncs no, escolti'm, no s'ha de dir «determinant», s'ha de dir rotundament que no perquè això és una presa de pèl monumental. I, en aquest sentit, s'haurà de tornar a fer una resolució que sigui clara d'una vegada per totes, perquè, si no, aquí anem marejant la perdiu i mentre anem marejant la perdiu aleshores el senyor Zapatero va imposant el seu criteri.

I quan es parla de la feina ben feta, doncs, escolti'm, apliqui-s'ho a l'obra pública que fa la Generalitat de Catalunya. Perquè resulta que si vostès agafen, per exemple, eh?, la línia 9..., si això és un exemple de feina ben feta, doncs, escoltin, que vingui algú i que ens ho expliqui. Vostès diran que «no sé si els projectes» i no sé quantes coses, però, escoltin, fa cinc anys que governen, cinc anys!; no han inaugurat ni una sola estació. I miri que en té, aquesta línia; si no ho recordo malament, més de quaranta. Ni una estació, no han inaugurat.

I Bracons? Bracons estava començant, estava en execució, s'estava fent l'obra. I han passat cinc anys i encara no està en servei. Això és autoexigència, gust per la feina ben feta i no sé quantes coses més que vostè ahir ens recomanava, senyor president?

A la rèplica li parlaré –perquè vull destinar els darrers minuts de la meva intervenció al tema de l'autogovern i del finançament– dels pressupostos de l'Estat, especialment en el tema de les infraestructures. Només li demano una dada per quan vostè pugui a la tribuna: digui'ns –perquè està obligat a saber-ho– quina és la liquidació del pressupost de l'Estat en inversions a Catalunya de l'any 2007. Una dada importantíssima, que hem de conèixer perquè en els pressupostos del 2009 s'hi ha d'incorporar el que no s'hagi executat de l'any 2007 per part de l'Estat a Catalunya. Per tant, li demano que ens doni aquesta dada, que és una dada capital de cara al debat que haurem de tenir.

I, finalment, jo em pensava sincerament que ahir vostè, perquè corrien rumors en aquest sentit, ens anunciaria algun tema amb relació a majors competències derivades de l'Estatut. Corria el rumor i fins i tot s'havia publicat que hi hauria algun anunci sobre el tema de rodalies. I no ens en va dir res. Bé, llàstima! Només li demano una cosa: quan s'anuncii el tema de rodalies, que jo espero que sigui aviat, al més aviat possible, facin-nos el favor que sigui un traspàs sencer. «Sencer» vol dir que no només ens traspassin, doncs, el que són les operacions, per entendre'ns, o el funcionament dels trens, sinó que ens traspassin també les infraestructures. Perquè vostè s'imagina nosaltres gestionant els trens i des de Madrid arreglant les infraestructures? No anirem mai a l'una. I, a més a més, la culpa serà nostra per no gestionar bé. I la imatge com caurà en picat, de cara als catalans, de les institucions catalanes? I a Madrid se'n fregaran les mans. Per tant, que es traspassi aviat però que es traspassi tot. I en serem responsables totals, pel bé i pel que no estigui tan bé; ja ens ho jutjarem nosaltres mateixos.

Finalment, el tema del finançament. Vostè hi va dedicar una part, jo també hi voldria destinar aquests tres minuts finals, o quatre. Una reflexió prèvia que no puc evitar-me, perquè vostès entenguin per què Convergència i Unió ha actuat durant aquests darrers mesos com està actuant. Mirin, aquest Estatut que tenim, que se li havia fet tanta mofa, com si no fos res, eh?, inclòs el tema del finançament, resulta que ara costa Déu i ajuda de tirar endavant. Primera reflexió.

Segona reflexió. Va costar tant d'arribar aquí, i vostès ho saben, va costar tant que ara no podem baixar ni un graó, perquè els graons que havíem de baixar ja es van baixar en la negociació de l'Estatut. Sí, sí, no riguin –no riguin–, perquè tots els que hi van votar a favor ho van admetre; i els que no, no cal que hi entrem perquè és història passada, però ens podríem divertir una bona estona. És igual, deixem-ho estar. Escolti, si no té cap importància, tot això; l'important és que aquest país té un estatut que s'ha de complir. I jo els dic: no baixar ni un sol graó. La negociació es va fer, el pacte es va fer, es va referendar pels ciutadans de Catalunya –que no és una dada menor en democràcia– i, a partir d'aquí, exigència plena d'aquest Estatut. Per una raó: perquè si no exigim en el model de finançament tot el que diu l'Estatut, després, d'aquí a uns anys, aquest Estatut no ens servirà absolutament de res. O ens hi posem forts ara, que tenim tota la paella a la mà o després tot això serà paper mullat.

I aquí és on volia fer aquesta reflexió prèvia, perquè vostès entenguin que quan nosaltres posem condicions o fixem objectius no ho fem per molestar el Govern o el seu president, o per «incordiar», o per no sé què; ho fem perquè aquest país nostre, després de tot el calvari que va passar en el tema de l'Estatut i de les bufetades que vam rebre, i que encara en part rebem, aquest país té dret que tot allò que diu aquest Estatut es compleixi fil per randa, sense regatejar absolutament res.

I això què vol dir? Doncs, miri, els nostres objectius en el tema del finançament. Primer: l'Estatut, tal com diuen els lletrats del nostre Parlament –i aquest és el nostre, de parlament, no el de Madrid–, ha d'estar, en cas de conflicte d'interpretació, per sobre de la LOFCA a nivell espanyol. Punt primer.

Punt segon: s'ha de quantificar el que ens deu el Govern central per les decisions que han pres ells, des de Madrid, unilateralment, sense consultar-nos, i que comporten que a càrrec de la Generalitat hi ha més despeses o menys ingressos. Això ens ho han de compensar. I s'ha de tenir la llista feta de tot el que ens deuen. No sé si vostès la tenen feta o no, però seria molt urgent.

Tercer: una garantia –i dic «garantia», no una promesa– que la solidaritat no farà perdre posicions en el rànking de renda de Catalunya; és exactament el principi d'ordinalitat. Sap què vol dir això? Això vol dir que si passem per sota de la nostra posició ens ho han de compensar amb diners. I aquí és on hi ha d'haver la garantia: compensació amb diners; diners o percentatge d'impostos. Quedem per sota, després de la solidaritat, del que ens correspon? Doncs, més percentatge d'impostos per a nosaltres, per a Catalunya. Mecanisme automàtic.

Quart: consorci de l'agència tributària –50 per cent - 50 per cent entre l'Estat i la Generalitat–, que s'ha d'encarregar de la gestió de tots els impostos cedits totalment o parcialment, que són tots excepte l'impost de societats.

Cinquè: cistella d'impostos. Ha de ser íntegrament respectada ja a partir de l'any 2009. Això és quantificable. Això..., jo no li diré la xifra perquè vostè no vol que es diguin xifres públicament; molt bé, no la hi diré, però es pot quantificar. Això necessitem tenir-ho per l'any 2009. Per una raó, perquè, escolti'm, si després d'haver negociat percentatges que arriben a la mil·lèsima del 58 per cent, per entendre'ns, que no és allò..., pel broc gros, no?, si hem arribat en aquests percentatges i això ens correspon a Catalunya, ara resultarà que, amb el dèficit fiscal que té aquest país, publicat pel mateix Govern central, l'any que ve encara hauré de tornar uns diners d'aquesta cistella que ens corresponen a nosaltres legalment per l'Estatut? Seria una vergonya immensa i un *trágala* inacceptable. Per tant, escolti, objectiu de Convergència i Unió: que la cistella d'impostos, que és quantificable, es respecti íntegrament.

Sisè: fixar una xifra de comú acord per saber si l'acord és bo o no i, per tant, si s'accepta o es rebutja. Concretament, una xifra per al seu termini de finalització, que és, d'acord amb l'Estatut actual, el 2011. Hem de fixar una xifra, senyor president. Ja sé que a vostès els fa molta mandra, però la xifra és fonamental. Perquè sap què passa?, que si no hi ha xifra no sabem on anem junts. Vostè ens té confiança per anar junts? (*Pausa.*) Doncs, escolti'm, si ens té confiança, hi ha d'haver una xifra, i si no ens la té, doncs, la unitat serà formal però no serà real. I vostè sap que el nostre compromís, senyor president, i el meu particular és que la xifra no es farà pública, perquè ja entenem que no s'ha de donar avantatge a l'adversari. No s'ha de fer pública però hi ha de ser.

El nostre oferiment és ben clar: unitat real, que vol dir objectius comuns en aquesta línia que els diem, que no ha de ser tan difícil perquè tot això ho diu l'Estatut, no ens ho inventem, no demanem res més del que diu l'Estatut.

Per tant, unitat real, fixar objectius comuns i, a més a més, senyor president, fixar una estratègia comuna a Madrid fins a les últimes conseqüències. Això és la unitat real, tota la resta és la unitat de declaracions, la unitat formal, que és molt bonica, que nosaltres no trencarem, òbviament, no farem res que pugui posar en qüestió aquesta unitat formal, fotogràfica, si vostès volen, però Convergència i Unió el que ha perseguit des del primer moment és la unitat real. I la unitat real passa per fixar objectius a Catalunya, incloses les xifres, tenir confiança entre nosaltres, anar junts a Catalunya, anar junts a Madrid fins a les últimes conseqüències i utilitzar tots vostès també els nostres diputats a Madrid, passi el que passi, perquè ha de quedar clar –ara és l'hora de la veritat, ara és l'hora dels fets i no de les paraules– i també és bo saber quins diputats a Madrid estan al costat de Catalunya i quins no ho estan tant.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, he de dir que m'alegro de coincidir almenys en la valoració pel que fa referència als actius que té el nostre país, amb els seus punts forts, com vostè ha dit, i amb els seus punts febles. Uns valors que jo penso que realment té el país i que té la seva gent, que no és patrimoni de ningú. Vostè diu que aquests valors dits per segons qui –per nosaltres– per vostès sonen a poc convincents. Segurament, parlar del treball, de l'esforç, del sacrifici personal és poc convincent. Escolti, jo vaig començar a treballar als setze anys, dotze hores, de nit, en aquest país, per fer aquest país. Per tant, no és una cosa que em soni llunyana, ni un valor que no sigui també meu, com ho és, crec, de la majoria de la societat catalana; de la majoria de la societat catalana i precisament aquest és un dels nostres grans actius. Per això tinc confiança en el país, perquè tinc confiança en la seva gent, en tota la seva gent, en el conjunt de la seva gent, dels seus ciutadans.

Perquè fer referència que –dit per vostès, com vostè ha dit assenyalant cap aquí– això és poc convincent, entre altres coses, fent referència, evidentment, a l'etapa de Govern de Convergència i Unió, de vint-i-tres anys, és ignorar també molta gent que ha estat treballant i fent país sobre la base d'un esforç i un sacrifici personal; no des del Govern de Catalunya, certament, des de l'oposició o des dels ajuntaments, des d'on s'ha treballat molt, precisament, per aquest país i per fer país.

Miri, vostè diu: «I la feina del Govern on és?» Bé, segurament es va delectar tant amb la meua intervenció que no es va quedar amb l'exposició de la feina feta, que és molta i llarga; millorable, com sempre, perquè no arribem a tot arreu. També vaig parlar precisament d'autocrítica –també ho vaig fer. Vaig parlar d'exigència, però també d'autocrítica.

Miri, la crisi –jo sé que evidentment no tot ve de fora, ja ho hem dit–, certament, cada vegada, fruit, entre altres, de la globalització, ens afecta més. Afecten més la nostra economia decisions que es prenen molt lluny; ara més que en la crisi del 93. O no?

Repasava què va fer el Govern de Catalunya durant la crisi de l'any 93, perquè vàrem arribar a un nivell d'atur per sobre del 20 per cent –suposo que vostè ho recorda, no? I, francament, el Parlament no va celebrar cap Ple extraordinari ni va haver-hi cap compareixença del president per parlar de la crisi, es va pensar que era innecessària. I les mesures? Què va fer el Govern? Va posar 2.000 milions de pessetes per a avals; aquesta va ser la gran aportació per solucionar la crisi, entre altres coses, que es va fer. Vostès saben perfectament que, per parlar d'aquest camp concret i d'aquest instrument com és l'Institut Català de Finances, al llarg d'aquests anys es deuen haver posat, amb diferents modalitats, no avals, sinó crèdits per més de 2.000 milions, però,

d'euros. Aquesta és una mica la diferència, també, per abordar la crisi. Per donar liquiditat a les empreses, això que vostè deia que nosaltres no fem i que vostès es veu que van fer també l'any 93, ho van fer també amb 2.000 milions de pessetes com a gran actuació.

«No tenim un pla seriós contra la inflació.» Bé, evidentment que la nostra possibilitat d'incidir sobre el preu del petroli, dels aliments, dels pinsos, dels fertilitzants és el que vostè sap. Però això no vol dir que no s'hagin pres mesures, que no hi hagi un grup de treball. Que està funcionant respecte a això. Ara, amb les limitacions que vostè sap que té un govern com el nostre –i també altres–, en un context, com deia, d'economia globalitzada.

Diu vostè que no hem fet un pla d'energia i del petroli. Miri, respecte al pla de l'energia i a les energies renovables, li he de dir que aquest Govern ha fet, en un curt període de temps, el que vostès no van fer en vint-i-tres anys. Sap, vostè, que en energia fotovoltaica s'han instal·lat en els últims dos anys més megawatts que en els vint-i-tres anys de Convergència i Unió? Per no parlar de l'evolució de l'energia èdica. Quants megawatts d'energia èdica es van instal·lar durant els vint-i-tres anys de Convergència i Unió? Vostès creuen que poden donar lliçons precisament en aquest camp? (*Remor de veus.*)

I disposats a obrir tots els debats. No sé si vostès també. Nosaltres no tenim por als debats.

Miri, no coincidim en un tema que ja vostè va exposar en la seva intervenció del 16 de juliol, quan vàrem tenir oportunitat de parlar de la situació econòmica, de la crisi econòmica. Nosaltres pensem que en un moment de davallada, de caiguda substancial dels recursos, no és precisament el moment de plantejar-se rebaixes fiscals més enllà de les que ja hem aprovat. Perquè vull recordar que, aquest any, han entrat en..., han tingut vigència algunes propostes de rebaixes, puntuals, per a determinats col·lectius especialment, també altres de caràcter general, en successions i donacions, en actes jurídics i documentats, també en l'IRPF pel que fa referència a la rehabilitació d'habitatges dels joves, que pensem que és el camí.

Vostè ha dit que nosaltres no fem els deures, ha parlat en concret de l'ocupació juvenil. Miri, l'atur juvenil a Catalunya és del 16 per cent; la més baixa, per cert, de totes les comunitats autònomes de l'Estat, i de la mitjana europea. Segurament, dintre d'un temps no estarem tan bé, puc reconèixer això, però aquesta no és la realitat actual. El nombre d'ocupats a Catalunya ha augmentat més que la mitjana estatal, i és Catalunya qui, proporcionalment, ha creat més llocs de treball en aquest període; aquesta és la realitat avui, miri.

Recerca. M'alegro que vostè hagi anunciat que signaran el pacte per la recerca, crec que és una bona notícia, perquè en tot el que sigui possible hem d'anar plegats; ho he dit en més d'una ocasió i m'alegro que, així com en altres coses hi ha divergències, hi pugui haver coincidències en temes com aquest. Això no es pot fer sobre la base de desqualificar i dir que de fet el que estem és tornant a l'any 2003. Si tornéssim a l'any 2003, esta-

riem aquí (*el president mostra a la cambra uns gràfics*) pel que fa referència a despesa de la Generalitat en recerca, desenvolupament i innovació: 371 milions. Això és 2007: 359 milions, la despesa de la Generalitat en recerca, desenvolupament i innovació. Per tant, afortunadament s'han posat en marxa molts centres, ha crescut substancialment en pràcticament un 30 per cent el nombre de persones que treballen en recerca –més de quaranta mil a casa nostra–, i penso que, en aquest sentit, és una dada positiva que cal posar en relleu, perquè hi hem estat treballant, i el que hem de fer és, sobre la base de les directrius que marca i que marcarà el pacte, continuar accentuant aquest esforç que ha de fer el Govern i que han de fer també les empreses perquè el nostre país pugui assolir, finalment, un percentatge del seu PIB destinat a recerca, desenvolupament i innovació que sigui homologable amb la mitjana europea. Encara estem molt lluny i hem de fer un esforç; un esforç que han de fer les administracions, el Govern –el Govern de Catalunya–, però que han de fer també les empreses si realment volem assolir aquest objectiu.

Pacte d'infraestructures. Bé, vostè, quan parlem del pacte d'infraestructures parla d'una infraestructura que, a més a més, és de l'Estat, l'executa l'Estat, l'està executant l'Estat: hi ha tres trams que estan en obres, i estan en obres encara un temps, perquè són... Diu que..., aprofita això per dir que no hem aconseguit pactar ni una carretera. No, no, no hem pactat ni una carretera, no. Hem fet moltes carreteres. Escolti, saben quantes autovies lliures de peatge van fer vostès? Doncs, miri i repassi els quilòmetres que hi han fets ara i veurà com més s'han duplicat els quilòmetres d'autovies lliures de peatge amb aquest Govern, en un curt període de temps. Ens hem posat d'acord a l'hora de, precisament, fer infraestructures de tot tipus; també de viàries –ja que vostè en parlava–, i en concret d'autovies sense peatge. Avui hi ha a Catalunya més autovies sense peatge, molts més quilòmetres que quan vostès governaven; aquesta és la realitat. Ahir vaig citar tres trams en concret, perquè s'han inaugurat aquest any –perquè s'han inaugurat aquest any–, d'aquestes autovies. Miri si ens hem posat d'acord en coses, no exclusivament en projectes, sinó, després, a desenvolupar-los, a executar-los.

I ho fem, perquè, entre altres coses, les infraestructures, la inversió en obra pública és fonamental també per afrontar la crisi. Per afrontar la crisi que, entre altres coses, ha comportat que nosaltres hàgim dedicat molts esforços pressupostaris precisament a les infraestructures. Vostè ha parlat, en concret, del baix nivell d'execució de l'obra pública a Catalunya. També, per comparar dos exercicis –el 2003 i el 2008–, fins al dia 19 de setembre, un increment del 73 per cent d'inversió executada de la Generalitat de Catalunya. Suposo que és una dada ben eloqüent de les coses.

Ha fet vostè referència als temes de les polítiques socials i a la Llei de la dependència. Ha dit: «És atendre càlidament l'aplicació que vostès estan fent de la Llei de la dependència?» Miri, segur que per a les més de 27.000 persones que fa un any no tenien ni prestació ni servei, i ara tenen o una prestació econòmica o un servei, segur que sí –segur que sí–, li ho puc assegurar.

També ha parlat, en el terreny de l'educació, del fracàs escolar. Certament, un tema que ens preocupa –ho he dit en més d'una ocasió, també en vaig fer referència ahir–, és un dels objectius que precisament es tracta de corregir amb la Llei d'educació de Catalunya i amb un conjunt de mesures, algunes de les quals vaig anunciar ahir. És, òbviament, un tema que sí que ens preocupa de manera molt especial, igual que ens preocupa millorar les infraestructures escolars. Per cert, l'any 2003 la població escolar..., l'última legislatura de govern de Convergència i Unió, la població escolar creixia molt poc. Com vostè sap, ara ha tingut un creixement espectacular; aquest curs, 34.000 alumnes més. I, per cert, amb aquesta perspectiva de creixement de la població escolar com mai, al nostre país, les aules prefabricades o barracons, que vostè diu, si amb vostès tenien una durada de més de quatre anys, amb aquest Govern estan tenint una durada de menys de dos anys, perquè, quan s'installen, darrere sempre hi ha un projecte que està en marxa (*remor de veus*) –sempre hi ha un projecte que està en marxa. Aquesta és la realitat. (*Persisteix la rumor de veus.*) Escolti..., perquè, a més a més –ho vaig dir ahir i ho dic avui–, si vostès feien una mitjana de cinquanta escoles l'any, aquest Govern en fa més del doble, i destina molt més del doble de recursos a la inversió en infraestructures escolars.

Llars d'infants: n'hi havia 23.000 l'any 2003; n'hi han més de 43.000. Aquesta és la realitat; li agradi o no, aquesta és la realitat. I estic parlant de places en funcionament, no de places compromeses, que, evidentment, n'hi ha, com vostè sap, moltes més.

Certament, de les crisis s'han d'extreure bones lliçons; ho vaig dir ahir i ho reafirmo avui. Vostè ha parlat de desgavell, d'enganys... Miri, després de la crisi de la sequera, entre altres coses, el país ha pres més consciència d'un bé escàs que és l'aigua, i ha estalviat. I aquest Govern, com vostè sap, té en marxa infraestructures que aportaran a les conques internes cent vuitanta hectòmetres cúbics a finals de l'any que ve, alguns abans; a finals del 2009, cent vuitanta hectòmetres cúbics nous.

Sap vostè, les obres que vostès van fer, el que van aportar? Deu hectòmetres cúbics. Deu hectòmetres cúbics, això és el que van fer. Compari, per tant, la preocupació per garantir l'abastament d'aigua d'un govern i de l'altre. (*Remor de veus.*)

Ens dediquem a formar el Servei d'Ocupació de Catalunya i no a generar llocs de treball. El personal, també, del Servei d'Ocupació de Catalunya, l'Administració, convé formar-los per adaptar-los a les noves necessitats. Quan hi ha feina, i hem tingut anys de molta feina, la gent normalment no utilitza els serveis públics per trobar la feina. I això ha passat amb aquest Govern i ha passat amb altres governs, i passa a tot arreu. Ara hem d'especialitzar més la nostra Administració, precisament pels temps que tenim.

Segurament a vostè li truquen empreses, no?, que volen reunions amb el Govern... Això..., suposo que després de vint-i-tres anys hi ha tots uns lligams que..., és normal que sigui així, no? (*Remor de veus.*) No passa res, eh? També és segur que a nosaltres, quan vostès governaven, alguna empresa també se'ns va adreçar perquè la

rebéssim. Això és normal, no passa res. Però, escolti, jo li he de dir..., no faré ara aquí un llistat d'organitzacions empresarials, sindicals, socials, d'empresaris amb què m'he vist els últims sis mesos; molt llarga, molt llarga seria la llista. Entre altres coses perquè procurem..., dic jo, el conseller Castells, el conseller Huguet, els membres del Govern –la consellera Serna– que tenen més relació, precisament, amb el món de l'empresa..., tots ells podrien fer una llarguíssima llista d'organitzacions i d'empreses que han atès, amb què s'han relacionat. Segurament sempre hi ha algú, alguna empresa, no?, que no s'ha pogut rebre, però en aquest sentit encantat que vostès facin aquesta també aportació i, per tant, que puguem rebre les persones que han parlat amb vostès.

El camp de Catalunya, el camp català no està abandonat, escolti, no és veritat; i vostè, si actua amb rigor, segur que no diria alguna de les coses que ha dit. Perquè certament que hi ha sectors que han passat per situacions de dificultats. Ahir em vaig referir, precisament, a les derivades en determinades sectors, doncs, de l'increment dels fertilitzants, dels pinsos, a l'articulació de mecanismes de suport al sector porcí, precisament, entre altres coses, pels problemes derivats d'aquestes causes, al bon ús que s'ha fet dels instruments que l'Institut Català de Crèdit Agrari ha instrumentat per, precisament, pal·liar aquesta situació, per citar-ne també alguns exemples.

Per tant, miri, nosaltres, en aquests camps i en altres estem afrontant la crisi sobre la base del diàleg social, vetllant per les persones que ho necessiten, estimulants l'activitat econòmica en tots els sectors, intensificant també aquests canvis estratègics que són fonamentals per a la nostra economia i que recull molt encertadament l'acord estratègic, i amb els instruments, també, i recursos pressupostaris de què disposem, treballant per l'economia productiva, aquesta que és tan necessària, aquesta que és el gran actiu del nostre país.

Bé, vostè ha fet referència que miri de..., que doni les xifres de la liquidació del pressupost de l'Estat de l'any 2007. No les tinc, però, quan les tingui, cap problema a donar-les. Vostè sap que encara no estan..., d'aquestes xifres no es disposa en aquest moment. I, per tant, si d'aquesta liquidació es dedueix un saldo al nostre favor, evidentment que s'haurà d'aplicar d'acord amb el que preveu el mecanisme d'aplicació de la disposició addicional tercera que es va acordar per la Comissió Bilateral Estat-Generalitat de l'any passat, evidentment, en funció del grau d'execució i de la mitjana del grau d'execució, també, que s'hagi produït en el conjunt de l'Estat.

L'Estatut. Vostè ha dit que jo no he fet segons quins anuncis. Jo he fet la intervenció que vostè coneix. Espero que, evidentment, puguem anunciar coses en el moment oportú respecte al desplegament de l'Estatut i a l'assumpció de competències que preveu aquest.

Vaig fer un balanç dels traspassos que s'han produït al llarg d'aquest any i escaig de funcionament dels mecanismes bilaterals entre el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya.

Vaig, també, fer referència a les resistències i les reticències que hi ha a l'Administració central per al des-

plegament de l'Estatut, un estatut que vostè i nosaltres també volem, desitgem i treballarem i exigirem perquè es compleixi. Perquè s'ha de complir, s'ha de complir tot: s'ha de complir pel que fa referència al desplegament legislatiu, s'ha de complir pel que fa referència al traspàs de competències i s'ha de complir també pel que fa referència al finançament. Vostè avui ha fixat la seva posició respecte al finançament, els requisits que vostè creu que ha de contemplar l'acord, sobre la base de la seva interpretació del que diu l'Estatut. I jo crec que en aquest sentit també vaig ser molt clar ahir en la meua intervenció respecte a com veiem nosaltres el tema del finançament. Un nou finançament que, evidentment, treballarem i que hem de treballar junts. Vostè diu que al final s'ha de parlar de xifres; evidentment, al final s'ha de parlar de xifres, la negociació d'un model s'ha de concretar en xifres, quan arribi el moment, no? I així serà, no?

Vostè també ha fet una pregunta: que si els tenim confiança. Jo la hi tornaria: i vostè, té confiança en el Govern? Perquè això és un tema que ha de ser recíproc. La confiança és recíproca. (*Veus de fons.*) «Cap», diu un dels seus diputats. Evidentment, si vostès..., si això reflecteix l'opinió de vostès, és difícil... (*Veus de fons.*) No, no sabia que el senyor Grau s'hagués fet del PP, però, de totes maneres... (*Rialles.*)

Per tant, sobre la base d'una confiança que ha de ser recíproca, sense trampes, treballant amb discreció..., com vostè va argumentar, no?, a la negociació de l'any 2001, no? Vostè va... –i faig una cita textual, no?–, diu: «La situació exigia discreció per la nostra part», parlant de la negociació. Molt bé. Suposo que també entendre que en aquest moment també cal aquesta discreció, que no està en absolut renyida amb aquest esforç, que espero i desitjo que sigui comú, d'arribar a un acord entre nosaltres i a un acord també amb l'Administració central, amb el Govern de l'Estat, per tenir un finançament que necessitem. No sé si podem dir que és el millor dels..., com ens va dir l'any 2001, però que l'any 2001 ens va dir que era el millor en vint anys i que seria un acord per no sé quants anys. Molt bé; segurament no va ser tan bo quan avui tothom coincideix que va perjudicar Catalunya, perquè, si no hagués perjudicat Catalunya, no estaríem, evidentment, amb l'objectiu principal i compartit, entre altres coses, d'obtenir un nou acord.

Bé, vostè després també ha fet referència –i amb això acabo–, una mica, a temes recurrents, respecte al lideratge i a la confiança, novament, no? En això vostè és perfectament previsible, ho fa cada any. Bé, segurament, com vostè sap, el problema és que la idea que vostè i jo tenim del lideratge és diferent. Vostè pensa en un lideratge segurament més derivat de..., segurament condicionat per determinades càtedres de lideratge que hi ha; aquest Govern i aquest president aposten per un lideratge més compartit. Ho he dit en una altra ocasió i avui ho torno a repetir.

I amb això, diguem-ne, dono per conclosa aquesta primera resposta.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, escolti'm, en tot el tema de la valoració de les actituds, dels valors als quals vostè feia referència, jo també, etcètera, jo només els demano una cosa: no s'agafin sempre les coses a nivell personal. Jo no li parlava de vostè, li parlava de l'actitud del que vostès representen col·lectivament. No és un atac contra el senyor Montilla, jo li tinc tot el respecte del món, i ja està, no passa absolutament res; ni cap altre s'ha de sentir personalment afectat. No, no tinguin la pell tan fina i tan prima sempre. Sempre... (*Veus de fons.*) Sí, home, sempre es reboten pel... Tranquils, no passa res. És un judici, diguem-ne, global.

Saben per què? Perquè és que, governant vostès en alguns llocs, han arribat a instaurar uns valors completament diferents, començant per aquesta ciutat de Barcelona, que vostès mateixos han anomenat en algun moment «la capital de la transgressió». I li asseguro que tot això no té res a veure ni amb l'esforç, ni amb l'afany de superació, ni amb la feina ben feta, ni amb no sé quantes històries més. I això no ho hem fet nosaltres, ho han fet vostès. Però no *vostè* personalment, el senyor José Montilla i Aguilera, no, home, no, vostès, com a conjunt, no?, i no cal ofendre's per això.

Segon, jo suposo que no m'he explicat bé, i, per tant, doncs, deu ser culpa meua, no?, però quan jo li deia com es podia intervenir en política econòmica no li deia què havia de fer el Govern de la Generalitat, només, li deia com un president de Catalunya, que pot tenir força a Madrid, pot influir sobre la política econòmica espanyola. Sap què va fer el senyor Pujol..., com que vostè sempre fa comparacions, doncs, fem-ne una: sap que va fer el senyor Pujol a la crisi de l'any noranta i escaig? Va agafar el Govern de la Generalitat, començant pel conseller d'Economia i els diputats i senadors de Convergència i Unió i va marcar un canvi de rumb en la política econòmica de tot l'Estat, que li refrescaré per si se n'han oblidat.

A l'Estat passava que hi havia molt consum, molta importació i molta pesseta alta. Era allò que deia en Solchaga, se'n recorda?: «Aquí se hacen negocios como se atan longanizas». Més o menys deia això –més o menys–, sí... (*veus de fons*), fa molts anys d'això. I sap com es va canviar aquell model?, consum, importació i pesseta alta? Inversió, exportació i devaluació de la peseta perquè la indústria espanyola fos més competitiva. Això era un canvi de model de política econòmica.

L'única cosa que jo els he dit és que vostès... –i vostè, i no s'ho agafi malament, no és una crítica a la persona, sinó a l'actuació–, vostès no existeixen, és que no se'n recorda ningú, de vostès, quan es parla de política econòmica a l'Estat espanyol, i em temo molt que a Catalunya gairebé tampoc. I el que li reclamava implícitament, i això crec que sí que es podria haver entès, és..., home, és que faci alguna cosa, si és que té algun projecte, si és que té algun model en aquest sentit, si no tot és simplement passar el dia a dia, que podria passar, no?

Segona cosa que vostè ha comentat. Ha entrat en moltes coses, jo tinc molt pocs minuts, però deixi'm dir-li una cosa: quan vostè..., quan vostè parla de recerca,

d'infraestructures i diu «no, mirin, mirin, nosaltres hem apujat els pressupostos nosaltres –hem apujat els pressupostos.» Home, però, escolti, no faltaria més! Si han doblat el pressupost de la Generalitat! Si una persona cobra el doble d'una altra, oi que pot gastar més que l'altra, o no? (*Veus de fons.*) Doncs, miri, a vostès els ha passat això: han cobrat el doble durant aquests últims cinc anys, perquè tenien un pressupost que era ics i ara tenen ics multiplicat per dos.

I és clar que han anat apujant les coses, només faltaria! Un altre dia discutirem amb més temps com les han anat apujant. A veure on han gastat els diners i a veure si d'aquí també en tenim alguns problemes en aquest moment. Per exemple, amb la inflació brutal d'alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat. Per cert, quan vostè anunciava –l'anunciava– el pla d'austeritat no se li ha acudit que hi hagi alts càrrecs que pleguin? En tenen cent més que nosaltres, eh? Cent més! (*Veus de fons.*) Això no se li ha acudit? Baixar els alts càrrecs. Miri que és fàcil això, eh? Això és ben fàcil, perquè amb aquesta inflació que tenen deu ser bastant fàcil escapar-ho una mica tot això. Per tant, és clar que han apujat les coses, home, perquè tenen el doble de pressupost, evidentment.

L'ocupació juvenil. Com que veig que vostè és un home molt aficionat –i no s'ho agafi malament– a les dades i a fer repassada, allò..., aritmètica i matemàtica..., home, informi's bé. L'atur juvenil de la Unió Europea és el 14,8 per cent, l'atur juvenil a Catalunya és el 16,7; gairebé dos punts de diferència. Però ja no és un problema estadístic, perquè a mi m'ha preocupat molt més que l'estadística una cosa que vostè ha dit. Ha dit: «Segurament d'aquí a un temps no estarem tan bé.» Fixi's el que ha dit, senyor Montilla. És que el traeix el subconscient: «No estarem tan bé.» Què vol dir que no estarem tan bé? Vostè creu que amb cent mil joves sense ofici ni benefici podem dir que no estarem tan bé perquè potser n'hi haurà alguns altres? El que s'ha de dir és que estarem pitjor, però no que no estarem tan bé, perquè fa la sensació que això és simplement una dada estadística, com si aquí al darrere no hi haguessin persones de carn i d'ossos, que són els que en pateixen les conseqüències de tot plegat!

El tema del quart cinturó. Senyor president, jo no li he parlat de les carreteres que vostès més o menys han posat en marxa, podrien fer aquí una salsa que no s'acabaria mai –no s'acabaria mai–, però ja no parlo d'això, és que els parlo d'una cosa que vostès –no nosaltres, no, vostès– van acordar fa un any. Vostès ens van dir: «D'aquí a un any els presentarem la solució del quart cinturó.» No els ho va dir Convergència i Unió, s'ho van dir vostès a vostès mateixos. Ha passat un any i resulta que no el tenen. I jo em pregunto: «És tan difícil que una carretera tan important s'acordi durant un any?» Perquè, escolti'm, si parlem de diligència del Govern i del gust per a la feina ben feta... Doncs això deu ser un molt mal exemple del que estem parlant, no? I no és Convergència i Unió que va dir això, van ser vostès. Són vostès que no fan honor als seus propis compromisos, que ja eren compromisos d'aquells que, escolta'm, qui dia passa any empeny: un any, un any per posar-se d'acord amb una carretera, i després volen arreglar el país, no?

Barracons, Llei de dependència, places de llars d'infants... Miri, les seves pròpies dades el delaten, senyor president. Diu: «N'hi havia vint-i-tres mil de llars d'infants, de places de llars d'infants, i ara n'hi ha quaranta mil.» Quantes són la diferència? Doncs, setze mil. N'havien promès trenta, del 2004 al 2008. (*Remor de veus.*) No em digui que no, home, això és contrastable! I n'han fet la meitat –n'han fet la meitat– i encara ho consideren un èxit. Això és el missatge d'eficiència al país, eh? Les empreses que siguin innovadores i eficients, com el Govern, que fa la meitat de les coses que ha de fer. Fantàstic, gran missatge!

Els barracons, senyor president, o els prefabricats, n'hi ha mil. Mai a Catalunya hi havia hagut tants barracons a l'inici d'un curs escolar. I vostès diuen... (*Remor de veus.*) Esperin, esperin..., no es posin neguitosos, no es posin... Ja sé que els cou perquè ho havien criticat tant vostès això que ara això els afecta, a vostès, i, mirin, les coses són així, no? Però, fixin-se en una cosa –fixin-se en una cosa–, durant dos anys sencers els governs d'en Jordi Pujol, del president Pujol, van haver de fer front a una cosa que se'n va dir la LOGSE. Vostès recorden què va significar allò? Milers i milers i milers i milers d'alumnes que van entrar de cop en el sistema perquè s'allargava dos anys l'ensenyament obligatori dels catorze als setze anys... (*Remor de veus.*) Escolti'm, les coses són així..., ja no... Però, escolti, si és igual, si la comparació a la qual vostè està tan, tan aficionat, doncs, tampoc ens porta enlloc, l'única cosa que jo li deia és: «Vostès no poden presumir de bona gestió de govern si resulta que comencen un curs escolar amb mil barracons.» Ara, diguin-t'ho: «Miri, escolti'm, no n'hem sabut més, ho hem fet malament.» I ja està, i aleshores, doncs, miri, ja està, han assumit, doncs, la responsabilitat i endavant, no?

Dos o tres temes més: el tema de l'aigua. Vostè expli-qui-ho com vulgui, però vostès en el tema de la sequera van fer allò que el president Tarradellas havia dit més d'una vegada que no es podia fer mai en política: «van fer el ridícul», i van fer passar un ridícul espantós a tot Catalunya. Aquesta és la realitat. Que després la santa paciència dels catalans els porta a estalviar, a comprendre-ho tot i a anar-s'ho empassant..., això és una altra història, però vostès van donar una sensació d'inutilitat total i absoluta davant d'un tema gros i punyent com era el tema de l'aigua.

Una cosa, senyor president, que em preocupa molt, perquè vostè ha fet gala de coneixement de xifres, algunes veig aquí equivocades, però m'ha dit una cosa que m'ha deixat garratibat, li he de ser sincer. Jo li he fet una pregunta tan concreta com: «Digui'ns la xifra de liquidació del pressupost de l'Estat en inversions a Catalunya de l'any 2007.» I vostè em diu: «Vostè ja sap que això encara no ho tenim.»

Senyor president, sap que vostè té signat un acord, concretament l'acord Castells-Solbes que obliga al fet que el 30 de juny –fa tres mesos, senyor president, el 30 de juny– vostès han de tenir les dades de la liquidació del pressupost de l'Estat en matèria d'inversions a Catalunya que ha de servir per incorporar després els diners perduts en els pressupostos següents. No coneix ni els

seus propis papers! Coses importantíssimes, que el país s'hi està jugant molt. (*Veus de fons.*) No, no..., escolti'm, el país s'està jugant molt que es facin aquestes inversions i que es faci la modernització. No saben ni on tenen els papers! És la pura veritat, home! (*Remor de veus.*) Escolti'm, no, no..., no ho ridiculitzin, no..., és l'acord Solbes-Castells..., que no és un acord de Convergència i Unió amb no sé qui, és el Solbes-Castells, eh? Per a les persones que segueixen els temes en el dia a dia hauria de ser evident que tot això... Per tant, li torno a demanar, senyor president, més enllà de l'error que ha comès, li torno a demanar que pugi en aquesta tribuna i que ens doni aquesta liquidació d'una vegada per totes, no?

Darrera cosa que els volia dir en el tema del finançament, vostè diu: «Que no ens tenen confiança al Govern?» Miri, i ara m'adreço a vostè personalment, si m'ho permet, vostè sap que durant quatre mesos i mig el que ha fet Convergència i Unió per arribar a tenir un acord a Catalunya és molt més del que faria qualsevol partit que estigués a l'oposició. Sap per què? Perquè si això surt bé, i jo desitjo que surti bé... Fixi's, ho dic aquí a la tribuna perquè tingui la solemnitat que ha de tenir..., si això surt bé, i jo desitjo que surti bé, qui s'apuntarà el principal «tanto» polític serà vostè i qui s'emportarà el principal «tanto» de veritat, el real, el que queda, serà el país.

I aquest és el risc que corre Convergència i Unió, el primer, el risc polític. Estem disposats a assumir aquest risc. Fixi's quina confiança li arribem a tenir. Em poden dir quantes vegades cap altre Govern de Catalunya ha tingut aquesta predisposició del partit que és a l'oposició? Ara, a canvi d'això, senyor president, és molt demanar que vostès, discretament, perquè no els ho hem demanat d'altra manera, discretament –discretament–, acordin amb nosaltres una xifra per saber si aquest acord finalment és bo o no és bo? Ara, de què tenen por vostès? Que si al final s'acorda una xifra i no s'aconsegueixi vostès quedin malament? Vostès no estan disposats a assumir cap risc en tot això?

Vostè ens ha dit que estava negociant amb l'Estat el mateix document que té Convergència i Unió. En què quedem? Vostè ens reclama unitat a Catalunya i està negociant amb l'Estat a Madrid? Sobre quina base? Quina importància li donen a la unitat si això és d'aquesta manera?

I la darrera cosa, senyor president, a vegades vostès parlen del Govern espanyol com si fos un govern, absolutament allò..., que no té res a veure amb vostès. Vostès fa cinc mesos o sis es van presentar a unes eleccions, socialistes catalans i socialistes espanyols junts, tenen ministres al Govern espanyol, tenen vint-i-cinc diputats a Madrid –a Madrid. El que fa el Govern espanyol, senyor president, és coresponsabilitat seva. Quan el 9 d'agost el Govern espanyol va infringir els terminis ho va fer amb ministres socialistes catalans a dintre, i quan el Govern socialista espanyol no compleix amb Catalunya ho està fent amb el concurs del PSC. Per això li he dit, si en algun moment vostès estan disposats, i jo també ho desitjo, que els passos que hem de donar junts a Madrid comportin una defensa conjunta, ferma i fins a

les últimes conseqüències dels interessos de Catalunya, que són els nostres interessos principals i prioritaris.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no m'he agafat les coses a nivell personal. Vostè ha fet..., en la seva intervenció s'ha dirigit, precisament, a aquesta banda de la cambra. No, no..., ha parlat de vostès, no ha parlat en abstracte, i, per tant, en aquest sentit, formem part d'un col·lectiu..., d'un col·lectiu que comparteix valors, que, com he dit abans, no són patrimoni de ningú, no? Vostè ha fet referència a actituds en un determinat municipi. Miri, segur que a l'hora de trobar exemples jo m'estalviaré de donar-ne d'altres que segurament serien menys edificants, pel que fa referència a la seva formació.

Crisi de l'any 93. El Govern de Catalunya va incidir..., es va produir en aquell moment una crisi econòmica en què, òbviament, el Govern de l'Estat va prendre decisions fruit d'aquella crisi, d'aquell canvi de cicle que es va produir, amb instruments, per cert, que avui no té: devaluació de la pesseta. Avui no hi ha possibilitat de devaluar la pesseta, no hi ha possibilitat d'incidir sobre els tipus d'interès..., no és un tema menor, tampoc, ni en el tipus de canvi; uns instruments fonamentals de política econòmica i de política monetària que tenia el Govern de l'Estat i que avui no té. Avui té altres marges, la política pressupostària i la política, diguem-ne, fiscal, però que són, evidentment, molt menys, fins i tot per tractar d'aconseguir objectius compartits, com és aquest de la millora de les exportacions a què vostè feia referència. No hi ha pesseta, no es pot devaluar, és més difícil fer més competitives les nostres mercaderies per millorar les nostres exportacions. Estem parlant d'un altre moment, amb menys marge per a tothom. Fins i tot, ja ho hem vist..., ni el senyor Bush, que té la Reserva Federal i el Tresor, ha estat capaç fins ara de posar ordre a la situació que estan vivint en aquest moment, fruit de la crisi financera americana.

Diu que el pressupost s'ha incrementat el doble. No és exactament així. Hi ha hagut un increment important del pressupost; també de les nostres obligacions, fruit de l'assumpció de competències o del desplegament de determinats serveis, com els Mossos d'Esquadra, que entre altres coses comporten la seva corresponent despesa.

«S'ha incrementat el número de càrrecs...» Miri, respecte al pressupost, dediquem en aquest moment a alts càrrecs molt menys del que hi dedicaven vostès, aquesta és la realitat, bastant menys del que hi dedicaven vostès. No em posaré a discutir ara la xifra de l'atur juvenil; depèn, quan parlem d'Europa, si estem parlant de l'Europa dels Vint-i-set, si estem parlant de l'Europa dels Quinze o dels membres de la Unió Econòmica i Monetària. Però sí que dic una cosa: en aquest moment, l'atur al nostre país, en el seu conjunt, no arriba al 8 per cent, com vostès saben, i amb vostès vam arribar al 24

per cent, en un moment de crisi com era, al començament dels anys noranta, el 93, la crisi a què vostè feia referència. I jo el que he dit és que aquestes dades, que mai..., sempre que hi ha gent a l'atur no és una dada positiva, però que empitjoraran —ho he dit perquè ho penso— malgrat el que fem, aquí i, desgraciadament, en molts altres països, al marge, precisament, de les polítiques que puguin posar en funcionament.

Places d'escola bressol. Escolti, més de quaranta mil places en funcionament. N'hi havia 23.000. Vostè diu: «Oh, però no han arribat a les trenta mil que van prometre per al final de l'any 2008.» No ha acabat l'any 2008; n'hi ha moltes que estan (*remor de veus*) en execució, que estan signades amb els ajuntaments, i, evidentment, el que hi ha, hi haurà i es produirà a final d'any és una revisió precisament a l'alça d'aquesta planificació. Ja ho puc comentar, perquè precisament —precisament— en aquest sentit van els convenis que ja hi ha signats amb els ajuntaments. Però no estem parlant de places no signades o conveniades, sinó de places en funcionament. Jo he fet referència precisament a això.

Barracons. Bé, escolti, tenim més alumnes que mai; estem fent més inversió que mai. Sap vostè quants professors més tenim respecte als que tenien vostès l'any 2003?, quinze mil professors —quinze mil professors—, no és poca cosa. I per això he fet referència entre altres coses al fet que el ritme d'inversió comporta precisament que la durada mitjana d'aquests aularis prefabricats no arribi als dos anys, i, ho repeteixo, amb aquest increment de població i amb aquest nombre tan important, quan amb vostès, precisament, la mitjana era superior als quatre anys.

Bé, vostè sap que... El pressupost es va presentar ahir, el pressupost de l'Estat. Vostès segurament encara no han tingut temps de mirar-lo amb deteniment, però si ho miren trobaran la resposta al que vostès mencionen i sabran, per exemple, que la liquidació del pressupost de l'any 2007 no estarà fins al dia 15 d'octubre, per exemple, eh?, tancada. I, per tant, veuran que hi ha les previsions, precisament, per fer front a aquesta situació a què vostè feia referència. Això està allí; vostè ho repassarà, i veurà com estic dient la veritat.

Vostè diu que nosaltres no estem assumint o que assumim poc risc en el tema del finançament. Miri, ha estat la tònica d'anteriors governs afrontar la negociació del finançament del país sense comptar amb l'oposició. Així va ser l'any 2003, sense comptar amb l'oposició. Suposo que també vostès tenen un mèrit, jo no li ho negaré, però també —també— hi ha un fet: per primera vegada el Govern de Catalunya es posa també a disposició del primer partit de l'oposició per negociar una posició comuna respecte al finançament del nostre país. I, per tant, això vol dir que hi donem importància, i donem importància a la seva receptivitat, a la seva actitud. Jo, en aquest sentit, espero i desitjo que no sols siguem capaços de tenir una posició comuna respecte al finançament, sinó evidentment que això acabi amb un bon finançament, amb un bon acord de finançament amb l'Estat.

Cadascú defensant el seu. Jo sóc el president de Catalunya, no estic aquí de representant de cap ministre. I el que em toca i em tocarà fer, amb molt de gust, és defen-

sar els interessos de Catalunya. Per tant, no confongui els plans –no confongui els plans. I en aquest sentit, disposat a defensar junts, amb fermesa, com vostè deia, i amb intel·ligència aquest objectiu comú, que és, sobre la base del que diu el nostre Estatut, aconseguir el millor finançament per al nostre país, aquesta vegada sí. El de l'any 2001 era el millor. Ara, encara serà millor. Tenim un estatut que no teníem l'any 2001, i, per tant, malgrat la crisi econòmica, que no teníem l'any 2001 i ara tenim, estic convençut que obtindrem el millor finançament, d'acord amb el que preveu el nostre Estatut, i d'acord a treballar, evidentment, conjuntament.

I aquí tothom arrisca –tothom arrisca. Perquè, escolti, qui està a l'oposició sempre pot dir que és poc, i és... Per tant, aquí tothom arrisca, som conscients d'aquest risc i estem disposats a afrontar-lo.

El president

El senyor Mas pot tornar a intervenir.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Quan li parlo de política econòmica, aquí i a Madrid, jo no li parlo de comparar moments. Fixi's que quan jo li he dit a on s'havia d'actuar, evidentment no he mencionat ni el tipus d'interès ni el tipus de canvi de la pesseta, que és obvi que això ara ja no es té. Jo li parlava, senyor president, d'actituds: quina és l'actitud que en altres moments s'ha tingut des de Catalunya i quina és l'actitud que es té ara. Abans s'intervenía i es liderava; ara es queden tancats a casa i no pinten gaire cosa. Escolti'm, això són les actituds. I jo li demano que pinti més. Fixi's, positiu ho deu ser, això, no? Jo li demano que vostè, doncs, agafi més el timó i que vostè, doncs, a Madrid, sigui un referent en política econòmica. No perquè es diu senyor José Montilla, sinó perquè com vostè recordava és el president de la Generalitat de Catalunya. I això sí que ens interessa a nosaltres, com a catalanistes, que el president, que en aquest moment és el nostre president, tingui una veu i una autoritat en política econòmica a Madrid i que els ciutadans vegin aquest president com un referent en una cosa que és fonamental i que és important. Això és el que jo li demanava.

Segona cosa: el tema dels alts càrrecs. Vostès hi destinen menys? Doncs, no sé com s'ho fan, perquè en tenen més. Miri, en tenen cent més, gairebé, que no és poc, eh? I si hi sumen el personal eventual, que és el de confiança, també en tenen més dels que hi havia en l'últim Govern de Convergència i Unió. I deixem-ho estar, si vostè vol, perquè, escolti, si vostè està transformant aquest debat en un debat de política general de l'any 2003, doncs, no té cap sentit. Estem a l'any 2008; vostè contínuament ens està parlant del 2003. No, escolti'm, senyor president, estem al 2008, i ara el president és vostè, i ara vostè ha de passar comptes, i passar comptes, doncs, vol dir haver-se d'enfrontar a la crítica i que se li assenyali tot allò que a criteri dels altres no funciona o no funciona bé. I ja li he dit que hi havia un munt de coses en aquest sentit.

Vostès tenen més professors. Els ho hem reconegut moltes vegades. I no només els ho hem reconegut sinó que, a més a més, els donem suport. Escolti, si gover-

nessin uns altres, també n'hi haurien més, de professors. Sempre n'hi ha hagut més de professors; a mesura que ha anat creixent el model educatiu hi ha hagut més professors. Tan obvi com, vaja, l'aigua transparent, per entendre'ns. Això és descobrir una mica la sopa d'all. D'acord, sí; no els ho hem pas discutit.

Ara, un parell o tres de coses més abans que s'acabi el temps. Miri, les inversions de l'Estat..., vostè diu: «Miri-s'ho bé.» No, miri, senyor president –disculpi'm, eh?–, miri-s'ho bé vostè. Sí, miri-s'ho bé vostè. Miri, li ho llegiré; li ho llegiré perquè no hi hagi... L'acord Solbes-Castells. No d'en Mas amb no sé qui, o d'en Duran, no, no: l'acord Solbes-Castells. Són socialistes, no? Diu: «Ambos importes» –un d'ells, la liquidació de les obres de l'Estat de l'any 2007– «deberán facilitarse por el Ministerio de Economía y Hacienda a la Generalitat de Cataluña antes del 30 de junio» –junio, juny– «del ejercicio siguiente.» (*Remor de veus.*) I si no estem mal informats i no ens falla la nostra aritmètica, el 30 de juny de l'any 2008 ja ha passat. I, per tant, vostès, han de tenir aquest informe. I no ens el volen donar; no el volen donar a conèixer. (*Remor de veus.*) O, pitjor encara, no el tenen –o, pitjor encara, no el tenen–, la qual cosa seria gravíssima, perquè vol dir que vostès aleshores no se n'assabenten absolutament de res, ni d'aquelles obligacions que té l'Estat per escrit. I després tots hem de jutjar com es recupera això.

Per cert, una altra cosa... (*Veus de fons.*) Sí, continuo llegint? (*Pausa.*) Miri, continuo llegint: «Y validarse por la Intervención General de la Administración del Estado antes del 15 de octubre.» (*Forta remor de veus.*) Ah, sí? Però, escoltin, escoltin... A veure... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

Que ens prenen per «tontos»? (*Rialles.*) Ens prenen per «tontos»? (*Veus de fons.*) No, no, escolti, és que si ens prenen per «tontos», doncs, canviem de registre.

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Mas i Gavarró

No, no, perdoni, jo no li he preguntat... Senyor president, siguem una mica seriosos –siguem una mica seriosos. No, no, escolti, si no he tingut cap inconvenient, però és que encara és pitjor per a vostès; encara és pitjor per a vostès haver fet llegir això. Però que no se n'adonen? No se n'adonen? És a dir, jo no els he preguntat quina xifra ha validat la Intervenció General de l'Estat, que és un organisme que està a Madrid i no a Catalunya. M'estava adreçant al president de la Generalitat de Catalunya, que està aquí, en el Parlament de Catalunya, que el 30 de juny d'aquest any ha de tenir un informe del Ministeri d'Economia. Em vol dir, per favor, senyor president, què diu aquest informe? I faci el favor de dir-ho, perquè els ciutadans de Catalunya

tenen dret que una obligació que té l'Estat en un tema tan important es conegui per part del Parlament de Catalunya en una sessió solemne com és la sessió del debat de política general. I, per tant, els ha anat pitjor haver de llegir això, perquè és la confirmació que vostès ho han de tenir, precisament.

I la darrera cosa que els volia dir –la darrera cosa que els volia dir. En el tema del finançament. *(Pausa.)* No és el primer cop, senyor president, que hi ha una acció conjunta. També en això té mala memòria. I si mira una mica a la seva dreta, el conseller Castells li ho podrà recordar o refrescar la memòria. L'any 1993, últim any de la victòria socialista a Espanya, amb Felipe González al capdavant, es va dissenyar un model de finançament, que era el primer 15 per cent de coresponsabilitat en l'IRPF, que va ser un pacte entre Convergència i Unió i el PSC. Per tant... I vostè ja hi era, en el PSC, i per tant hauria de tenir millor memòria, perquè altres vegades ja s'havia anat junts.

Jo li parlava d'una altra cosa –jo li parlava d'una altra cosa. Jo, el que li estava dient és que si de veritat vostès volen anar junts no haurien de tenir inconvenient a votar una resolució de Convergència i Unió que digués el que jo li he dit tan senzillament en aquesta intervenció amb aquells sis o set punts. Perquè si vostès diuen que això també és l'Estatut, quin problema hi ha per votar-ho? Aquesta és la prova del nou que vostès realment vulguin anar junts.

Només li demano una cosa; entengui'm, no és una crítica, eh?, que consti. Jo entenc molt bé que vostè hagi de negociar; vostè és el president de la Generalitat, vostè té la màxima responsabilitat. Cap crítica en aquest sentit, que quedi clar. Ara, jo li demano una cosa: si hem d'anar junts, hem d'anar junts compartint objectius i estratègies. Vostès no poden pretendre que Convergència i Unió estigui simplement al seu costat dient amén a tot i a més a més signant un xec en blanc perquè el Govern faci el que vulgui. Vostès no ho poden pretendre, això. I em temo molt que és el que pretenen. Si vostès volen anar de veritat amb Convergència i Unió, a hores d'ara ja hi hauria d'haver un acord a Catalunya, hauria de ser –ho crec modestament– en la línia que proposem, amb els pactes de discreció que s'hagin de fer sobre determinades coses i amb la consciència clara i l'objectiu compartit que a Madrid després també anirem junts passi el que passi, i que direm «sí» si és bo, perquè l'hem considerat bo des del començament tots dos –o tots tres o tots quatre, els que siguin–, i que direm que «no» si no assoleix els objectius que ens hem fixat.

Nosaltres no trencarem cap unitat formal, de paraula, ètica, fotogràfica... No la trencarem, no es preocupin. Ni farem cap negociació, no es preocupin. L'única cosa que els dic és que aquesta unitat que vostès volen em sona més a unitat retòrica que no pas a unitat real. I en aquest moment aquest país necessita, si de veritat vostès se'n volen sortir, unitat real fins a les últimes conseqüències.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull en primer lloc... *(veus de fons)* –disculpat–, vull en primer lloc, en nom del meu grup, agrair la intervenció que va fer ahir a la tarda el molt honorable president de la Generalitat, una intervenció amb la qual, lògicament, estem plenament d'acord. Vam escoltar ahir en boca del president un diagnòstic realista, de preocupació, però al mateix temps de convicció de les nostres capacitats col·lectives.

Jo ho dic a la meua manera: ni el català emprenyat ni el català perplex ens faran sortir de la crisi. Això ho aconseguiran els catalans i les catalanes treballadors, els catalans i les catalanes emprenedors, els que, com sempre ha estat en la nostra història, continuaran tirant endavant el país, les famílies i les empreses. Uns catalans que avui són, potser més que altres anys, de ben segur, conscients de les dificultats a les quals ens enfrontem; uns catalans i unes catalanes exigents amb el Govern i les seves institucions, però també uns catalans i unes catalanes que saben que tampoc no és bo esperar-ho tot de la política i dels poders públics.

Aquest debat arriba en un moment decisiu de la negociació del nou sistema de finançament; cal que en parlem, i jo ho faré. Ara bé, si limitéssim només el debat a això no estaríem servint, crec, l'interès del país. Perquè aquest debat ha de servir sobretot per donar confiança, confiança en les nostres capacitats col·lectives, confiança en la resposta que estem donant a la crisi econòmica, confiança que superarem els reptes i les dificultats que les famílies i les empreses catalanes tenen avui i els llargs mesos a venir.

Dit això, vagi per endavant el desig del nostre grup d'assolir un acord sobre el nou finançament. Ahir es preguntava per què. És una pregunta, jo crec, feridora. Per què? Perquè això ens fa més forts. Evidentment, si no hi ha més remei, ho haurem de fiar tot a la fermesa del president i del seu Govern, a la fermesa del conseller Castells i de les forces polítiques que donen suport al Govern. Però seríem més forts, serem més forts si som més, si aquesta majoria s'amplia a aquests efectes a Convergència i Unió. Des de la defensa del que diu l'Estatut, no del que podria dir o del que algú interpreta que diu. No s'hi val enganyar la gent; tots vam votar el que vam votar, i els que no ho van votar no ho van votar precisament perquè això no ho veien clar. Però, en fi, potser estic trepitjant la intervenció d'altri; no ho faré.

És veritat que en altres moments aquesta unitat ha mancat, perquè no ha estat cercada pel Govern. És veritat, potser l'any 93 l'avui conseller Castells va contribuir... –Convergència va estar governant fins al 2003, i crec que no m'erro–, i per tant hi havia altres moments en què es podien buscar unitats i no es van buscar. Però això poc importa, perquè ens importa l'ara i l'avui, ens importa que ara estem negociant un finançament diferent d'altres ocasions, perquè tenim un estatut per defensar, i és un estatut al qual Convergència i Unió va tenir un paper fonamental.

Unitat, per què? Per acordar aquest finançament que honori l'Estatut, que asseguri l'autonomia, la suficiència financera i la coresponsabilitat fiscal de la Generalitat,

que sigui solidari i transparent, també solidari amb els percentatges dels impostos cedits, un finançament que sigui just. Un finançament que ha de contemplar el que aquest Parlament el 29 de març del 2007 va aprovar en forma de resolució, per cert, en el debat de desplegament de l'Estatut. Un finançament que, lògicament, ha de permetre incrementar els recursos de la Generalitat d'una forma substancial i reduir, per tant, el dèficit fiscal de Catalunya. Un finançament que asseguri la solidaritat del nostre país, però també que el nostre país no sigui penalitzat pel fet de ser solidari. Un finançament que esmeni el gravíssim error del 2001, que aquí sí que hauria fet falta segurament que hi treballés el conseller Castells si se l'hagués convidat, perquè ell no hauria oblidat que a un sistema de finançament amb vocació de definitiu li feien falta mecanismes de revisió i actualització perquè no ens passés el que ens ha passat ara, que en poc temps un increment molt significatiu de la població, de més d'1 milió de persones, ens deixés amb unes finances escanyades, amb una veritable asfíxia financera. Un sistema que ha de garantir que l'Estat no pugui imposar despeses a la Generalitat sense compensar-les, efectivament. Un sistema que ens permeti encarar aquesta crisi treballant per la competitivitat. Ho deia: si no hi ha aquest debat, al Govern li tocarà fer la seva feina.

Per cert, jo vull agrair al senyor Mas, tot i que no hi és, la reivindicació fervent que ha fet dels acords Solbes-Castells. No es va produir en aquell moment, s'ha produït amb efectes retardats, però jo li ho agraeixo, perquè davant de tota la cambra crec que l'honora, i llegia els papers, doncs, jo crec que ha deixat ben clar que el Govern de Catalunya va fer una acord garantista, que no està subjecte als graus d'execució estrictament, perquè, si un any no es gasta tot, hi ha mecanismes per rescatar-nos l'any següent, que aquest és un dels elements fonamentals d'aquest acord.

Dit això, aquest acord és tan esplèndid: l'any 2008, 4.506 milions; aquest any, 4.626 milions, ja recollits en el Projecte de pressupostos. Ahir ho deia el president: un nivell d'inversió que se suma al que nosaltres fem, que ha passat de 365 euros *per capita* el 2003 als 715 euros *per capita* d'enguany. Tot això junt fa una inversió pública com mai, una inversió pública superior a la de la gran majoria de països europeus. I, per tant, això és una resposta clara a la pregunta que es fa, a la pregunta que ens estan fent avui els ciutadans, que és: «Què esteu fent davant la crisi?» La resposta és clara: invertir, invertir i invertir.

Ara bé, hem de parlar de la crisi, com afecta les empreses i les famílies, empreses que, malgrat que són solvents, no accedeixen al crèdit; famílies que no arriben a fi de mes, que no poden fer front a les hipoteques. I hem de parlar, lògicament, a través de l'acció de govern, com està afrontant el Govern aquesta situació.

Jo crec que aquest Govern ha tingut una primera virtut, que és mirar la realitat de cara, dir les coses pel seu nom, dir-li «crisi» a la crisi.

Un segon element, que també és una resposta clara a «què esteu fent davant la crisi?»: més concertació social que mai. Però no ara, no perquè cal per una situació difícil: perquè aquest és un senyal d'identitat d'aquest

Govern, amb l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Un acord que es va establir l'any 2005, que ja n'hem fet la primera revisió, que, entre altres coses, comporta per al període 2008-2011 una dotació de 7.000 milions d'euros cada any. Per tant, efectivament..., jo no ho faré, no compararé el que estem fent ara amb el que es feia amb motiu de la crisi de l'any 93, posem pel cas, perquè ja només el pas de pessetes a euros ja fa multiplicar per 166 el que es fa.

De totes maneres, què fem més que la concertació? El mes de juliol vam tenir un debat aquí, i jo vaig explicar que el conjunt de l'acció de govern gira al voltant de la lluita contra la crisi. Amb una conselleria d'Economia que lidera l'estratègia global i aquest procés de concertació; amb una conselleria d'Innovació, Universitats i Empresa en permanent contacte amb el món empresarial, les universitats i els centres de recerca, impulsant..., i avui també vull agrair-ho, la notícia que el Pacte per a la recerca i la innovació serà també signat per Convergència i Unió; la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques pitjant l'accelerador de la inversió...

I permetin-me, perquè aquí és veritat que a vegades diem: «I això què vol dir?» Per exemple, inversió executada Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, l'any 2003, 53 milions d'euros; l'any 2008, 91 milions d'euros. Licitació de PTOP, és a dir, atribució a les empreses d'encàrrec concret, l'any 2003, 1.260 milions d'euros; l'any 2008, 2.237 milions d'euros, un 78 per cent d'increment. Per cert, i per parlar de rodalies, perquè no es digui que ningú no parla de rodalies: inversió de l'Estat en rodalies de l'any 2000 al 2003, 49 milions d'euros per any; de l'any 2004 al 2008, 159 milions d'euros per any, un 225 per cent més, i probablement no n'hi hagi prou.

I coses que són estrictament competència de la Generalitat: despesa *per capita* en salut... I és poc, ja ho dic. Ara, el 2003 eren 860 euros *per capita*, i el 2008, 1.250 euros *per capita*, i –perdonin la broma– amb moltes més «càpites».

Per tant, estem parlant d'un govern que ha posat les coses a treballar. Altres conselleries: la conselleria de Treball, millorant les capacitats del Servei d'Ocupació de Catalunya, sí. Val la pena millorar les capacitats del Servei d'Ocupació de Catalunya, sí. Primer, perquè sempre es pot millorar, i segurament perquè és molt diferent una actuació més passiva en moments de bonança econòmica que l'activitat gairebé frenètica, haurà de ser, d'aquestes oficines en un moment de desacceleració econòmica i de crisi.

La conselleria d'Agricultura, donant suport al camp català. És veritat que, quan un està a l'oposició i se'n va a veure qualsevol sector, rep crítiques del govern de torn. Si no fos així, malament rai. I, per tant, no vull negar en absolut que hi hagi algun sector que pugui demanar encara més esforç, segur, i segur que el mereix; no està clar que entre tots puguem fer fer-hi front, però en fi...

El Pacte per a l'habitatge, la conselleria de Medi Ambient i Habitatge.

La conselleria d'Acció Social i Ciutadania, impulsant el Pacte nacional per a la immigració, que espero que

compti també amb el suport més ampli de la cambra, però també les polítiques de suport a les famílies. I, mirin, sobre això és veritat que s'ha de fer més i molt més, i sempre és cert. Però ahir deia el president –i la xifra l'arrodoneixo, m'ho disculparan– que trenta mil persones que no gaudien d'unes prestacions o d'un ajut concret per a la dependència avui en gaudeixen. És veritat que potser em diran: «N'hi ha cent vint-i-cinc mil» –o les que siguin– «que ho necessiten», però n'hi ha trenta mil que ja la tenen i no la tenien. Jo crec que aquestes coses també convé dir-les, perquè, si no, la gent no entendrà què estem fent.

Parlava del Departament de Salut, que està en connexió també amb una cosa fonamental per a la crisi, que és apostar per la recerca i la innovació. Tenim a Catalunya unes excepcionals condicions en el camp de la recerca biomèdica, i jo crec que també convé posar-ho en valor.

La conselleria de Cultura, amb la indústria cultural i les audiovisuals.

La de Governació, incrementant, *tous azimuts*, la cooperació amb els ajuntaments, que tindran més ajut enguany en programes d'ocupació comunitària, i que tenen també un dèficit de finançament que caldrà afrontar.

El Departament de Justícia, no cal dir-ho, amb inversions en equipaments judicials.

El Departament d'Ensenyament, amb la important reforma de l'ensenyament que s'està fent. I és veritat, hi han dades que poden no agradar, però de l'any 2000 al 2003, el Govern de Catalunya feia cinquanta escoles cada any; de l'any 2003 al 2008, en fa cent cada any. (*Veus de fons.*) «Més», em diu el conseller, i segur que té raó. Però, en fi, de cinquanta a cent, jo crec que per posar-ho fàcil.

Per tant, a la pregunta de què fem a la crisi: posar tots els departaments del Govern a treballar contra la crisi. Ara, queda molt per fer. Perquè, efectivament, per nosaltres, la principal variable per mesurar la salut de l'economia és l'ocupació. I una política econòmica i una política industrial que no garanteixin un elevat nivell d'ocupació i una ocupació de qualitat són polítiques fallides. En això serem molt exigents. I a vegades, quan parlem de números, la gent que ens escolta o que ens veu pot pensar: «Home, no els importa que hi hagin uns quants aturats, si són menys que abans.» No és veritat; cada aturat és una tragèdia i per a un govern una obligació. Ara, sí que és veritat que hi han uns números. Aquí es parla molt..., sembla que algú ha descobert els problemes dels joves amb un informe de la UGT de Catalunya, i és veritat. Ara, recordem-ho: segon trimestre del 2003, l'atur juvenil era del 23 per cent; segon trimestre d'enguany, 16,7 per cent. Temporalitat: el 2003, 56,9 per cent; avui, el 50,1 per cent.

I això vol dir que estem satisfets? En absolut –en absolut. Però el que no acceptarem és que es negui un balanç enormement positiu, en el qual, efectivament, l'acció de govern alguna cosa hi ha tingut a veure.

Els deia 7,6 per cent d'atur, segon trimestre de l'any, 342.082 aturats el mes d'agost. Per tant, formació dels

treballadors, ocupabilitat, és a dir, fer possible, facilitar que tornin a trobar feina; reformes, potenciacions de les oficines de treball de la Generalitat, i una formació professional competitiva, sobre la qual després preguntaré específicament al president.

Quarta resposta: pal·liar els efectes de la crisi. Què estem fent contra la crisi? Intentar pal·liar els seus efectes sobre els sectors més febles. Estem parlant de les persones que viuen en el llindar de la pobresa, d'aquests joves dels que parlava, entre d'altres, l'estudi d'UGT, que ni estudien ni troben feina, d'aturats majors de quaranta-cinc anys que tenen gran dificultat per trobar una nova col·locació, i dels treballadors que estan patint les reconversions industrials. Ho hem fet sempre, però ho ratifiquem avui, nosaltres creiem en el paper reequilibrador dels poders públics. Alguns que no hi creien són els que avui estan reclamant que intervinguin per eixugar els costos d'una gestió privada temerària en el marc d'una globalització desregulada.

Ja el mes de juny vaig donar la benvinguda al club dels descreguts del lliure mercat, els que havien caigut del cavall del neoliberalisme, els que cridaven contra un estat que feia nosa, uns poders públics que feien nosa, i que ara exigeixen que l'Estat o els poders públics els treguin del pou. Realment, el fonamentalisme de mercat, el capitalisme de casino, com ha estat anomenat, ha fet fallida total.

És el moment de defensar, més que mai, el model de cohesió social europea, una regulació més exigent, polítiques econòmiques anticíclics, quan convé, i en els marges de què disposem, que no són els que voldríem, tot i saber que aquest model no és immune als efectes de la crisi del capitalisme global. Ahir o abans d'ahir coneixíem la fallida d'un banc a Islàndia, que un pot pensar que a un país així no li arriben certes coses, doncs, també el capitalisme global, entre altres coses, explica la fallida d'un banc islandès, que com el seu mateix nom diu, és una illa.

El nostre model europeu no només està basat en la llibertat, també en la responsabilitat i també en la solidaritat. Nosaltres estem a favor d'aquest model, ara bé, perquè aquest model prevalgui necessitem enfortir una Europa política, i els he de dir, avui trobem a faltar la Constitució europea, i avui trobem a faltar un lideratge europeu fort, com el que inspirava, per exemple, el company Jacques Delors. Miquel Roca feia uns dies, a *La Vanguardia*, parlava de la necessitat de desvetllar l'ambició europea deia: «Europa respon.» Amb tota la raó. Ara ja ningú no discuteix que la crisi té causes fonamentalment exògenes, no m'hi entretindré, però el fet que la crisi sigui global, i que aquestes causes siguin fonamentalment exògenes, que no tinguem els mecanismes de devaluació de la moneda o d'un banc central més lligat, no vol dir que no puguem fer res.

Ahir el Govern, en boca del president, va explicar què estem fent, més respostes a la pregunta: què esteu fent davant de la crisi? Contenir la davallada de l'activitat econòmica, amb la inversió pública, amb capital físic i humà; contribuir a reduir els problemes de liquiditat de les empreses, amb les mesures que ja es van prendre a l'abril, amb les que va anunciar el president el juliol;

mantenir una política de rigor i austeritat en les finances públiques; impulsar un canvi de model productiu que apunti més valor afegit; practicar i enfortir la concertació social i prendre cura dels sectors més febles.

És veritat que les mesures conjunturals només ajuden a paliar la crisi i que seran les mesures estructurals les que impulsaran aquest canvi de model productiu. Que, en el fons, què vol? L'única recepta davant de l'economia global: més competitivitat. Més competitivitat en les infraestructures, en l'educació, en la innovació i la recerca, en les condicions de competència dels mercats, en l'obertura i la internacionalització de l'economia, i també la dimensió de les nostres empreses, probablement petites amb relació al que haurien de ser si volen realment competir en aquest mercat global.

A l'abril vam donar quaranta-dues respostes, quaranta-dues mesures concretes en matèria de política econòmica, a les quals el president encara n'hi va afegir una dotzena més en el debat parlamentari del juliol.

Més respostes encara, per tant, a la pregunta: què esteu fent davant de la crisi? Atenuar el descens de l'activitat del sector immobiliari, des d'aquest punt de vista la tasca i els efectes del Pacte nacional de l'habitatge del Departament de Medi Ambient i Habitatge són clares; atenuar les restriccions de liquiditat del sistema financer català, impulsant l'actuació dins dels marges que podem de l'Institut Català de Finances i reclamant, sí, que també ho faci l'Institut de Crèdit Oficial –que podria fer més del que està fent en aquests moments–, i garantint així l'accés del sector empresarial als recursos financers que requereixen per seguir desenvolupant la seva activitat i per ampliar-la; paliar la situació dels col·lectius més vulnerables; afavorir l'ocupabilitat de les persones que s'estan quedant a l'atur; controlar les tensions inflacionistes –avui, el ritme de creixement de la inflació a Catalunya és menor que el ritme de la inflació a Espanya i això no succeïa des de l'any 2001–; fomentar la competitivitat i l'eficiència de l'economia a mitjà termini, i també impulsar les mesures de control de la despesa de la Generalitat, especialment en els capítols de personal, despesa corrent i compromisos de despesa a càrrec d'exercicis futurs.

I aquí s'ha dit..., sempre tenim la discussió sobre els alts càrrecs. Miri, jo els diré en forma de números, perquè semblava, amb paraules del senyor Mas, com si haguessin fet un miracle. Jo no dubto que algun altre responsable polític, d'una operació com la que ara els explicaré la qualificaria de miracle, però, miri, darrer pressupost de Convergència i Unió, la despesa d'alts càrrecs suposava un 0,31 per cent del conjunt del pressupost. En aquests moments, la despesa d'alts càrrecs, en el conjunt del pressupost de la Generalitat, representa un 0,28 per cent, havent augmentat la població, havent augmentat el nombre de funcionaris, havent augmentat el nombre de serveis, havent augmentat l'esforç conjunt de les administracions públiques i, per tant, lògicament, amb un increment dels càrrecs que la dirigeixen.

De totes maneres, és veritat que podem fer més, en això, segur, i aquest darrer aspecte em porta a remarcar la importància de comptar amb una administració eficient, i vull aprofitar una reflexió que fa pocs dies feia

Carlos Vives, un estret col·laborador de Lluís Recoder, en un article publicat a *Cinco Días*, quan reclamava competitivitat i productivitat en el sector públic, deia: «El millor gestor públic no és aquell que gasta tot el seu pressupost, sinó aquell que treu el màxim profit i el major rendiment possible als recursos que se li confien» –deia Carlos Vives «eficiència, és clar, que sí, però sobretot dins del sector públic que és on cal donar exemple de com s'ha d'actuar.» Acaba la cita. Compartim plenament aquesta dimensió, aquesta filosofia, aquesta manera de fer.

L'economia catalana té dificultats, sens dubte, però té trumfos a la mà, estem entre les regions europees més pròsperes, hem tingut un creixement sostingut durant anys; tenim una renda superior a la renda mitjana de la zona euro; tenim un sector industrial que, segons l'OCDE, presenta fortaleces competitives, tant en les activitats d'alta tecnologia, com en les de mitjana i baixa tecnologia; tenim un grau d'obertura del 70 per cent en termes del pes de les importacions i les exportacions en el PIB, quinze punts per sobre de la mitjana espanyola; representem el 29 per cent de les exportacions espanyoles i el 40 per cent si les mirem només des del punt de vista de les exportacions d'alt contingut tecnològic; tenim unes empreses força ben capitalitzades, tot i que necessiten un esforç addicional de crèdit; tenim una forta capacitat d'atraure capital estranger, des de l'abril, com els deia, la inflació de Catalunya se situa per sota de la d'Espanya; tenim una gran eclosió de centres de recerca en molts sectors econòmics; i tenim també una taxa d'activitat emprenedora molt notable, segons el *Global Entrepreneurship Monitor*, que és una instància que s'ha inventat una taxa, que calculen quines són les gestions que la població entre 18 i 65 anys fa per crear una empresa, fan un període suficientment llarg per veure la maduració d'aquests projectes, i resulta que en les dades de l'any 2006 aquesta taxa era a Catalunya el 8,6 per cent, la més alta de la Unió Europea.

Escolti'm, desgraciadament, moltes d'aquestes iniciatives no deuen haver arribat fins al final, però hi ha el fet que en el nostre país tinguem una taxa d'emprenedors, una voluntat de jugar-se-la més alta que altres països europeus, la majoria d'ells, hauria de ser una bona notícia, motiu d'estímul per a tots plegats, i obligació del Govern que és qui s'ha de posar al darrere, al costat, al davant, diguin-li com vulguin, per ajudar que aquestes iniciatives arribin a bon terme.

Ahir el president feia una reflexió política al final del seu discurs, que em sembla especialment rellevant respecte de tot això, perquè és veritat que tenim atots, per sortit dels problemes, que amb un millor finançament i un desplegament més diligent de l'Estatut millor aniríem, i millor anirem, però qui país volem? Segueix sent la pregunta. Volem una política moguda per sentiments de frustració? O en volem una altra guiada per la ferma voluntat de construir un país de primera, respectat pel que és capaç de fer, més que no pas pel que va ser quan dominava la Mediterrània, si em permeten l'excursió. Volem un país obsedit en el plany de no veure amplament reconeguda i respectada pels altres la fortitud i la grandesa que no ens sabem guanyar? Per fer aquesta pregunta que ja veuran que és una mica poètica, he

aprofitat una expressió recollida del dietari d'Amadeu Hurtado que s'ha publicat recentment, i que recomana a tothom. Això ho deia als anys trenta, però malauradament, encara avui, jo crec que hi han sectors que es deixen endur per una melangia, per un «no sabem què fer», «hauríem de ser més i no ens ho reconeixen». Aquest país mai se n'ha sortit basant-se en aquest tipus de sentiment.

Aquest esperit dels americans –i permetin-me citar Barack Obama–, el sentit aquest del *can do*, de som capaços de fer-ho, *yes, we can!*, Catalunya pot, pot i vol, el Govern pot i vol, ha de voler més. Ahir el president ens deia «hem d'espavilar-nos encara més», amb tota la raó, encara més. La política catalana sembla massa sovint alimentar-se d'un univers autoreferencial, més atent, de vegades, a prejudicis que a raons, més embolicats en una política declarativa que no pas en la recerca d'un projecte viable i engrescador.

Hi ha qui diu que el catalanisme necessita una revisió de daltabaix, que no és el mateix que llençar-lo de dalt a baix, potser sí, ara, jo els diré, és imprescindible que el nostre ànim col·lectiu no quedi tancat entre quatre parets, la paret de la inquietud, la paret de la perplexitat, la paret de la decepció i la paret de l'emprenyament. Jo demano que siguem capaços de trencar aquestes parets, perquè les energies del país, que hi són, no només es puguin desvetllar, sinó que puguin quallar en el país que tots diem volem.

És veritat que en determinats moments som massa presoners de l'autocomplaença, a vegades pensem que l'arrel dels nostres mals sempre és forana, i això, sincerament, és letal. Avui toca –ho va fer ahir el president– dir «juguem, juguem en el camp de la competència global, juguem en el camp de l'excel·lència, juguem en el camp de la competitivitat, perquè els trumfos de què disposa Catalunya ens permeten assegurar uns bons resultats de present i de futur per al país».

Hem de recordar, i especialment en moments de crisi, que la competitivitat és una competició entre territoris, Richard Florida que és un especialista nord-americà en estudis urbans, explica que els territoris guanyadors són els que millor combinen tres tes, les tes de «talent», «tecnologia», i «tolerància». «Talent» i «tecnologia» s'expliquen per si mateixos; «tolerància», entesa com a capacitat d'integrar, de sumar, de proporcionar un ambient que estimuli la creativitat i la innovació, un ambient que permeti la floració del que ell anomena la classe creativa. En aquest sentit, ens cal també treballar perquè Catalunya i Barcelona siguin marques atractives, sinònims de qualitat i d'innovació, i sí, la innovació i la creativitat, de vegades, són transgressores, si ningú hagués transgredit, per no tenir, no tindríem ni la jornada laboral de vuit hores. Vull dir que la transgressió jo la reivindico. No vol dir sempre *juerga*, tot i que, de tant en tant una bona *juerga* a més d'un li aniria bé. (*Rialles.*) Però té a veure tot això amb la capacitat de marcar tendències, de ser pioners i de ser els primers en disseny, en moda, utilitzar a fons el nostre patrimoni cultural, aquest mapa dels intangibles, que em sembla que han fet des de la conselleria de Turisme, les indústries culturals i audiovisuals, aquí també es juga el futur

del nostre país, i, a vegades, fem una visió estrictament limitativa o estrictament preocupada per les audiències de TV3, si només ens preocupen les audiències, malament rai.

Aquestes coses, entre altres, també ens fan atreure turisme de qualitat. Una magnífica notícia, que els turistes que vénen es gastin una mica més que abans. Quantes vegades ens havíem..., el turisme aquest de *botellón*, no? Doncs, ara comencem a tenir turistes que vénen aquí a gastar-se els «quartos», francament, i això és molts bo. Van començar els japonesos, però ara són els xinesos, que són molts més, i, per tant, convé seguir-hi treballant.

I aquesta reflexió sobre la competitivitat dels territoris ens ha de portar a donar la importància que tenen a l'euroregió, al corredor mediterrani i a les nostres set regions, i el paper, com deia ahir el president, de la força de xoc que representa Barcelona i la seva àrea metropolitana.

Hi ha vuit, deu qüestions sobre les quals volia només encetar el camí. Però, de què hem de parlar aquí? Què és el que ha de preocupar més Catalunya? Primer, les seves infraestructures, l'esforç està descrit. Segon, consolidar un sistema educatiu de qualitat, i benvingut sigui el consens sobre la Llei d'educació de Catalunya. Tres, ajudar a l'emancipació dels joves, per la via de l'habitatge i per la via, també, de la formació professional. Quatre, assegurar la plena integració dels immigrants, amb fluxos regulats, amb igualtat de drets i deures, assolint el Pacte de la immigració, renunciant a tota la demagògia sobre aquest tema. Cal presentar la immigració com un fenomen altament positiu si s'aborda des dels requisits de la regulació, la plena integració i la igualtat de drets i deures, conscients que els canvis en els cicles econòmics modifiquen la nostra capacitat d'absorbir fluxos d'immigració, conscients de les especials necessitats educatives dels infants immigrants, compromesos a fer que el català esdevingui, també, una llengua d'integració; eradicar la pobresa, sí, perquè hi és i ha crescut, sí; assegurar una xarxa de serveis de qualitat i garantir l'aplicació de la Llei de la dependència, sis. Set, assegurar un subministrament energètic suficient, net i sostenible i també un subministrament d'aigua en el conjunt del territori. Les polítiques que està fent el Govern ens ho permeten. Nou, contribuir al desenvolupament del món rural i a la lluita contra el canvi climàtic. Deu, guanyar la batalla de la recerca, el desenvolupament i la innovació.

Crec que els debats sobre aquestes qüestions són bastant més interessants que les relacions entre el PSC i el PSOE, o sobre si a Convergència l'únic que li preocupa és forçar un avançament electoral. Tot i que m'ho permetran..., perquè, si no, no entendrem res. Quan Convergència i Unió pactava amb el Partit Popular o amb el PSOE, ho feia per Catalunya. Si ho fa al president de la Generalitat actual, és que s'està agenollant. Ho dic perquè ningú no pateixi. Les coses sembla que són així.

Per últim, voldríem saber, senyor president, quina importància..., i amb un cert detall, què vol fer el Govern amb el conjunt de cicles educatius i la universitat, com pensa abordar el tema de la formació professional i, encara més important, com pensa ajudar els treballa-

dors que han perdut la seva feina a reciclar-se perquè en puguin trobar ben aviat una altra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyores i senyors diputats, he de dir que, òbviament, comparteixo la primera afirmació que ha fet el portaveu socialista. Un debat d'aquestes característiques ha de servir fonamentalment per donar confiança al país, per donar confiança a la gent. Igualment comparteixo les seves observacions respecte a la necessitat de sumar esforços pel que fa referència a un dels objectius més importants que tenim ara, precisament a la taula, que és la negociació del nou sistema de finançament. Serem més forts si som més, si anem junts, sobre la base, certament, d'una unitat que no ha de ser fictícia, que no ha de tenir trampes ni dobles objectius, una unitat real. Era el que reclamava també el portaveu, el president de Convergència i Unió. Jo crec que, efectivament, és en aquest sentit que hem de treballar. De manera lleial i amb un objectiu, que és aconseguir el millor acord de finançament possible, d'acord amb el que es desprèn de l'Estatut, d'un text que és vigent i que obliga el Govern de l'Estat i el Govern de Catalunya.

Al Govern de Catalunya l'obliga i per això el Govern de Catalunya va començar a negociar. Tampoc es tractava d'esperar. El Govern de Catalunya té l'obligació, perquè, si no, difícilment podríem dir que el Govern de l'Estat no compleix si nosaltres no estiguéssim disposats a seure a la taula, com hem fet, com continuarem fent fins que s'arribi a l'acord que necessitem, a l'acord que preveu l'Estatut, a l'acord que ens ha de solucionar un problema que ve de molt lluny. I, per tant, aconseguir un finançament just, que és fonamental.

I fer-ho, dic, sobre la base d'aquesta unitat real, no sobre la base dels tacticismes que desgraciadament tant abunden en la política catalana. No pensant en el titular de demà del diari o en la fotografia que puguem aconseguir, sinó pensant en el país, en la seva gent, en els beneficiaris, en definitiva, els destinataris d'aquests recursos que necessitem i que ara no tenim.

El senyor Iceta ha fet referència a la disposició addicional tercera, al que comporta d'inversió per part de l'Estat, a la inversió de la Generalitat, a l'increment importantíssim d'inversió pública, perquè aquesta és una de les maneres que avui tenim els governs per afrontar la crisi econòmica, per actuar, podríem dir, localment en una crisi que és global. És utilitzar els instruments que tenim, entre altres la política pressupostària i, també, des d'aquest punt de vista, doncs, mantenir un esforç inversor que ha de situar el país en millors condicions per fer front al seu futur, per garantir aquesta competitivitat de què vostè parlava. I això vol dir infraestructures de transport, això vol dir infraestructures en l'ampli

sentit de la paraula de recerca, vol dir infraestructures hidràuliques, vol dir infraestructures energètiques, vol dir, en definitiva, també, fer un esforç en els temes relacionats a la capacitat de la nostra població, del conjunt de la població activa, dels joves, del futur del país –la formació en l'educació–, i vol dir, també, en moments de crisi econòmica pensar en les persones que tenen més dificultats, els més febles, i, per tant, vol dir no deixar de banda, no oblidar, evidentment, les polítiques socials, sinó tot el contrari.

Certament que el Govern ha dit crisi a la crisi. Ho vàrem fer des del primer moment. Difícilment pots començar a abordar uns problemes que tens si no els reconeixes, si no reconeixes que els tens, i no reconeixes la magnitud del problema que tens. I ho hem fet i hem tractat de donar respostes sobre la base de la concertació social que crec que és un actiu molt important del nostre país. Nosaltres, a diferència d'altres, tenim una taula permanent de concertació, un instrument, un vehicle, que ha estat l'Acord per la competitivitat, la internacionalització de l'economia catalana.

I a més a més de la concertació hem adoptat mesures, les mesures que podíem prendre amb el pressupost i amb els instruments que tenim, unes mesures addicionals que es van traduir, també, en l'aprovació del segon decret llei d'aquest Govern, cal recordar-ho, el primer va ser el que fa referència a les polítiques de sòl, també importants –també importants– pel que fa referència a la superació de la crisi i a la millora de l'activitat d'un sector que és molt important des del punt de vista de l'ocupació i que és un dels sectors més afectats per la crisi, com és el de l'habitatge.

També, a més a més d'aquestes mesures i de la inversió pública, hem destinat recursos, i vostè ha fet un repàs a les actuacions de les diferents conselleries –Treball, Justícia...–, als temes de recerca i universitats, a les polítiques socials..., i hi ha fet referència, i després, al final, ha demanat una mica una ampliació del que el Govern fa en els camps, fonamentalment, de l'educació.

Vostè sap que l'esforç que el Govern dedica a l'educació no té res de retòric, no és un esforç retòric, és un esforç real, quantificable, des de l'educació infantil fins a la universitat, passant per totes, absolutament totes, les etapes educatives. El nostre sistema educatiu ha estat capaç d'absorbir en poc temps un increment espectacular del nombre d'alumnes, m'he referit en l'anterior elecció. El curs 2000-2001 havíem arribat a un mínim d'alumnes a Catalunya: no s'arribava als 990.000, en el curs actual hem escolaritzat 1 milió 180.000.

És a dir, en el període de vuit cursos escolars el sistema educatiu ha absorbit pràcticament dos-cents mil –dos-cents mil– alumnes nous. I aquest creixement d'alumnes –no estic parlant dels universitaris– ha estat acompanyat d'un creixement molt més gran dels alumnes, també, d'origen estranger, amb les dificultats que això comporta. Dels 24.000 del curs 2000-2001, hem passat a 148.000 en aquest curs, de 24.000 a 148.000. I el seu pes dins del conjunt ha passat del 2,5, que encara és més explicatiu, al 13,5. Aquesta realitat, com vostè sap, ha afegit complexitat a l'hora de gestionar l'increment de la demanda educativa. Sense oblidar que les

famílies i la societat catalana en el seu conjunt demana també una millora de la qualitat de la nostra educació, a més a més.

I quina resposta ha donat el Govern de Catalunya a aquesta demanda social? S'ha fet un gran esforç fins a assegurar l'escolarització de tothom, evidentment, creant els centres necessaris i dotant-los del professorat adequat. El nombre de centres ha passat dels 2.553 del curs 2003-2004 als 3.011 d'avui, 458 centres. Això ha suposat el major esforç inversor realitzat mai a Catalunya en equipaments escolars, amb una inversió acumulada en aquests darrers cinc anys de 1.760 milions d'euros. Amb una plantilla del professorat que, com m'hi he referit abans, ha passat, doncs, dels quaranta-vuit mestres i professors del curs 2003-2004 als seixanta-tres mil del curs actual, un increment d'un 32 per cent.

Bé. Aquesta resposta decidida al creixement de la demanda escolar també s'ha recolzat en l'increment del conjunt del sector públic, que avui escolaritza el 63,4 per cent dels alumnes, en el curs, per exemple, 99-2000 era del 57,8 per cent. Tot i això cal dir que el nombre de centres privats s'ha mantingut estable, des del curs 2003-2004 fins ara. I aquest esforç d'escolarització s'ha reflectit, també, en una etapa educativa que, tot i no ser obligatòria, considerem fonamental, com vostè sap, que és l'educació infantil de zero a tres anys, on s'ha passat d'una oferta global de places públiques i privades de seixanta mil a, evidentment, les vuitanta-tres mil del curs que ara hem iniciat, sobre la base de l'increment de places públiques de titularitat municipal, fonamentalment, conveniades amb la Generalitat.

I vull fer notar que aquest increment d'oferta de vint-i-tres mil places, com deia, ha estat això gràcies a aquest esforç de concertació que cal reconèixer a l'esforç conjunt dels ajuntaments i del Govern de Catalunya.

Com també vull reiterar el fet que vaig esmentar, no?, ahir, que, per primera vegada, el conjunt dels ensenyaments per a la formació professional superen en nombre d'alumnes els de batxillerat: 99.000 davant de 88.000. És una dada molt important –una dada molt important. És una mostra d'un canvi, no?, de mentalitat social que comença a valorar adequadament la qualitat de la nostra oferta de formació professional i d'ensenyaments de règim especial, i més en consonància amb el que és evidentment Europa.

I la Generalitat ha afrontat també, des del primer moment, el repte d'integrar adequadament els alumnes d'origen estranger, als quals abans feia referència. El 2003 no existia cap aula d'acollida, avui en disposem de 1.234. Al mateix temps, hem incrementat els ajuts diversos a alumnes i a escoles amb programes d'acollida matinal, amb programes de reutilització de llibres de text, més ajudes per al transport, més ajudes per menjador. Per exemple, al 2003 eren de l'ordre d'uns dotze milions d'euros els recursos que s'hi destinaven. Aquest any s'hi destinen més de vint-i-set milions d'euros. Ho dic perquè no és un tema menor, aquest. O a les activitats extraescolars que no existien per part de..., el suport per part del Govern de Catalunya i que avui hi dediquem una mica més de 4 milions d'euros.

En resum, el Govern de Catalunya està compromès que tampoc cap nen es quedi enrere a l'escola per la insuficiència de recursos familiars. I podria seguir explicant-li els programes d'innovació que es duen a terme, com el pla de llengües estrangeres, ahir hi vaig fer referència. En el curs 2007-2008 va suposar la formació..., el curs últim va suposar la formació en anglès de més de vuit mil docents, la participació de cinc-cents centres en el Pla experimental de llengües estrangeres.

Però, aturo aquí una mica aquesta exposició, crec que és important complementar-la amb una mirada al que ens queda per fer, no? Al molt que ens queda per fer. Podríem dir que el nostre sistema educatiu ha passat amb nota l'assignatura d'escolaritzar tothom, aproximant-se a uns nivells d'equitat raonables, i, tot i això en el camp de l'equitat encara tenim per resoldre satisfactòriament el repartiment adequat entre l'escola pública i l'escola concertada, de la responsabilitat d'escolaritzar alumnes estrangers.

Però un altre gran repte pendent també és el de la qualitat i el de l'excel·lència, no ho neguem. La societat catalana demana al sistema educatiu que millori les seves prestacions, que es posi fi a les taxes excessives d'abandonament escolar prematur, que suposen una descapitalització col·lectiva que no es pot permetre una societat que vol orientar-se cap a l'economia del coneixement.

El Govern és plenament conscient dels punts febles del nostre sistema educatiu i assumeix la responsabilitat de superar-los en la línia plantejada pel Pacte nacional per a l'educació i també pel Projecte de llei d'educació de Catalunya.

Bé. No, no es tracta de presentar aquest projecte, però sí que vull insistir una vegada més en la necessitat de basar el nostre sistema educatiu en els valors de l'esforç, de la responsabilitat, de l'autonomia, de la professionalitat i de l'avaluació. La nostra responsabilitat, la del Govern i la de l'oposició també, crec que és oferir a la societat catalana un marc normatiu que faci possible assolir una educació equitativa i excel·lent, a l'altura de les aspiracions col·lectives. I confio que entre tots serem capaços d'aprovar una llei d'educació que realment pugui ser una llei de país.

Bé, de la mateixa manera que el Govern de Catalunya ha fet un gran esforç per atendre la demanda i millorar la qualitat dels ensenyaments infantil, primari i secundari, també afronta el repte d'adequar el nostre sistema universitari a l'evolució de la nostra economia, de la nostra societat. Aquest és un repte bàsicament de qualitat, també, i d'eficiència.

És cert que els indicadors quantitatius del nostre sistema universitari han experimentat creixements importants, especialment pel que fa al finançament corrent i també a les inversions. Per exemple, la despesa mitjana per alumne a temps complet ha passat de 4.200 euros el 2002 a 7.500 euros el 2008. Les inversions programades al Pla d'inversions universitàries han passat dels 402 del Pla 2001-2006 als 635 del Pla 2007-2013. El personal docent i investigador a temps complet ha passat de 9.398 el curs 99-2000 a 11.659 el curs 2007-2008, i la

ràtio alumne-professorat a temps complet ha passat de 10,9 el curs 2003-2004 a 9,5 el curs 2006-2007.

Però, evidentment, el gran esforç que s'està fent en el nostre sistema universitari és triple, com deia: adequant la seva programació, millorant la seva governança i consolidant també aspectes fonamentals en la seva funció, també, de recerca i innovació, fent referència a les qüestions a què vostè havia mostrat interès.

Altres temes als quals ha fet referència. Desgraciadament, té vostè raó: Europa és un actor poc rellevant, tot i que hi ha institucions europees que són més fortes ara –tenen més fortalesa, més competències– que a la crisi de l'any 93. L'any 93 no teníem l'euro, no hi havia un banc central. Ara el tenim. No hi ha constitució europea, però hi ha nous instruments, i desgraciadament Europa sí que podria ser més actor –més actor– en aquesta crisi de caràcter global que tenim. Segurament aquesta és una reflexió que avui dia es fa molta gent.

Ha fet referència vostè al paquet de quaranta-dues mesures que varem presentar en el seu moment. De l'ordre d'un 70 per cent d'aquestes mesures o s'han executat o s'estan executant. Han d'ajudar a paliar la crisi, han d'incentivar també que aquesta alta taxa d'emprenedors a què vostè feia referència no es perdi. Jo crec que calen estímuls. També des del Departament de Treball i des del Departament d'Innovació estan treballant per estimular els emprenedors que hi ha al nostre país. És un gran actiu.

Vostè deia que el Govern i el país pot i vol, no? I ho lligava, això, als temes de competitivitat, de competitivitat territorial. En definitiva, els que competeixen són els territoris. Per competir cal tenir unes bones infraestructures –unes bones infraestructures.

Vostè ha fet referència al treball en comú en el marc de l'euroregió, a la qual dotarem d'una personalitat jurídica pròpia, en el marc del dret comunitari, perquè pugui executar programes comunitaris que avui no pot –això serà una realitat al llarg dels propers mesos.

I ha fet referència també, com no?, a la necessitat que a més a més de les infraestructures hi hagi aquesta atenció també cap als altres elements absolutament necessaris per competir, que en definitiva és la preparació, la formació de les persones, és el reforçament de les nostres universitats, és la recerca, és, en definitiva, també el talent, tal com vostè deia.

En aquest sentit van precisament també les mesures que ahir vaig anunciar, pel que feien referència a la reforma de la formació professional i a les noves iniciatives, precisament, per a la formació ocupacional –la nova formació ocupacional–, en el marc de creixement de l'atur, que estem tenint i que tindrem, i també les mesures per afavorir que ningú es quedi sense formació, tot i que pot ser que no tota l'oferta que hi ha sigui gratuïta. Hi ha molta oferta gratuïta de formació, n'hi haurà més, però si algú per formar-se no troba oferta gratuïta també posarem en marxa els instruments, tal com varem anunciar, perquè aquesta formació sigui possible.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyores i senyors diputats. President Montilla, ahir –ahir, 30 de setembre– feia tres anys que aquesta cambra aprovava un text, un text que era l'acord del 89 per cent dels membres d'aquesta cambra.

On era vostè fa tres anys? Estava de ministre. Qui li hauria de dir a vostè que en tres anys aquest país hagi fet canvis tan importants? I jo crec que vostè mateix. Quan, si li diguessin fa tres anys que vostè, com a president de la Generalitat, diria frases com la següent: «Hi ha més pobres a Catalunya que població tenen algunes comunitats autònomes», «La pressa no ens ha de portar a acceptar un mal acord», «Els efectes perversos de l'actual model de finançament», «Solidaritat amb els altres territoris sí, però amb equitat i transparència». I és que vostè, senyor president, ha pogut viure la situació dels dos bàndols: des del Govern espanyol i ara des del Govern de Catalunya. I vostè ha assumit el que és la responsabilitat de defensar el Govern de Catalunya i defensar els interessos dels ciutadans de Catalunya.

Aquestes frases a tall d'exemple que jo he dit ara són, crec, el que marquen un itinerari. Un itinerari que és la descoberta de la responsabilitat de defensar els interessos de la majoria, és a dir, de tots els ciutadans d'aquest país. I els interessos dels ciutadans d'aquest país no sempre –no sempre– van d'acord amb els interessos de l'Estat. Perdoni que li ho digui: sovint són contradictoris. I vostè, amb aquestes frases, ho ha deixat ben clar. Patim un model de finançament negatiu, que «merma» la voluntat i els interessos de Catalunya, patim una baixa inversió durant molts anys, cíclica, d'inversions en infraestructures i hem tingut un mal tracte per part dels governs espanyols.

Per tant, senyor president, li he de dir que com a president d'Esquerra Republicana i president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, nosaltres treballem per això: per la unitat civil d'aquest país, per la unitat civil del catalanisme, perquè hi hagi un acord de base entre tots per defensar el que són els interessos de Catalunya, que com li he dit no sempre coincideixen amb els interessos de l'Estat.

I avui hem parlat de crisi. N'ha parlat vostè, n'ha parlat el primer partit de l'oposició, n'ha parlat també el portaveu del Grup Socialistes. Però aquesta és una crisi que, li ho diré ben clar, només en sortirem nosaltres, liderant-ho des de Catalunya –liderant-ho vostè des de Catalunya, el Govern, però tots els grups d'aquesta cambra, i la societat catalana en general– i liderant també algunes propostes a nivell d'Estat. Perquè, tingui-ho clar, des de l'Estat no es prendran mesures estructurals per solucionar la crisi. Hem pogut veure com el Govern espanyol –fa encara no gaires mesos, el mes de març– presumia del superàvit. Era aquell mateix Govern espanyol que feia la mesura dels quatre-cents euros. Per cert, quatre-cents euros que el senyor Solbes carregà

sobre les classes mitjanes, en bona part catalanes, eh?, amb l'IRPF. Fixin-se com aquest Govern espanyol no està disposat a prendre mesures estructurals.

I vull començar parlant de la crisi econòmica, de com des de Catalunya –des de Catalunya, però també cara a l'Estat– ha d'haver-hi una proposta de reforma, reformista, forta, clara, perquè no són temps per badar, i aquest Govern, i vostè, ho pot fer. Vull parlar després també de l'obra social d'aquest Govern i de l'obra en matèria de recerca i d'exportació, perquè és important i s'ha de dir. Entraré després, i permetin que faci també una mica de relat, sobre el 30 de setembre de fa tres anys i el que ha passat durant aquests tres anys; sobre els incompliments de l'Estat, i, evidentment, també sobre el finançament.

Deia que són temps per a la reforma i són temps de canvis estructurals. No sé si la trobada entre el senyor Rajoy i el senyor Zapatero tindrà resultats. Molt em temo que rebrem nosaltres. Quan s'ajunten el PP i el PSOE, la sensació és que qui acaba rebent és Catalunya. Per tant, més raó encara per tenir un acord de base en aquesta cambra de tots els grups catalans, liderat per vostè.

Però, fixi-s'hi: les mesures que s'haurien de prendre en aquests moments i que el Govern espanyol no pren. Primera, des de fa sis anys els grups catalans –com a mínim Esquerra Republicana, i em sembla que algun altre– hem demanat sistemàticament al Congrés de Diputats que aquelles empreses petites i mitjanes que reinverteixen els seus beneficis en la millora de l'empresa, en la millora de la competitivitat, en la millora de les exportacions, en l'aplicació de noves tecnologies, tinguin deduccions fiscals. No hi ha hagut manera. Hi ha hagut petits matisos, petits pedaços, però no hi ha hagut manera. L'economia productiva corre, corre, els empaita, però sempre el Govern espanyol, sigui de qui sigui, corre una mica més per davant.

Segon, una reforma en profunditat del subsidi d'atur. Aquí se n'han donat esbossos, però si cada cop hi ha més aturats i cada cop hi ha menys recursos per invertir en empreses, cal una reforma valenta i decidida en aquest sentit.

Un canvi de cultura de l'agència tributària, i això ho pot preguntar a molts empresaris catalans, que segur que hi parla. L'Agència Tributària espanyola es dedica bàsicament a empaitar –permeti-m'ho dir així–, a perseguir empreses productives, l'empresa productiva que reinverteix beneficis, que busca R+D, en lloc de dedicar-se a les grans bosses de frau. I aquí a Catalunya ho pateixen, i no casualment Catalunya segurament és –i ho dic perquè tinc xifres anteriors que ara el Govern espanyol, ni el d'ara ni el d'abans, dóna– el territori on hi ha més inspeccions fiscals i més liquidacions d'aquestes. I si les comparem amb la comunitat autònoma de Madrid, fa feredat. Catalunya és terra d'inspecció, de peatge i d'inspecció.

Hem de ser capaços també d'acabar amb la deslleialtat institucional i les irresponsabilitats com la dels quatre-cents euros. Aquell volum de capital injectat a l'economia productiva hauria tingut segurament altres resultats davant d'una crisi que ja treia el cap. Que vos-

tè en aquesta cambra va comparèixer abans de l'estiu, mentre el president del Govern espanyol deia que no hi havia crisi.

S'haurà de fer un expedient de regulació d'ocupació als ministeris sobrants. N'hem parlat tots. La necessitat de reduir l'Estat. S'han transferit competències a totes les comunitats autònomes, però els ministeris estan allí. No només estan allí, se n'han creat de nous per damunt de competències del mateix Govern de Catalunya. Per tant, aquí cal un expedient de regulació.

Cal el finançament local. Els ajuntaments són –i després en parlaré–, en l'obra social d'aquest Govern i de l'anterior, perquè hi ha una continuïtat, els ajuntaments són els que han resistit i estan resistint, en una situació molt difícil, tota la nova allau de població, de nous catalans, però també els nous reptes en matèria social que s'estan escometent.

La necessitat del que s'anomena la «flexiseguretat» en matèria laboral. Seguretat en el lloc de treball, però també flexibilitat, per adaptar-nos als nous reptes i a una situació difícil, que l'economia productiva catalana i per extensió la de l'Estat ha d'assumir.

Canvis en els horaris laborals per a conciliació i productivitat. Això ho hem de liderar des d'aquest Govern, perquè ells tampoc assumiran cap d'aquests canvis.

Acabar amb els privilegis corporatius. Escolti, encara a hores d'ara moltes empreses es plantegen què hi fan en determinats organismes –que alguns tenen sentències, és veritat, favorables– per mantenir-s'hi i resistir, però que en definitiva funció i servei, zero.

Traspàs i millora de la formació contínua. Aquest és un dels incompliments, que després m'hi referiré. Portem unes quantes sentències de l'anomenat i famós Tribunal Constitucional que el Govern espanyol no ha volgut assumir.

Fixi-s'hi que són deu propostes, un decàleg reformista. I això tindrà al seu costat, n'estic convençut, els grups d'aquesta cambra, i tindrà al seu costat les patronals catalanes, els sindicats i les organitzacions socials. Aquest és el canvi que hem de començar davant d'una crisi important.

I aquesta és una crisi important, com li deia, perquè no serà fàcil sortir-ne. No es tracta de caure ni en l'alarmisme ni en el victimisme, però aquí se'ns ajunten quatre crisis en una. La primera crisi, financera; l'estem veient, la falta de liquiditat. La segona crisi, energètica. Les mesures que hem de prendre no les prendrà el Govern espanyol –no fa ni la seva feina d'inspecció de les nuclears–, que hem d'estar sempre amb l'ai al cor; ho han d'estar les Terres de l'Ebre i tot el país, amb l'ai al cor, per la incapacitat del Govern espanyol i del Consejo de Seguridad Nuclear per vetllar perquè les empreses, en aquest cas, Endesa –aquella del senyor Pizarro que va venir aquí i ens va donar lliçons a tots, eh?– subcontracta sistemàticament per rendibilitzar beneficis. Aquesta és la situació: no hi ha cap previsió davant del canvi del model energètic per part del Govern espanyol, però nosaltres també ens hem d'espavilar. Hi ha molta feina a fer en aquest sentit.

No hi ha cap previsió, per part del Govern espanyol, a l'hora d'afrontar els problemes que hi hauran. Sap per què li serveix la crisi al Govern espanyol? I d'aquí entendrem, segurament, una de les raons per les quals el Govern espanyol vol anar endarrerint sistemàticament el model de finançament. Per negar-nos allò que és just. Sembla que l'única cosa que preocupa el Govern espanyol a l'hora d'assumir la crisi econòmica, la recessió econòmica –hem de parlar amb aquests termes–, és negar a Catalunya..., és l'excusa per negar a Catalunya allò que li pertoca.

Deixi'm parlar, com deia, de l'obra de Govern. Escolti, a vegades, sembla que hi passem, i tot va molt de pressa, tot s'amortitza molt ràpidament, sobretot mediàticament, però aquest Govern i el Govern anterior tenen un mèrit importantíssim, vital.

Abans he parlat de la unitat civil. Deixi'm parlar de la cohesió social i nacional d'aquest país. Hem rebut un milió i mig més de població, de nous catalans. Tenim la xarxa educativa al límit. Mestres que han fet feines fins i tot que ultrapassen les seves funcions, i això no hauria de ser així, per denegació o perquè les famílies no han assumit –tots els tipus de família– els deures que els tocaven. Tenim una xarxa sanitària també al límit, eh? Estem, gairebé, sobre els 7 milions i mig de targetes sanitàries. Tenim uns serveis socials –dels ajuntaments i del Govern de Catalunya– que també estan al límit i col·lapsats, perquè hem rebut 1 milió i mig d'habitants més en set anys. Són xifres anglosaxones, eh? No hi ha a l'Europa continental un país en situació similar i això té molt de mèrit.

És veritat que en alguns moments hi han hagut situacions difícils, però s'ha fet un gran esforç d'aquest Govern i de l'anterior posant més mestres a la xarxa, fent més edificis –és clar que han pujat els barracons; fa uns anys, les tancàvem, les escoles. Jo recordo en aquesta cambra fa uns anys, cada escola rural que es tancava era un poble gairebé que..., que gairebé moria, no? Deia el diputat Vigo..., sempre explicava: «Un alcalde que estimi el seu poble, el primer i el més important que té és l'escola.» Vostès saben el que significava per a molts pobles petits el tancament d'escoles rurals? Fa uns anys estàvem tancant escoles; ara hem hagut de crear noves places perquè hem augmentat de forma molt considerable la població escolar. Potser sí que hi ha més barracons, és veritat –poc que ho hem de negar–, però és que ha augmentat molt i molt –i molt– la població escolar.

I això serveix també per les llistes d'espera de la sanitat, i tot i així, hem reduït.

I això serveix també per l'atenció social, perquè, cada cop, ens fem més grans, cada cop la població catalana és més envellida i és lògic que s'hagin d'atendre molts més serveis socials. Però, aquest Govern té un gran mèrit en política social, diguem-ho clar. No s'ha arribat a tot arreu, com deia el president; és evident, però hi ha hagut un gran esforç.

I s'està fent un gran esforç en matèria de recerca, d'innovació i també d'exportació. No val combinar les xifres de Catalunya amb les de l'Estat i menys en econo-

mia productiva i en exportacions. S'està fent un gran esforç, al costat dels treballadors i de les patronals.

Política social, educació, innovació, recerca i exportació són les claus perquè aquest país faci el salt.

Per tant, podria continuar amb l'obra de Govern, però jo els diria sincerament que s'ha fet bona feina. Se n'ha de fer més, tot és millorable, i després em referiré segurament a un millor finançament..., no a un millor, perdó, al finançament que toca –després parlarem de la diferència entre el millor i el bon finançament–, però amb el finançament que toca aquest país pot fer un impuls important, però també hem d'aplicar reformes aquí i allí, com els deia, en matèria de l'Estat. I és que hem d'aplicar reformes perquè, si no, la sensació que hi haurà és que la crisi la pagarem els de sempre, però –els de sempre són catalans i treballadors, classes mitjanes i emprenedors–, perquè sembla que les crisis a l'Estat espanyol només les paguem uns pocs.

Hem pogut veure com el Govern de l'Estat dilapida permanentment recursos. Com deia, haurien d'aplicar aquest expedient de regulació d'ocupació a uns quants ministeris –quatre com a mínim–, no ho apliquen, al contrari. És més, en algun moment, fins i tot, assistim a situacions absurdes o insultants o vexatòries com dir-nos que «si volem recursos» –això no és nou, jo m'ho havia trobat a Madrid–, «que tanquem TV3». Escolti, el Govern espanyol tindria moltes coses per tancar, eh? És més, TV3, el que hem de fer és vetllar perquè tingui els recursos, perquè és un instrument vital, perquè és compleixi l'acord perquè és un instrument vital per al nostre país, per al nostre redreçament cultural i lingüístic. Però, fixi's quin és el punt per part del Govern espanyol a l'hora de menystenir el que són demandes de reforma i de canvi per part de l'Estat.

Deia, doncs, que aquests canvis estructurals són necessaris. Però deixi'm, com deia, fer una mica de relat. Deia en Salvador Cardús que «avui dia, la política, més que transformació de la realitat, és també un bon relat del que passa». I en aquests últims tres anys, del 30 de setembre fins avui, han passat moltes coses en aquest país. Fixi-s'hi, en el seu moment, que Esquerra Republicana va ser un dels elements que va forjar un acord, el pacte del Tinell, que va portar un partit, que durant molts anys havia estat reticent al canvi estatutari, a la reforma estatutària, com era el Partit Socialista, el va portar a fer un nou Estatut. I Esquerra Republicana també va treballar, per allò que dèiem de «la unitat» –no són paraules vanes, tenen contingut–, perquè en aquesta cambra s'oficialitzés un acord també amb el principal partit de l'oposició. I ho vàrem aconseguir, i va ser el 30 de setembre, vàrem aconseguir un bon Estatut. Segurament no era suficient per a Esquerra Republicana –no ho és, ja saben el que pensem, nosaltres som independentistes–, però era important trobar el punt, el mínim comú denominador d'aquesta cambra, i va ser el 30 de setembre. Però després va passar allò que no hauria de tornar a passar, va passar que, pocs dies després d'aprovar el text en aquesta cambra, el Grup Socialistes ja va amenaçar i ho va portar a la pràctica –esmenes a Madrid–, i va passar que, en el tram final, Convergència i Unió va arribar a un acord amb el Govern espanyol.

No vull mirar el passat ni vull fer retrets, però aquí, en aquest moment, en aquesta cambra s'ha parlat de confiança: si el Govern mereixia confiança a l'oposició o l'oposició mereixia confiança. Jo els puc assegurar que, en aquests tres anys, a l'hora de defensar els interessos legítims d'aquesta cambra, els únics de confiança són Esquerra, perquè vàrem aguantar fins al final; vàrem aguantar al final la proposta del Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, dol, però va ser així. I la vàrem aguantar al final perquè vàrem dir que «els mecanismes de blindatge de l'Estatut saltaven amb la retallada final», i el finançament n'és un exemple. El que hem vist en aquesta cambra durant aquestes dues hores és un exemple d'això. Estem parlant de com hem d'interpretar el finançament, de com hem d'interpretar la disposició addicional tercera. Fixem-nos-hi. I Escolti, i ho he dit, eh?, i ho torno a dir: «Es va fer tot amb la millor voluntat. No faig retrets» Però la prova que no vam blindar bé, la prova que van saltar els blindatges i la capacitat de negociació és que estem aquí discutint allò que és obvi; ho estem tornant a discutir. No hauríem de perdre el temps amb això.

Per tant, deixin que els ho digui, sense mirar enrere, però no podem tornar a cometre els mateixos errors. Dit d'una altra manera, no fem vells errors; fem errors nous, si us plau, però vells errors, no.

Per tant, la importància, en aquest sentit, de no tornar a cometre l'error de veure qui arriba a Madrid, i, com va dir un secretari d'Estat, «a veure qui se'n duu el mocador», eh? Diu: «Això és molt fàcil», va dir aquell secretari d'Estat, el senyor Camaño, de Relacions amb les Corts. Diu: «Això era molt fàcil, això de l'Estatut, eh? Era el joc del mocador: a veure qui corria més i se l'enduïa abans.» Escolti, aquesta és la visió que tenen de nosaltres? Aquesta és la visió que tenen des de Madrid de Catalunya? Doncs, tenim un problema. Espero que aquesta vegada s'equivoquin. Espero que s'equivoquin a Madrid i no ens esperin amb el joc del mocador.

Els deia, doncs, que és important també mirar els errors que s'han fet. Estem en aquests moments de dificultat però, com deia, Esquerra Republicana va dir que no, és veritat. Però també Esquerra Republicana va dir una cosa ben clara: «Acceptarem el resultat del referèndum», i l'hem acceptat. I creiem que a aquest text se li ha de treure el màxim de suc. Però, alerta, no li fem dir al text allò que no diu. No li fem dir al text allò que ens vam vendre en algun moment, en alguna nit, eh?, del mes de gener, i ara resulta que ho estem reclamant.

Nosaltres farem tot l'esforç com a partit i com a grup parlamentari perquè hi hagi –i des de dins del Govern, no en tinguin cap dubte– unitat de la proposta catalana, perquè ens fa més forts. Però, no li facin dir al text allò que no diu; això ens debilitaria davant de Madrid. La força és, precisament, treure-li, com deia, el màxim de suc.

Però, deixi'm parlar dels incompliments, perquè, és clar, aquí podríem parlar de la part catalana, però l'altra part existeix. Vostès saben perfectament que, quan un ciutadà de Catalunya –parlava abans dels empresaris– té una inspecció fiscal, doncs si té una multa, té una sanció, l'ha de pagar. Vostès saben perfectament que

un treballador autònom que es dediqui al transport i al repartiment diari, si li prenen punts del carnet perquè ha fet un excés de velocitat o s'ha saltat un semàfor, ha de pagar. Saben vostès que els ajuntaments –molts de vostès són alcaldes o alcaldesses–, si no tenen al dia els seus comptes amb la Seguretat Social i Hisenda, tindran un problema per a les subvencions, perquè s'ha de complir la llei.

Qualsevol ciutadà d'aquest país, qualsevol empresa d'aquest país, la mateixa Administració catalana compleix la llei, però el Govern de l'Estat, no. El Govern de l'Estat no compleix la llei. I n'hem vist unes quantes.

Primera data, 1 de gener d'enguany. El senyor Zapatero es va comprometre, a partir del text estatutari, a complir la llei en tot allò que feia referència al traspàs de rodalies. 1 de gener –paraules del senyor Zapatero, eh?, estan al *Diari de Sessions* de les Corts–, incompliment.

El 8 d'agost entrava en funcionament el nou model de finançament. Ha tingut dos anys el Govern espanyol per preveure aquesta data. Un altre incompliment.

Un tercer incompliment, se n'ha parlat també en aquesta cambra: la Llei de la dependència. I aquesta ens dol especialment, perquè nosaltres vam treballar intensament en aquesta llei a Madrid, perquè universalitza un dret, perquè dóna oportunitats i perquè molta gent de Catalunya i moltes organitzacions socials d'aquest país tenien i tenen totes les esperances dipositades en aquesta llei. Però, el Govern espanyol tampoc compleix. No aporta, fa una lectura o una interpretació –que és el mal per on morim, moltes vegades, a Madrid– de la llei molt particular. Està incomplint.

I, en aquests moments, el Govern de Catalunya està donant la cara per l'incompliment del Govern de l'Estat. Potser tocarà aturar i demanar explicacions al Govern de l'Estat. Potser tocarà, fins i tot, enviar moltes de les persones que en aquests moments estan esperant a la Delegació del Govern de Madrid a Barcelona, perquè aquests són els responsables i són els que donen la cara també pel Govern de l'Estat a Catalunya, perquè estan incomplint també amb la Llei de dependència i ens dol, perquè hi vam fer confiança i no han complert amb la confiança que se'ls va donar.

Ni estan complint amb la inversió. Podem discutir si el blindatge –que hi estem d'acord i així ho vam dir– que es va fer de la disposició addicional tercera és bo; sí, perquè va més enllà, fins i tot, del que diu el mateix Estatut, les coses com siguin.

Però els nivells d'execució no acaben d'anar, eh? I és veritat que tenim blindatge i és veritat que tenim garanties que, si no executen, hauran de liquidar. Però, tots sabem com funciona això i, per tant, el millor que podrien fer és que executessin les obres; 75, 80, 90, mai s'acaben al 100 per cent, excepte a la Comunitat Autònoma de Madrid, eh?, que hi han hagut anys que l'execució de l'obra pública de l'Estat superava el 100 per cent –ja té gràcia la cosa–, aquí no, sempre estem per sota.

Per tant, fixin-se que hi ha un altre incompliment permanent.

S'ha parlat molt del traspàs de la Inspecció de Treball. Sí, però, de moment, ens diuen que això serà per al juny del 2008, per al juny d'enguany.

Se'ns parla també –ja ho he dit abans– de la formació continua. Sentències del Constitucional reiterades que han incomplert.

I, si volen un botó de mostra, jo crec que on arriba ja la pocavergonya per part del Govern de l'Estat –per part del Govern espanyol–, el tindran amb la darrera moció aprovada al Congrés dels Diputats, a instàncies d'Esquerra, sobre el 0,7 per cent de l'IRPF, eh? Allò que tots coneixem, que és la creueta que posem per a finalitats socials.

S'acorda a la mateixa cambra espanyola que es territorialitzi, és a dir que les organitzacions no governamentals, les organitzacions socials catalanes, que fan tanta feina i esforç, puguin participar d'aquest fons, i resulta que, cinc dies més tard, la ministra, la senyora Cabrera, deixa ben clar que no ho pensaven complir.

Escolti, qui farà complir la llei al Govern de l'Estat? És una situació d'indefensió absoluta del nostre país. Qui obliga el Govern de l'Estat a complir la llei? El Tribunal Constitucional? Deixem-ho córrer. Qui l'obliga? Haurem de pensar algun dia, president, recórrer a institucions europees? Ho dic seriosament, perquè ells sistemàticament no compleixen la llei.

I, per tant, vostè també com a president, i el seu Govern i els grups que li donem suport –i espero també que el grup de l'oposició–, prenem nota que no tornem, com deia, a cometre els vells errors. Hem de fer l'esforç per tenir unitat, per tenir les coses clares, però per no posar-los tan fàcil que sistemàticament incompleixin la llei. I és evident que quan fa tants anys que incompleixen la llei, tenim una part del país perplexa, una part del país fatigada, hi ha una part del país que està en ple desassossec en veure la incapacitat que per part del Govern espanyol..., segurament és el govern occidental que més vegades incompleix la llei.

N'hi ha que diuen, doncs, que això s'ho miren amb optimisme –dit amb tot el «carinyo». Jo crec que el que necessitem és ambició, ambició i claredat d'idees, unitat, ambició i claredat d'idees. I li diré..., perquè estem arribant a una cruïlla; aquests tres anys hem fet un camí, i estem arribant a una cruïlla. El Govern espanyol sistemàticament ha anat incomplint tots els acords, i ningú ens diu que sigui aquest o un altre color o amb els pactes Rajoy-Zapatero, que es segueixen incomplint.

I això a mi em recorda aquella pel·lícula, president, aquella pel·lícula que es deia *Matrix*. Vostè deu recordar –no sé si la coneix– que hi ha un moment de la pel·lícula *Matrix* que Morfeu li diu a Neo, que és el protagonista, li diu: «Tens dues pastilles. Si prens aquesta de la meua mà esquerra ho oblidaràs tot i continuarà tot igual, amb el de sempre. Però si prens aquesta el que veuràs no t'agradarà gens; serà la realitat, serà assumir riscos, seran les dificultats, però és la realitat de debò.»

Jo crec que aquest país i aquesta cambra i tots plegats hem de prendre la decisió de quina pastilla volem prendre (*remor de veus*): si volem continuar... (*persisteix*

la remor de veus) –escolti, això de les pastilles excita molt per aquí aquesta banda, eh? (*rialles*) –, si volem continuar com fins ara, si volem continuar com sempre, instal·lats en la lamentació, en la queixa, en el desassossec, o volem d'una vegada per totes que aquest país es faci respectar. I aquesta és la cruïlla. Perquè vam tenir una experiència com la de l'Estatut... Va valer la pena, segurament. Però ara, aplicant la llei..., el Govern espanyol no la vol aplicar, se la salta, la incompleix sistemàticament.

Jo crec sincerament, president, que aquesta cruïlla l'hem de fer junts. I aquesta cruïlla són moltes coses; l'aeroport n'és un exemple. No és que sigui un incompliment, perquè quan se'n parla a l'Estatut es parla de desclassificar..., d'interès general, i sempre s'ha referit als casos de Reus, Girona i Sabadell. Però el que estan fent amb l'aeroport del Prat i amb el model aeroportuari d'Aena no és jugar net. No és un incompliment; és pitjor. Estan preparant el terreny per bloquejar i impedir que hi hagi una majoria determinant catalana sobre el control del Prat. I això ho estan fent amb el Consell de Ministres, això s'està fent i s'està preparant. Estan intentant introduir la privatització d'Aena, escolta, i aquesta història ja la coneixem a Catalunya; en certa manera, és la història d'Endesa. De què ens anirem a queixar, si l'aeroport de Barcelona no està en condicions de competir amb el de Barajas, el de Madrid, si ens diuen: «No, perdoni, això ja no té res a veure amb el Ministerio de Fomento, això ja és una empresa privada; mixta, però privada.» Estan preparant el terreny. Això és pitjor que un incompliment.

Per tant, fixi-s'hi que no és només el finançament, que avui, evidentment, n'hem de parlar; és la situació aeroportuària, és la de rodalies... Aquesta setmana hi havia un tam-tam que hi haurien novetats. Però vostè ho va dir molt clar: no acceptarem, per les presses, no acceptarem allò que no sigui bo. I les condicions inicials que en algun moment... –tampoc va posar mai damunt de la taula seriosament que en algun moment havia deixat anar el Govern espanyol en matèria de rodalies... –, no eren precisament les òptimes, eh?, perquè teníem la sensació que ens passaven un problema, en lloc d'ajudar-nos a resoldre'l.

Em referiré al finançament en aquesta part final. Diuen que en aquests moments hi ha un obstacle que és la crisi, la crisi econòmica, perquè hi hagi un bon finançament per a Catalunya. Però és que parteixen d'una base que no és real: parteixen de la base del 5,88, la llei de l'embut o la llei del 5,88, diguin-ne com vulguin, que és que allò que li toqui a Catalunya després de molt guiar, després de molt bramar i pedalar, allò que li toqui a Catalunya s'haurà de multiplicar per 5,88 perquè tothom, amb estatut nou o sense, tingui el mateix.

Escolti, nosaltres d'això n'hem de prescindir. Això, en tot cas, és un problema del Govern espanyol, però no és un problema de Catalunya. Nosaltres necessitem el finançament que ens toca, el que és just, el que té els criteris que es van aprovar a l'Estatut, anem-lo a aplicar. I en aquests moments hi ha elements positius que ens van més a favor que fa uns anys, quan es va negociar l'Estatut.

Miri, el primer; més enllà de la crisi econòmica, que pot ser un element negatiu, és evident. Però, escolti, la situació de la política espanyola ja no és la mateixa, és a dir, ja no es pot utilitzar per part del Govern espanyol la palanca de l'oposició del Partit Popular per regatejar els drets a Catalunya. És més, hem vist com la Generalitat Valenciana més aviat ha fet costat als plantejaments de Catalunya en matèria de dèficit fiscal, o el Govern ballear. Per tant, de front territorial ja no n'hi ha.

Hem tingut per primera vegada la consonància del que anomenem «societat civil», que algunes vegades ha estat prou tova; hi va estar, per no dir «freda», amb el debat de l'Estatut, per despertar-se uns mesos més tard amb el tema de l'aeroport, quan ja tot estava dat i beneït, però bé, escolti, més val tard que mai, eh? Però hem tingut la fredor de la societat civil... Aquesta vegada no, el president i el seu Govern tenen la societat civil, la societat econòmica, els sindicats, els tenen al seu costat per a la negociació d'un bon finançament.

Però sobretot tenim un instrument vital: la publicació de les balances fiscals. Hem tardat molts anys perquè això es fes públic, i s'ha fet públic. I s'ha constatat el que va dir Esquerra Republicana aquí durant els últims vint anys: que hi havia un dèficit fiscal que frenava les aspiracions econòmiques de molts catalans i que frenava les condicions d'equitat i igualtat social. I això ho dèiem fa vint anys en aquesta cambra i algú reia, o algú altre es va atrevir a dir que era immoral parlar de dèficit fiscal. Bé doncs, escolti, aquí hi ha una altra victòria ideològica, això està aquí damunt de la taula i ho tenim tots assumit, i publicat amb balança fiscal. Per tant, tenim més arguments per fer una bona negociació del finançament.

Però, president, com li deia abans, aquí ja no es tracta de tenir el millor finançament. És a dir, el millor pot ser un euro més; no costaria gaire, eh?, de superar, en recursos absoluts. Del que es tracta és de tenir el finançament que toca, un bon finançament. Com deia abans, no cometem errors vells, fem-ne de nous, si us plau, tot plegats; però no ens podem conformar amb el millor. No valen excuses que són temps de crisi, hi ha un compromís i una llei que s'ha de complir. I aquí farem tots costat perquè hi hagi el bon finançament, el que toca i el que li és just a Catalunya. No podem acceptar –i més val un no-acord que un mal acord– que ens vinguin amb aquell argument de dir: «Bé, hi hem guanyat una mica més. Qui no es conforma és perquè no vol.» Jo diria que aquesta forma part de l'altra pastilla, això és l'altra actitud, és la de dir: «Bé, doncs, de mica en mica, anem fent, escolti...», eh?, com el Met de Ribes, amb l'aigua al coll, que era allò d'anar fent, però s'anava ofegant.

Sincerament, president, per a un bon finançament, per a allò que és just, ens tindrà al seu costat. Perquè si no, miri, amb el model actual, que és absolutament discriminatori, passen coses com la següent (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i deixi'm posar una xifra abans d'acabar. Si nosaltres tinguéssim els mateixos recursos de què disposen Extremadura o Castella-Lleó... I no ho dic com a greuge comparatiu. Escolti, em sembla molt bé que

algunes zones tinguin inversió, que es desenvolupin; no ho diem en aquest sentit. Però, si nosaltres tinguéssim la mateixa inversió per habitant, haguéssim de fer, el seu Govern, la mateixa inversió per habitant que estan fent Extremadura o Castella i Lleó, sap quants catalans quedarien desassistits amb l'actual model? Sap quants catalans i catalanes no tindrien cap servei, ni educació, ni salut, ni serveis socials? Sap quants? Un milió i mig, si nosaltres haguéssim d'aplicar els mateixos recursos per habitant que estan aplicant altres comunitats autònomes que aporten percentualment menys que nosaltres. Un milió i mig de catalans quedarien fora de qualsevol cobertura. Són unes quants comarques, eh? Fem aquesta reflexió en veu alta; això són..., això és el dèficit fiscal.

I, per tant, jo el que li demano, president, és valentia en aquest tema, valentia, coherència i parlar clar. He començat la meua intervenció amb expressions que vostè ha fet i en què li fem costat, és clar que sí. Però és que fixi's quin és el punt, a vegades, d'escarni, que és que, el mateix dia que es publicaven les balances fiscals i coneixíem el dèficit fiscal, el president de la Junta d'Andalusia, el senyor Chaves, anunciava que la Junta d'Andalusia pagava les ulleres als nens de fins a quatre anys, gratis. Escolti, jo també ho vull per als nens de Catalunya, això, i vostè també, i qualsevol partit d'aquesta cambra. O també volem les exempcions fiscals que s'estan fent per inversió d'empreses a altres territoris de l'Estat, també les volem; així ho demanen els nostres empresaris, això ho vol tothom d'aquesta cambra. Per tant, estem demanant una qüestió d'equitat.

Per tant, president, per a un bon finançament ens tindrà al seu costat. Per continuar fent el de sempre, jo crec que ens tornàrem a equivocar tots plegats, tota aquesta cambra, eh? I espero que partits de l'oposició, partits del Govern, el mateix Govern, entre tots, no ens tornem a equivocar.

Deixi'm dir: nosaltres volem treballar per poder decidir, i hem de desenvolupar l'Estatut per tenir el poder de decidir. I fixi's que moltes vegades s'havia criticat Esquerra Republicana per dir que volíem un estat propi. Avui hem demostrat la importància dels estats en aquesta crisi. Aquells que ens deien que els mercats financers anaven per sobre dels estats, que ja no tenia sentit tenir un estat..., doncs avui s'ha demostrat que tenir un estat és important: nacionalitzar bancs, injectar recursos públics a l'economia... Nosaltres hem de poder dedicar una part important del finançament a poder injectar recursos, a fer els fons necessaris per injectar recursos a l'economia productiva. Aquesta és la importància de l'Estat. Però no de compartir l'Estat, eh?

Vostè, president..., en això sí que no puc estar-hi d'acord. Vostè va dir ahir, diu: «És que hem de poder compartir alguna cosa més gran.» Sí, sí, la Unió Europea; aquest ha de ser el nostre objectiu. Perquè, com hem dit moltes vegades, nosaltres som una nació d'Europa. I en aquest sentit, president, cregui'm: l'Estat espanyol no vol compartir res amb nosaltres, no ho vol compartir, s'ha demostrat. Què vol compartir? La llengua?, el plurilingüisme? Hem vist les actituds darrerament. És veritat –ho hem de dir– que el Govern espanyol ha resistit als

embats de determinada dreta més salvatge amb aquests temes. Però la veritat és que, a l'hora de la veritat –a l'hora de la veritat–, quan es tracta de parlar de lleis i de compliment de la llei, el trobem molt a faltar.

Per tant, president, compti amb nosaltres, feina feta, reformes clares, lideratge en matèria econòmica –no ho faran des de Madrid–, mesures també a Catalunya, un bon finançament, i estic convençut que amb molt esforç i amb molt sacrifici podrem sortir d'una situació que pot ser llarga, que no sabem quant durarà, com és aquesta crisi econòmica.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Puigcercós, vostè feia referència, ara fa tres anys, feia referència, a collació de l'aprovació de l'Estatut pel Parlament de Catalunya..., i feia referència a les meves circumstàncies personals i polítiques d'aquest moment, amb altres responsabilitats, òbviament, com a ministre i com a diputat. Responsabilitat, per cert, que compartia, aquesta última, amb vostè també; segurament tampoc vostè preveia en aquest moment la deriva dels esdeveniments que es van produir. Jo he de dir que vaig tenir el goig de compartir amb vostè això, escò, allà al Congrés dels Diputats, i després –i ho he de dir també– he tingut el plaer de compartir seient al Govern de Catalunya. Ja sap vostè que vaig fer referència que com a conseller lamentava la seva marxa; he de dir que el trobo a faltar, amb tots els respectes cap al senyor Ausàs, que és un excel·lent conseller i que ho està fent molt bé. *(Remor de veus.)*

Miri, certament, vostè ha fet referència a algunes de les afirmacions que jo he fet, afirmacions amb referència al nombre de pobres del nostre país, amb referència a la necessitat i la caracterització de la defensa que hem de fer del nostre Estatut, del sistema de finançament que volem, i a la defensa dels interessos de Catalunya. D'uns interessos que, certament –vostè ho ha dit i jo ho comparteixo–, no sempre coincideixen amb els de l'Estat. I normalment, quan hi ha coincidència, doncs, tampoc es posa massa en relleu. És normal que es posin en relleu les discrepàncies, que n'hi ha i que desgraciadament n'hi haurà; segur que ni vostè ni jo voldríem que n'hi haguessin, que ens entenguéssim més, però és normal que hi hagi confrontació d'interessos. Hem de treballar perquè siguin menys; no nosaltres..., també, però també l'Estat. Això depèn de dos, no d'un exclusivament.

Vostè ha fet referència que Esquerra Republicana treballa per la unitat del poble de Catalunya, pel treball en comú del catalanisme polític... Li he de dir que en aquests objectius nosaltres..., penso que les formacions polítiques que donen suport al Govern tenen molts elements en comú; fem bandera, entre altres, d'aquesta

defensa de la unitat civil del poble de Catalunya i de la unitat del catalanisme com a fil conductor també de les tres formacions polítiques que donen suport al Govern, i també compartides amb altres que no formen part del Govern. El catalanisme no és monopoli de ningú; hi ha qui ho vol monopolitzar; nosaltres mai ho hem intentat, perquè no és així com segurament s'enforteix el catalanisme, sinó tot al contrari.

Com sortirem de la crisi? Bé, vostè ha dit que sobre la base fonamentalment de nosaltres mateixos, de l'esforç que pugui fer el poble de Catalunya i el seu Govern, o el seu Govern i el poble de Catalunya. I crec que en aquest sentit jo em vaig expressar ahir, en la meua intervenció. Evidentment que hi ha coses, factors que no depenen de nosaltres, que depenen del Govern de l'Estat, i altres que depenen d'elements i d'instruments que són encara més llunyans, perquè, vulguem o no, crisis com l'americana ens afecten. Segurament fa uns anys això no ho hauríem pensat, però ara ens afecta i ens afecta molt, en una economia cada vegada més globalitzada. La globalització té efectes positius però també té altres efectes no tan positius, i és que en aquest moment les crisis interrelacionen i afecten més que en el passat, entre altres coses fruit d'aquesta obertura de l'economia i d'aquesta globalització.

Miri, jo no sé si, respecte als temes que tenen relació amb la crisi econòmica, PP i PSOE es posaran d'acord. Si es posen d'acord igual hi ha alguns temes que m'agradaran i segurament n'hi haurà altres que no m'agradaran; també ho dic. No és fàcil, eh?, que es posin d'acord. Segurament és molt més fàcil, fins i tot, que aquí ens posem d'acord Govern i oposició respecte al que cal fer davant de la crisi econòmica que allà. Però, ves, hi han temes que, si es posen d'acord –pel que fa referència a la crisi, no a altres coses–, segurament podrien tenir alguns aspectes positius; segurament altres que no. Però dic: això..., caldrà temps. Jo sóc molt escèptic que es produïxi cap acord; també ho he de dir: molt escèptic.

Miri, jo coincideixo amb vostè en algunes de les qüestions que ha posat damunt de la taula respecte a com cal encarar aquesta crisi econòmica. Cal fer reformes; algunes reformes depenen de nosaltres, i hem de predicar amb l'exemple, i altres que no depenen de nosaltres. Reformar l'assegurança d'atur segurament és necessari; s'haurà, doncs, de fer en el marc també, òbviament, del diàleg social, amb els sindicats, amb els empresaris. Propiciar el que vostè ha anomenat utilitzant la denominació comunitària de la «flexiseguretat», segurament també, tot i que en moments de creixement de l'atur segurament hi haurà més reticències, també, i resistències per part del món sindical. En qualsevol cas, s'ha d'afrontar.

Com s'ha de propiciar també, diguem-ne, tractar de resoldre algunes d'aquestes resistències corporativistes a què vostè ha fet referència, que existeixen en la nostra societat, que existeixen en el conjunt de l'Estat, que existeixen a Catalunya també. Algunes d'elles..., ja veurem com s'aborda l'aplicació de la directiva de serveis, perquè segurament hi haurà també aspectes positius en aquest desenvolupament de la directiva. I segurament hi haurà coses que no ens agradaran, perquè les reformes,

a vegades, quan s'han d'aplicar a altres, doncs, hi estem molt d'acord; quan ens afecten de manera més a prop, a vegades, es veuen d'una altra manera. Ho dic parlant de col·lectius importants que vostè i jo coneixem i que tenen també els seus arguments per defensar coses que alguns diuen que són privilegis; jo no dic que siguin, que són privilegis, però que segurament, i en això estic d'acord, cal reformar; cal reformar, precisament, si el que volem és una economia més oberta, més competitiva i amb menys corporativisme, davant d'aquestes resistències que evidentment han existit i existeixen.

Model energètic. Jo crec que evidentment hem de caminar cap a un nou model que sigui..., en què hi hagi menys consum d'energia per unitat de PIB. Es van donant passos endavant, eh?, passos endavant molt limitats segurament. També aquí, a casa nostra, com vostè sap, en això de les energies renovables no hem avançat massa, no hem avançat tot el que voldríem, eh? Hem avançat certament últimament en l'energia fotovoltàica; es va avançant en l'energia eòlica, però de manera molt lenta també. En els combustibles, hi ha plans en marxa també per aprofitar la biomassa; precisament amb el conseller de Medi Ambient parlàvem l'altre dia d'alguns projectes que hi ha de biomassa. En qualsevol cas, sí que crec que ens hem de prendre més seriosament aquest tema, perquè crec que tots hi tenim coses a fer: l'Estat ha de fer la seva feina i nosaltres, exercint les competències que tenim, perquè les que tenim les hem d'exercir, també treballant, perquè donem passos endavant cap a un nou model energètic en què hi hagi menys dependència, menys dependència dels combustibles fòssils, que, entre altres coses, comporta reduir la factura energètica i comporta també reduir, diguem-ne, els costos ambientals.

Cohesió nacional i social del país. Jo crec que és un mèrit del Govern, però de la societat catalana. És la societat, el conjunt de la societat catalana, la que ha estat capaç d'entomar aquest repte que és 1 milió i mig de persones en molt pocs anys. El Govern ha fet i està fent el que li toca, que és un esforç molt important perquè els serveis bàsics obligatoris universals tinguin la qualitat que han de tenir, perquè no es vegin deteriorats per aquest increment de la població. I en aquest sentit ho va fer el Govern anterior i ho està fent aquest Govern, perquè l'educació sigui una educació de qualitat, amb la inversió de què abans he parlat; perquè la sanitat, malgrat aquest increment de la població, doncs, millori les prestacions, es redueixin els temps de les llistes d'espera i les llistes d'espera, i els serveis socials, incrementant el nombre d'usuaris i incrementant les prestacions també. Perquè això és el que ha passat en aquest període de temps; hi han més perceptors de serveis, de tots els serveis, i també evidentment més recursos al seu abast, en un context de creixement de la població. I aquest esforç ha estat molt important precisament per garantir aquesta cohesió nacional i social del país en què estem treballant i per la qual hem de continuar treballant, en unes circumstàncies aquesta vegada una mica més difícils, que són les d'una economia en crisi.

Vostè ha fet referència, al començament i, després, en una part del seu discurs novament, al procés d'aprovació de l'Estatut. I ens ve a dir que no hauríem de discutir,

tornar a discutir determinades coses ara, o que no hem d'introduir les dinàmiques que es van produir precisament al setembre i amb posterioritat al 30 de setembre de l'any 2006. Jo crec..., vostè deia: «Per mirar dels errors...» Jo crec que sempre cal mirar els errors i els encerts. Hi ha coses en el procés que es van fer bé i altres no tan bé. Cal mirar el conjunt, no? Els errors, per no repetir-los, i els encerts..., bé, tampoc es tracta de copiar-los, perquè les coses no es poden copiar sempre, són canviants.

No hem de fer dir al text de l'Estatut el que no diu. En això estem absolutament d'acord. Precisament, especialment quan tenim davant –i vostè ho ha dit– precisament un govern que no n'és un entusiasta, eh?, on hi ha, especialment, diguem-ne, parts substancials, importants de l'Administració general de l'Estat que no en són entusiastes; no ens enganyem. Ni en són entusiastes ni tenen pressa per negociar. I, per tant, una raó de més precisament perquè no hem de fer dir al text el que no diu, però sí que hem de defensar-lo amb absoluta fermesa –amb absoluta fermesa.

Bé, jo he dit també, com vostè sap, que el Govern de l'Estat ha incomplert el que diu l'Estatut en l'aspecte que fa referència al finançament. I he dit que no val agafar-se al text literal de l'Estatut que diu que és la comissió bilateral la que... Bé, certament, la comissió bilateral és la que ha de fer la proposta, però sobre la base, s'entén, de propostes que han de tenir les parts. El Govern de Catalunya tenia una proposta abans del dia 9 d'agost; una primera proposta, però una proposta. L'Estat no tenia una proposta; era una declaració d'intencions que no arribava a dir en molts casos ni el que diu estrictament l'Estatut.

Bé, també, certament, no es tracta d'acollir-se al que diu la Llei de la dependència i la seva memòria econòmica, si hi ha dades substancials de la memòria econòmica que han canviat. Si s'havia fet una previsió perquè es va fer un llibre blanc i es preveia que hi hauria un determinat nombre d'usuaris i aquest nombre d'usuaris és substancialment superior, caldrà o incrementar els recursos o replantejar-se el calendari d'aplicació de la llei, una de les dues coses. I jo crec que a aquest respecte nosaltres hem de ser clars, i així ho hem fet; ho ha fet la consellera i ho he fet jo mateix dient aquestes coses que estic dient ara.

Bé, esperem que, malgrat aquest no precisament entusiasme ni pressa, es puguin materialitzar els traspassos ja acordats, políticament acordats, mitjançant la comissió bilateral, que és el que preveu l'Estatut. La inspecció de treball –vostè hi ha fet referència– està acordada; hi ha un període de temps, fins a final de mes, perquè hi hagi un acord respecte a la valoració dels mitjans econòmics i personals, hi ha també una data, que és el juny de l'any 2009, on s'ha d'haver produït el traspass formalment, i per tant, assumir les competències amb els recursos humans i els recursos materials que ens ha de traspassar l'Estat.

Bé, vostè diu que fa falta, a més a més d'optimisme –que jo crec que no és dolent, ni a la política ni a la vida, ser optimista, fins i tot, quan hi ha raons segurament per a un cert pessimisme, eh?, no ho dic...–, tenir ambició.

I en això estic absolutament d'acord amb vostè. Cal tenir ambició, ambició de país, des d'un govern amb visió de país, evidentment, tractant de no equivocar-se i confondre el món virtual i el real. Aquesta és...

El senyor Iceta també ha fet referència en una part de la seva intervenció a algunes coses que podien tenir connexió, no amb *Matrix*, però sí una mica amb el problema que vostè posava en relleu. Certament tenim reptes endavant, hi ha aquestes resistències per part del Govern central; en temes que són claríssims hi ha incompliments, ja ho he dit abans, i n'hi ha d'altres que s'agafa que l'Estatut... Aeroport del Prat. Va haver-hi un desacord; no figura en l'Estatut. Però bé, hi ha un compromís del president del Govern, eh?, que exigirem que s'ha de complir, a més a més d'una demanda també i d'un posicionament d'aquesta cambra, que, per tant, vigilem.

Si no hi ha hagut altres traspassos és perquè no hem considerat que..., vostè ha fet referència a un, però és que encara, malgrat que s'han aproximat posicions, doncs, no es donen les condicions perquè les puguem assumir, perquè les volem assumir d'una determinada manera, no de qualsevol manera.

Finançament, aplicació de l'Estatut. Certament que ja en algunes coses us he dit millors i en altres pitjors circumstàncies, la crisi econòmica no ajuda, però en això poca cosa podem fer respecte a canviar aquest escenari a curt termini, i menys nosaltres, no?

La publicació de les balances fiscals, evidentment, sí que ajuda. L'exigència i la fermesa per la nostra part ajuda, la unitat –la unitat ajuda, ajuda–, és important, és molt important. Que no hi ha tanta confrontació territorial, ja m'agradaria ser tan optimista com és vostè. Jo crec que a vegades si es fa un repàs, de tant en tant, eh?, perquè cada dia és una mica dur, però el que diu, podríem dir la premsa regional, i els posicionaments que té el Partit Popular en altres territoris segur que li donarien arguments per no ser tan optimistes. Desgraciadament tindrem oposició, desgraciadament serà element de confrontació, i hem de comptar amb això, és una dada més que hem de tenir present.

No es tracta, tal com vostè ha dit –i jo hi estic també d'acord–, de tenir un millor finançament..., bé un millor finançament evidentment que sí, però un millor finançament no és un euro més, òbviament. No es tracta de tenir una mica més del que tenim sinó de tenir el que ens toca, el que diu l'Estatut, el que es deriva de l'aplicació de l'Estatut, del que diu l'Estatut. I això vol dir, evidentment, no guanyar una mica més, vol dir molt més. És complir l'Estatut, és complir el que diu, no el que no diu, certament. És fer-lo i negociar amb fermesa, és tenir present la solidaritat també a què vostè ha fet referència, però la solidaritat mai el que pot comportar és que al final puguin tenir més prestacions determinats territoris que són receptors de solidaritat que aquells que la practiquen, això és així. I això també l'Estatut preveu mecanismes en aquest sentit que caldrà tenir presents. I ho hem de fer junts, absolutament d'acord en aquest sentit.

I, bé, per acabar, jo estic segur que ni després d'aquest debat, ni dels següents, ni vostè es farà federalista, ni jo

tampoc em faré independentista, però estic segur que, malgrat això, podem treballar com ho estem fent, plegats, per aquest país, que és el nostre, per garantir la unitat nacional, la unitat del nostre poble i per defensar els interessos del poble de Catalunya, dels set milions i mig d'habitants que en aquest moment tenim.

El president

El senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, membres del Govern, miri, el catalanisme no és monopoli de ningú, ni és un clos exclusivista, com tampoc ho són els valors del catalanisme, són uns valors compartits. Ahir vostè va acabar explicitant quins són els valors que aquest país necessita i que ha tingut. Aquest matí el senyor Mas deia «benvinguts al club», venia a dir, no? Bé, no crec que sigui el cas d'Esquerra, ja li ho asseguro, però, escolti, l'esforç, el treball, la meritocràcia han set sempre característiques de l'esquerra catalana, i en la fundació del catalanisme els anys vint, trenta com a organitzacions polítiques, la meritocràcia i el sufragi universal eren valors, després va venir el que va venir, però, miri, en el cas del nostre partit sempre han set valors claríssims d'Esquerra Republicana.

Però també hi ha un valor, president, que ahir vostè no va citar, que és un valor molt català, que és el d'arriscar. Aquest és un país de gent que s'arrisca, de gent que se la juga, de gent que fa l'esforç –deia el conseller Nadal «qui no s'arrisca no pisca», és veritat–, de gent que fa l'esforç, que es juga el seu patrimoni, eh?, amb l'esforç empresarial de tirar endavant. Autònoms, com deia abans, citava els transportistes, però molts autònoms d'aquest país que han d'arriscar-se cada dia al dematí per poder arribar a final de mes. I jo crec que ens toca –ens toca– arriscar, i a aquest país li toca arriscar, i a aquest Govern li toca arriscar.

Fixi's vostè que em dia «no podem caure en el desànim», deia vostè, no podem caure en la sensació que no hi ha res a fer, no podem renunciar a negociar i a lluitar per allò que és nostre, però també és evident que el que no podem fer és buscar-nos excuses i enganyar-nos nosaltres mateixos. Escolti, moltes vegades hem sentit allò de dir «no podem fer caure el Govern de Madrid –no podem fer caure el Govern de Madrid– perquè després vindria el PP i seria pitjor». Siguem seriosos!

Jo he dit abans que no hi ha les mateixes condicions per negociar ara, perquè, malgrat la crisi són més favorables que no fa tres anys. I vostè té raó, diu: «Ecolti, alguns tics de l'anticatalanisme hi són, més somorts o menys somorts, però hi són, és evident.» Però, escolti'm una cosa, vostè creu sincerament, i algú d'aquesta cambra creu que el Govern de Madrid, el senyor Rodríguez Zapatero renunciarà a governar per tenir un tracte just amb Catalunya? Aquesta és la manera que hem d'enfocar les coses. O el Govern espanyol renunciarà a exercir el poder, el senyor Zapatero renunciarà a la Moncloa per no cedir o no donar el que li toca a Catalunya, que és

un tracte just, en matèria de finançament? No és seriós aquest argument, aquest argument no val.

És a dir, per tant, crec, president, que hem d'arriscar, hem d'estar a l'alçada, perquè aquest debat crec que té una significació especial i hi arribem amb una ciutadania cansada, fatigada, i, per tant, necessitem que aquesta cambra en aquest debat doni un missatge clar: que anem per feina, que arrisquem, que anem a aconseguir un bon finançament i que no deixarem passar-ne ni una –no en deixarem passar ni una–, amb perseverança, amb les dificultats que hi ha, és evident, però crec, president, que teniu les condicions per fer-ho possible. I fer-ho possible amb la unitat, fer-ho possible amb un acord unitari. I hem de fer l'esforç.

Vostè sap, i ho sap també el primer partit de l'oposició, que Esquerra Republicana ha fet sempre l'esforç perquè hi hagi una proposta unitària catalanista, perquè ens fa més forts, perquè ens crea una posició més sòlida a l'hora de negociar amb Madrid. I crec sincerament que aquesta mena de canvi de papers que hi ha hagut en aquestes setmanes, eh?, entre el Govern i el primer partit de l'oposició, home!, hi ha elements que nosaltres com a Esquerra Republicana creiem que són factibles, creiem que són necessaris. Escolti, calcular la deslleialtat de l'Estat i exercir-la i cobrar-la, això ho diu l'Estatut, i en això hem d'estar tots d'acord.

Escolti, en la reclamació d'una llei singular per a Catalunya de la cessió de tributs podem estar-hi perfectament d'acord. Incorporar la cita dels lletrats del Parlament, evidentment, la lectura que fan els lletrats del Parlament en la interpretació de les relacions i la prelació entre Estatut i LOFCA... Escolti, jo no he mirat hemeroteques, i això en el debat de l'Estatut, en el debat del referèndum, escolti, els que eren partidaris del sí defensaven com un sol home, com una sola dona, defensaven aquest argument.

Que Catalunya no pot quedar vinculada en un marc multilateral? Doncs, això, escolti, si diem que no perquè és un mal acord és evident que no hi quedarem vinculats. Això no ens ho treu ningú, eh? I, evident, que plantejar la transformació del Consorci Tributari en l'Agència Tributària única, aquest hauria de ser un objectiu, no sabem en quin termini, però hauria de ser un objectiu. Per tant, crec que en aquells elements que estan dins del text ha d'haver-hi..., i Esquerra treballarà perquè hi hagi acord. Però també he dit una cosa en la meua intervenció anterior, no li fem dir a l'Estatut allò que no hi ha, allò que no hi és, perquè després ens debilitarem.

Per tant, siguem conseqüents, anem per feina, la gent està esperant, el poble de Catalunya està esperant que d'aquest debat hi hagi una resolució unitària que ens faci més forts i que puguem tenir un bon finançament. Un bon finançament, i com li deia, que haurem d'arriscar, perquè parlant de valors... És a dir, els valors són molt importants i li podem exigir a la gent esforç, tenacitat, capacitat de sacrifici, capacitat de risc, però els primers que hem d'arriscar són el Govern i són els grups d'aquesta cambra que li donen suport i també per responsabilitat, i estic convençut que serà així, en benefici del país, com ha dit molt bé el senyor Mas, també s'arriscarà i tindrà voluntat el primer partit de l'oposició.

I no és un clos, això és obert a altres organitzacions i a altres partits. Sempre ho hem dit, tant de bo altres partits que en el seu moment, doncs, han estat distants en posicions justes com la del finançament, tant de bo s'hi afegissin. Però el que sí que tinc molt clar és que la gent espera responsabilitat, màxima ambició –amb optimisme, senyor president, però màxima ambició– i sobretot capacitat de risc, perquè aquesta és una societat que sempre s'ha arriscat.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyor diputats. Senyor president, membres del Govern.

El president

Suspenem la sessió que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues de la tarda i onze minuts i es reprèn a les quatre i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Ho fem amb la intervenció del president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Molt honorable president de la Generalitat, fa un any vostè es presentava davant del Ple del Parlament per afrontar el seu primer debat de política general com a president de la Generalitat. En aquell debat vostè va afirmar rotundament que la situació econòmica de Catalunya era realment bona, que no s'havia de fomentar el pessimisme, malgrat que els grups de l'oposició i bona part del sector empresarial de Catalunya ja li deien que calia fer alguna cosa per reactivar la nostra economia, que en aquells moments ja començava a tenir símptomes d'alentiment.

Avui, un any després, ja ningú pot ocultar l'evidència. La crisi econòmica és tan real que ja ni vostès s'atreveixen a negar-la. Han trigat a adonar-se'n, però millor tard que mai. Ho dic perquè, senyor Montilla, hi ha una cosa pitjor que tenir un mal govern; és pitjor tenir un govern que no viu la realitat, que nega l'evidència, que no identifica els veritables problemes que tenen avui els ciutadans. I, si vostès no són conscients del problema, passa el que ha passat fins ara: cap solució, cap mesura de calat, només anuncis cosmètics que després mai compleixen.

I la seva intervenció d'ahir, senyor president de la Generalitat, va ser decebedora. Vostè va fer ahir un discurs buit de contingut, sense cap proposta concreta. Senyor

Montilla, els catalans i catalanes que ahir van tenir la paciència, i també la moral, d'escoltar tot el seu discurs estan avui molt més preocupats pel seu futur. Vostè no ha estat, en el seu discurs, capaç de traslladar ni confiança ni tranquil·litat als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Més enllà de reconèixer la crisi –cosa impossible d'ocultar a aquestes alçades de la pel·lícula–, vostè ahir es va limitar, simplement, a repetir el que ja va dir fa un any. Miri l'hemeroteca: el mateix. Ha tornat a repetir els plans nacionals, l'acord estratègic..., ha tornat a repetir les mateixes coses que fa un any ja va dir en aquesta cambra. I la sensació que tenim avui, senyor president, és que el país ha perdut dotze valuosos mesos per reaccionar davant de la crisi.

Ahir vostè, senyor president, ens va exposar un reguitzell d'accions del Govern que, com li deia abans, moltes d'elles ja les havíem escoltat. Però deixi'm que li digui una cosa, senyor Montilla: només faltaria que amb catorze consellers, 236 alts càrrecs, 323 assessors i 34.750 milions d'euros de pressupost, el seu Govern no fes alguna cosa. Només faltaria.

Ahir vostè va parlar de la crisi com si fos una vella coneguda del Partit Socialista amb la qual s'ha de conviure. Senyor Montilla, es va dedicar ahir a anomenar coses que fan els seus consellers, però no va explicar quines coses fan o faran tots ells, cadascun d'ells, per minimitzar l'impacte de la crisi sobre les famílies i les empreses. I tots els seus consellers, tots sense excepció, poden fer alguna cosa per mitigar la crisi aquí a Catalunya.

I això no ho diem només nosaltres. La sensació que avui tenen els empresaris, els ciutadans, la societat catalana en general, és que el Govern de Catalunya no està fent res efectiu per afrontar el que realment toca fer ara, que és fer front a la crisi econòmica.

Ahir vostè deia en el seu discurs –ho deia de manera solemne–: «Prendrem mesures per evitar el tancament d'empreses.» Senyor Montilla, quines mesures? Ahir no en va enumerar cap ni una, aquest matí tampoc. No pot venir aquí a fer grans declaracions d'intencions sense dir després què farà el seu Govern per complir aquell objectiu.

I la percepció que tenen els ciutadans és que tenim el màxim responsable de l'economia a Catalunya massa capficat, massa ocupat, discutint i negociant amb Convergència i Unió sobre el finançament, en lloc de pensar què és el que pot fer amb els recursos de què disposa el Govern de Catalunya per mitigar els efectes de la crisi.

I, senyor president, la crisi econòmica que pateix també el nostre país no es solucionarà com la crisi de l'aigua. En aquesta ocasió no hi ha cap previsió que caiguin bitllets del cel. Perquè, senyor president, va ser la pluja, i no el seu Govern, qui va salvar Catalunya de la sequera i de les restriccions. Qui ens salvarà ara de la crisi, si vostès no fan res?

Són moltes les xifres que vostè ha donat en el debat, i a nosaltres ens preocupen també les xifres, però la xifra que més ens preocupa, senyor president, són els 342.082 treballadors inscrits a les oficines de l'atur, gairebé 75.000 més que fa un any, quan vostè es va presen-

tar davant d'aquest Parlament dient que tot anava bé. No és bo que en un any el 2 per cent de la població activa hagi perdut la seva feina i que ens apropem a un atur del 10 per cent. No és normal, senyor Montilla, que cada dia 204 catalans i catalanes perdin la seva feina.

I jo, com vostè, estic segur que sortirem de la crisi, tard o d'hora ho farem. Però i mentrestant? I mentrestant què fa el Govern? Quants llocs de treball es quedaran pel camí? Quantes empreses, quant teixit productiu perdrem per sempre més?

I, senyor president, li ho han dit altres portaveus: del que fem ara, del que faci el Govern ara, dependrà com d'afectats sortirem d'aquesta greu etapa de crisi. Per això és fonamental que el Govern actuï i, a més a més, actuï en la bona direcció. La situació requereix actuacions concretes i coordinades per part de tot el Govern, i el seu Govern, senyor Montilla, no és un exemple de coordinació i de cohesió.

Vostè no pot venir aquí, com va fer ahir, a interpel·lar la societat catalana. Vostè no pot descarregar la seva consciència i la seva responsabilitat sobre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Vostè no pot venir aquí a dir: «Els que treballen, que treballin més, i els que no tenen feina, que es preparin, que busquin algun tipus de formació, i ja veurem què és el que passa.» Senyor Montilla, els catalans ja fem molts esforços, les famílies catalanes ja fan molts esforços, les empreses catalanes fan molts esforços. Quan tocarà que l'esforç el faci també el Govern de Catalunya? Algun dia farà alguna cosa el Govern en consonància amb l'esforç que fan les famílies i les nostres empreses?

Miri, vostè va venir el 16 de juliol a aquest Parlament per parlar de la crisi, i es va comprometre davant de tothom a, per exemple, retallar les despeses del Govern, cosa que a nosaltres ja ens sembla bé. Però és que, senyor Montilla, no ho han fet, no han retallat les despeses del Govern.

Vostè ens va dir, a més a més, en resposta a una petició expressa que jo mateix li vaig formular, que no es contractarien més funcionaris, que no es cobririen ni les vacants, ni les de jubilació. Què ha quedat d'aquella promesa? Miri, en els dos mesos següents a l'anunci que vostè va fer solemnement davant d'aquest Parlament, el *Diari Oficial de la Generalitat* ha publicat convocatòries per cobrir 880 noves places de funcionaris; només un departament, el de Governació, ha convocat 770 places de subalterns. I ara compareix al Parlament per explicar-nos un altre sopar de duro, per explicar-nos que impulsarà plans d'austeritat a l'Administració. Quins, senyor Montilla? Com ho pensa fer? Com vol que el cregui algú, si vostè mateix incompleix les promeses que fa en seu parlamentària?

Catalunya necessita mesures per impulsar i afavorir el seu teixit productiu. Tenim sectors clau molt afectats; no només el de la construcció, que també. La nostra indústria està en una situació veritablement preocupant; la indústria de l'automòbil, per posar-ne un exemple, passa per un dels seus pitjors moments aquí a casa nostra. La venda, com sap vostè perfectament, de vehicles, ha caigut en picat a Catalunya respecte a la resta de

l'Estat. Què ha fet el seu Govern per ajudar la indústria del motor?

Miri, ahir, en la seva intervenció, vostè va parlar de la Llei de política industrial. Senyor Montilla, la Llei de política industrial no serveix per ajudar la nostra indústria; la Llei de política industrial per a l'única cosa que serveix és per ordenar d'alguna manera el desgavell organitzatiu del departament corresponent, però no ajudarà al futur de la indústria catalana.

Miri, la crisi es nota pertot arreu, i qui més l'està patint en aquests moments és el petit comerç, que està veient que fins i tot durant les rebaixes del mes d'agost han caigut les seves vendes. Però sembla que això ahir en el seu discurs tampoc el preocupava gaire, no?

La crisi també es nota en el sector turístic, més enllà d'aquest magnífic atlas del turisme a Catalunya. Però és que el mes de juliol el turisme va caure un 12 per cent, i un 14 per cent ha caigut durant el mes d'agost.

La diferència entre les importacions i les exportacions catalanes s'incrementa, i el dèficit comercial, senyor president, ja arriba als 14.500 milions d'euros el primer semestre de l'any 2008. I aquest dèficit comercial, senyor president, no s'arregla col·locant banderetes a les prestatgeries del Caprabo. Aquest dèficit se soluciona reduint la nostra dependència energètica amb energia i aigua més barata, i no més cara; se soluciona donant suport a les nostres indústries exportadores; se soluciona amb infraestructures que permetin que les nostres mercaderies no es quedin atrapades a la xarxa viària; se soluciona, senyor president, amb menys normes i menys burocràcia, que compliquen la vida de l'empresa i incrementen els costos.

Nosaltres, senyor president, tenim algunes receptes per sortir de la crisi. Vostè ho sap i tots els catalans saben que en temps de crisi el Partit Popular sap el que s'ha de fer. (*Remor de veus.*) Nosaltres volem ajudar... Vostès riguin –vostès riguin–, però saben perfectament que sempre que el Partit Popular ha governat ha tret el país de la crisi. I hi volem contribuir amb receptes que funcionen, que han funcionat i que funcionen a les comunitats autònomes on el Partit Popular governa. Nosaltres creiem que l'Administració pública i la seva dimensió exagerada resten recursos a l'economia catalana i a la seva competitivitat. El país, senyor Montilla, necessita menys administració i més empresa.

És el moment, per exemple, de reduir l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, per tal de fer que la transmissió d'un habitatge no sigui tan cara i afavorir la recuperació del mercat immobiliari. Jo no estic d'acord que es comprin promocions privades amb diner públic, com vostè ha anunciat que farà, però sí que comprar una casa sigui més barat. S'han d'incrementar, per tant, les deduccions per la compra d'habitatge, incrementant la base a deu mil euros i fins al 25 per cent. Si tenim capacitat normativa, senyor president, l'hem de fer servir en benefici dels ciutadans. Hem d'afavorir el mercat de lloguer... I, per cert, hem de, també, reduir els costos socials. Això vostè..., si el senyor Zapatero no li fa cas en altres qüestions, potser sí que li fa cas en aquesta, no? S'han de reduir els cos-

tos socials, s'ha de reduir la fiscalitat de les empreses, s'ha d'invertir en infraestructures, i en tot això, senyor Montilla, també tindrà el suport del Grup Popular i del Partit Popular de Catalunya.

Jo li proposo modificar l'impost de successions i donacions, però de debò –de debò–, com s'ha fet en altres comunitats fora de Catalunya. Nosaltres li donarem suport per afavorir els autònoms i la petita empresa, i per ajudar les empreses que volen internacionalitzar-se. A nosaltres, senyor Montilla, no ens trobarà per incrementar la despesa corrent; per a això ja té els seus socis de govern.

President, la situació de crisi que pateix l'economia catalana no pot esperar més. O ens hi posem ja, a treballar, o arribarem tard i hi perdrem molt. Vivim en un d'aquells moments..., vostè no s'atrevia a dir-ne «històrics», però jo crec que estem davant d'un moment en què no es pot donar pas a les ambigüitats. S'ha de treballar, no valen els matisos. I, per tant, nosaltres li volem oferir la nostra col·laboració per fer front a la crisi, és el principal repte de Catalunya, davant de qualsevol altre, i la situació requereix que el Govern actuï i que l'oposició doni suport al Govern en aquelles mesures positives per tirar endavant el país.

Miri, quan durant tot l'any anterior ja queien els ingressos d'impostos derivats de la construcció, el senyor Castells va preveure que s'incrementarien. Fins i tot la televisió pública catalana va dedicar el 2007 diversos programes a la fi de la bombolla immobiliària. Van ser vostès els únics que no es van assabentar, van ser vostès els únics que no van fer els pressupostos d'acord amb el que tothom preveia que acabaria passant.

Miri, quan ahir vostè parlava de pressupostos, i d'aquí a una setmana ens presentarà els comptes del 2009 i ens parlaran segurament de milers de milions d'inversions i de polítiques socials, i jo li dic que serà molt complicat, senyor Montilla, que algú en aquest país ja el cregui, serà molt complicat. Perquè, miri, si només executen el 85 per cent de les inversions que pressuposten, o només gasten el 54 per cent del pressupost en foment de l'ocupació o només el 65 per cent en polítiques d'habitatge, com vol que algú en el país cregui de debò els comptes que vostès presentaran en aquest Parlament?

I com a resultat dels pressupostos mal fets, doncs, Catalunya encapçala el rànquing de deute de totes les comunitats autònomes amb 17.808 milions d'euros. Però el més greu és que en el darrer any el deute de la Generalitat s'ha incrementat en 3.800 milions d'euros. El seu Govern, senyor Montilla, està vivint per sobre de les seves possibilitats.

Aquests dies també hem parlat, i ha centrat bona part del debat d'aquest matí, sobre el finançament de Catalunya. Miri, si un mira quines són les principals preocupacions dels catalans segons el CEO no troba el finançament entre elles, la primera preocupació, l'economia; la segona, l'atur; la tercera, la immigració, aspecte que, per cert, vostè ahir gairebé hi va passar de puntetes.

Miri, el finançament de la Generalitat és molt important, però crec de debò que el seu Govern hauria de procurar que el debat del finançament no el porti a oblidar-se dels

342.000 catalans i catalanes que avui es troben a l'atur. Ja li vaig dir en el debat que vam tenir el mes de juliol que Catalunya perdria molt més amb la crisi del que podria guanyar amb el nou finançament.

Però sí que vull dir-li una cosa, senyor Montilla, en aquest tema, vostè és un privilegiat. En el moment actual el Govern de Catalunya i també el Govern de l'Estat compten amb la lleial col·laboració de l'oposició per negociar el finançament de Catalunya, tant el Partit Popular com Convergència i Unió li hem ofert el nostre suport, això l'any 2001 no va passar –l'any 2001 no va passar–, vostès, els socialistes, van posar pals a les rodes al finançament de les comunitats autònomes. I avui són les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, com a l'any 2001, les que estan posant obstacles al finançament de Catalunya, no són les comunitats autònomes del Partit Popular, és el PSOE de Zapatero, de Chacón i de Corbacho, i no el Partit Popular que impedeix una millora del finançament de Catalunya.

Avui el portaveu socialista deia que es va fer un sistema de finançament l'any 2001 que no preveia la seva actualització; és fals, senyor Iceta, ja es preveia la modificació si les circumstàncies canviaven i ara les circumstàncies han canviat. Catalunya té un milió més d'habitants i, en canvi, qui té la responsabilitat de fer els ajustaments necessaris no està fent res i té un nom i té uns cognoms i pertany a un partit que és el seu, senyor Iceta i senyor Montilla.

En qualsevol cas, jo crec que no és tan difícil fer un sistema de finançament que beneficiï els catalans i que pugui ser aprovat en el si del Consell de Política Fiscal i Financera, no és impossible perquè l'any 2001 el Partit Popular ho va fer possible, vam acordar un sistema de finançament que segurament ara pot estar molt criticat, no?, però que ha permès que el pressupost de la Generalitat es multipliqui per dos, passant del 9.800 milions d'euros del 96 a uns ingressos de 18.200 milions d'euros, l'any 2004. Senyor Montilla, el pressupost de la Generalitat de Catalunya per a aquest any és de 34.000 milions d'euros gràcies a aquell sistema de finançament que ara sembla que alguns critiquen.

I el que hem de preguntar-nos en un debat d'aquestes característiques és si, amb el pressupost de què disposa la Generalitat de Catalunya, els catalans vivim millor o vivim pitjor que abans, no? Si s'han incrementat les nostres oportunitats, la nostra riquesa i el nostre benestar amb la mateixa proporció que s'han incrementat els pressupostos de la Generalitat, i sincerament creiem que no ha estat així.

Nosaltres li demanem, senyor Montilla, que en el tema del finançament actui en benefici de tots, que no utilitzi cap mena de joc partidista, ni vostès ni els altres, aquest és un tema de país i no poden tractar de treure'n rèdit polític. Jo li demano transparència en la negociació del finançament. No pot ser que el finançament de Catalunya és negociï en reunions secretes que primer es confirmen i després es desmenteixen, és certament ridícul parlar del finançament de Catalunya sota aquesta perspectiva, no? I li demano seriositat a vostè, però també al senyor Saura. No pot, senyor Saura, anar per lliure, li ho han dit els seus socis de Govern, no? Tampoc es

poden demanar alegrement pròrrogues als pressupostos de la Generalitat perquè no és seriós amb l'actual situació, no? Per tant, senyor Montilla, vostè demana unitat de les forces polítiques, la tindrà, però comencin per vostès en aquesta unitat.

I perdonin que m'adreci breument també al líder de Convergència i Unió, Artur Mas, perquè en els darrers dies vostès estan negociant –estan tractant de negociar– per arribar a un acord sobre finançament en aquest debat, no?, amb una proposta de resolució en aquest debat, no?, i crec sincerament que han tornat a generar expectatives que no es veuran complides, no? A qui volen enganyar? Miri, no seré jo qui tregui importància a una resolució aprovada per aquest Parlament, és fonamental, segurament al país no es parlarà d'una altra cosa que aquesta proposta acordada, si s'arriba a un acord, de les forces polítiques del Parlament. Però creu de debò que una resolució d'aquest Parlament resoldrà els problemes de finançament de Catalunya? Creu de debò que el president del Govern espanyol, quan s'aprovi la resolució, si s'aprova en el debat de demà, ens donarà el finançament que Catalunya necessita? S'ho creuen de debò? Jo crec sincerament que no.

I per això els torno a demanar a tots un exercici de realisme, no inflem les expectatives de nou, fa molt temps que vostès, tots, uns i altres, generen falses expectatives, són uns experts a generar falses expectatives. Els catalans hem perdut molts anys en la discussió d'un nou Estatut que havia de ser la solució a tots els problemes de Catalunya i ja hem vist que no els ha resolt, i ara sembla que amb el nou finançament tornem a les mateixes. Vostès durant anys s'han dedicat a construir una gran bombolla, la bombolla estatutària, una bombolla on les expectatives són sempre superiors al que després acaba passant i després quan al final, i sempre acaba produint-se la realitat i passa el que passa, el país cau en el desànim, un desànim que alguns aprofiten per practicar el victimisme, va passar amb l'Estatut –recorrem les manifestacions– i ara tornarà a passar amb el finançament. I jo els dic una cosa: ara ja no podran culpar el Partit Popular, nosaltres no governem a Espanya i, per tant, no podem ser nosaltres els responsables que Catalunya no tingui el finançament que mereix, seran vostès i el seu partit i el Govern que li dona suport qui serà l'únic i exclusiu responsable que els catalans no tinguem els recursos que nosaltres necessitem.

Però, senyor Montilla, el finançament no pot ser tampoc una excusa per no fer política social, no pot ser una excusa per no tenir uns bons serveis públics. Altres comunitats autònomes amb el mateix sistema de finançament tenen dèficits fiscals majors i, en canvi, no deixen de construir més quilòmetres de metro, més carreteres, més hospitals, més escoles, més residències per a la gent gran i més serveis socials essencials.

És cert que la Generalitat necessita més recursos, però també és veritat, senyor Montilla, que hem de procurar gastar millor els recursos de què disposem. Vostè ahir va parlar dels ajuntaments i nosaltres volem també més recursos per als ajuntaments. La seva gran proposta estrella de la que viuen fa ja alguns anys, la famosa i, a més a més, recolzada per nosaltres Llei de barris es que-

darà en no-res, hi han molts ajuntaments que ja estan dient que no poden fer front a les reformes necessàries, que no tenen finançament per tirar endavant la Llei de barris, vostè ho sap, perquè hi han alcaldes del seu partit que li ho diuen, i vostè ahir no va parlar d'això en la seva intervenció, no va dir com pensa resoldre els problemes que comencen a tenir ja molts ajuntaments i que no podran tirar endavant les seves reformes.

Vostè, com nosaltres, volem més recursos per a Catalunya però, senyor Montilla, nosaltres el que volem és que els diners que tinguin, que arribin de més, els que ens corresponen, es destinin a polítiques socials, a la dependència, a abaixar impostos, a construir infraestructures com reclamen totes les cambres de comerç de Catalunya. I jo li pregunto, quines són les seves prioritats? Quines són les prioritats del seu Govern? A què destinen els diners?

Senyor Montilla, per què no aturem, mentre la crisi estigui com està, totes les subvencions que donen a entitats afins de la Comunitat Valenciana i de Balears? Per què no li tanca l'aixeta a la Plataforma Pro Seleccions Esportives durant uns anys? Per què no s'oblida de les ambaixades o de les milionàries despeses en publicitat i propaganda? Per què no deixen d'encarregar i de pagar estudis absurds, que molts d'ells no serveixen per res? Creu de veritat, senyor president de la Generalitat, que és raonable reclamar més diners per a Catalunya mentre el seu conseller de la Vicepresidència inaugura una escola privada a França que ens ha costat tres milions d'euros? Creu de debò que és raonable construir escoles a França mentre a Catalunya mantenim els barracons per als nostres fills? Honorable president, cal escollir millor les prioritats del Govern i cal governar amb eficàcia.

Li posaré un altre exemple de la Comunitat de Madrid, ja sé que els agrada molt per criticar-la, però jo..., m'agrada parlar en positiu de la Comunitat i de l'Ajuntament de Madrid. Miri, la Comunitat de Madrid, amb el mateix sistema de finançament, rebaixant els impostos, amb més dèficit fiscal, similar població escolar i amb una taxa similar d'immigració que Catalunya, només té vint-i-nou barracons. Senyor Montilla, vint-i-nou barracons enfront els 967 barracons que tenim a Catalunya. A què destina els diners, senyor Montilla?

Miri, parlant de barracons i del sistema educatiu, tothom –tothom– diu que per primera vegada a la nostra història l'actual generació està pitjor formada que la generació anterior. El sistema educatiu català fa aigües, senyor Montilla, hi han tots els organismes, tant d'aquí com internacionals, que diuen que el nostre sistema educatiu necessita millorar. I, per tant, cal que vostè garanteixi les oportunitats per a tots els alumnes.

Ahir vostè va parlar de la Llei d'educació de Catalunya i jo li dic una cosa, senyor Montilla, aquesta llei no solucionarà els problemes que té el nostre sistema educatiu, no ens agrada la seva Llei d'educació, no li agrada a molta gent del país i, per tant, nosaltres creiem que caldria fer alguna cosa per modificar aquesta llei. El nostre sistema educatiu per nosaltres hauria de tenir dos principis bàsics: un, la llibertat; i l'altre, la qualitat. Igualtat d'oportunitats, llibertat d'elecció del centre educatiu, lliure elecció de la llengua vehicular.

I, per cert, senyor Puigcercós, aquest matí vostè parlava molt que vol que tothom compleixi les lleis, i jo el felicito i me n'alegro, perquè nosaltres també volem que es compleixin les lleis i, per tant, li demano que el seu grup demà doni suport a una proposta de resolució que presentarà el Grup Popular perquè es compleixi la llei i a Catalunya es pugui donar la tercera hora de castellà, tal com marca la llei. Si vostè és tan legalista, jo li demano que faci cas al que diu la llei i doni suport també perquè el Govern de la Generalitat també en això compleixi la llei.

Miri, pel que fa al nostre model sanitari, les llistes d'espera continuen si fa o no fa com anys. I respecte a les infraestructures sanitàries, senyor Montilla, vostè ahir va fer una mica de trampa, no?, semblava la ministra amb les solucions habitacionals, no? Va dir que havien fet 800 actuacions i escaig, però la realitat és que no hem fet cap nou hospital des que governen el Govern de Catalunya. Miri, torno a la Comunitat de Madrid, la senyora Aguirre en la campanya electoral va prometre set hospitals i ja n'han fet vuit. On són els hospitals projectats durant el Govern de Convergència i Unió que encara estan sense fer? Li parlo de l'Hospital de Montcada, del de Viladecans, tampoc sabem res, del Sant Joan Despí amb retard, com el de Puigcerdà. Senyor Montilla...

Per cert, senyor Montilla, ahir no vaig escoltar-li ni un sol mot, ni una sola paraula sobre la decisió del Govern central de no avançar ni un euro per al finançament sanitari. Nosaltres, les comunitats autònomes governades pel Partit Popular, portarem aquesta decisió als tribunals. M'agradaria que vostè digués què pensa fer en defensa de la sanitat pública catalana.

Amb relació a les persones amb dependència, vostè va dir que era molt complicat aplicar la llei, però és que, escolti, sempre arriben tard, van començar tard el desplegament i, a més a més, vostès, quan la llei va entrar en vigor l'1 de gener del 2007, vostès no van aprovar el decret per presentar sol·licituds fins al 21 de maig del 2007. El Síndic de Greuges i tots els sindicats han denunciat les deficiències del Govern de la Generalitat de Catalunya en l'aplicació de la llei.

No parlaré tampoc de la manca de credibilitat que vostè representa quan fa un any ve a aquest Parlament, en el debat de política general, i anuncia deu noves lleis que el Govern presentarà al Parlament: polítiques de joventut, qualitat del sistema sanitari, nova llei del sistema policial de Catalunya, prevenció d'incendis, agència d'execució penal, llei d'acollida, nova llei de funció pública, funcionament de l'Administració, llei del consell de governs locals, llei de finances locals. Senyor Montilla, vostè va venir aquí i va prometre deu noves lleis que portaria al Parlament. Jo no sóc partidari de fer lleis per justificar l'existència de determinades conselleries, però és que d'aquestes deu lleis que vostè va prometre que portaria al Parlament no n'han portat ni una –ni una.

Miri, m'agradaria també aturar-me, encara que sigui breument, per parlar d'un clàssic, no?, de la política de seguretat del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè en els darrers mesos a Catalunya s'han produït

diversos episodis que estan perjudicant la imatge exterior del país i que no contribueixen en absolut a millorar la seguretat dels catalans. Són diversos els episodis que hem viscut al llarg del darrer any que posen en entredit l'actuació del Departament d'Interior, no? Des de la crema de fotos de membres de la Casa Reial, passant pels actes vandàlics a les festes de Gràcia, fins arribar als greus aldarulls del darrer cap de setmana, durant la celebració de l'Espanyol-Barça. En tots aquests casos, senyor president de la Generalitat, hi ha un element comú, i és que els Mossos d'Esquadra no actuen. No actuen davant de gent que està cometent un delictes o una falta.

I no actuen no perquè els Mossos d'Esquadra no tinguin ni la capacitat ni les ganes de fer-ho, no actuen perquè reben instruccions directes del Govern, del conseller d'Interior, de no actuar davant d'aquests casos, no? Inacció que no ha estat donada... (*Veus de fons.*) Escolti, no, no..., no facin aquests tipus de gestos, perquè són els propis policies els que diuen que tenen instruccions de no actuar, i per tant no estaria de més que el..., no el conseller sinó el president de la Generalitat expliqués per què els Mossos d'Esquadra, per a què volem els Mossos d'Esquadra si quan han d'actuar els hi manem que no actuïn.

Miri, continuaré amb altres aspectes, com el de la immigració, si dóna temps a la rèplica, però, senyor president de la Generalitat, l'altre dia el senyor Saura deia que davant la crisi econòmica el més probable és que comencéssim a tenir uns tipus de delictes a Catalunya que no havíem tingut abans, no? Ell no hi feia referència, però bé estem veient extorsions, o hi poden haver..., produir-se extorsions, segrestos exprés... És a dir, el conseller d'Interior, en la seva roda de premsa –i ho han recollit els mitjans de comunicació, i, per tant, si no és cert, doncs, estaria bé que ho digués, no?–, va dir que podríem tenir nous delictes en el futur a Catalunya. Miri, crec que és una terrible irresponsabilitat fer aquest anunci, fer aquesta apel·lació al que pot passar i que, en canvi, com a conseller d'Interior, no expliqui què és el que pensa fer per tal que això no continuï passant.

Jo..., m'agradaria parlar de les infraestructures. No es posen..., com deia aquest matí el senyor Mas, vostès no es posen d'acord absolutament en res. Amb el tema de l'aigua estem pitjor que abans. No s'ha fet absolutament res per resoldre el problema de l'aigua.

Senyor Montilla, ahir vostè va oblidar..., no va dir ni un mot sobre els pescadors, sobre els problemes que tenen els pescadors; sobre les coses que pot fer el Govern, que en són moltes, per ajudar el sector pesquer a Catalunya que està passant greus i greus problemes.

En definitiva, senyor president, i acabo, la realitat a Catalunya, la realitat del país és molt diferent a la que vostè va pintar amb el seu discurs. Jo li demano que es centri en els problemes dels catalans, que surti de Palau, que parli amb la gent; que agafi l'enquesta del CEO i miri: primer problema, l'economia; segon, l'atur; tercer, la immigració; quart, accés a l'habitatge; i així, segueixi: infraestructures, sanitat, polítiques socials, salaris, seguretat... Faci, senyor Montilla, que el seu Govern es centri en aquestes qüestions, que són les que realment

preocupen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I quan hagi solucionat aquests problemes –si és que n'ha estat capaç– i li sobren diners –si és que n'hi sobren–, ocupi's, si vol, de les seleccions nacionals, de la memòria històrica o de les ambaixades. Però en tant que hi hagin cada dia, i demà, 204 nous catalans i catalanes que es quedin a l'atur, la seva principal i única prioritat, senyor Montilla, hauria de ser resoldre el problema de totes aquestes persones.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., gràcies, senyor Sirera, per la seva intervenció. Suposo que em permetrà que saludí, a més a més, la presidenta del seu partit, que ens acompanya avui a la tribuna de convidats. Benvinguda.

Vostè ha dit que fa un any jo no vaig parlar de la crisi, i que no vaig dir que les coses anirien malament. I vostè té raó, té tota la raó. És a dir, no ho vaig dir jo, tampoc ho deien els organismes internacionals, ni el Banc Mundial, ni el Fons Monetari Internacional... Suposo que el senyor Bush no sabia el que passaria amb Lehman Brothers, i només cal veure –vostè que és aficionat, suposo, a les hemeroteques– el que van dir els seus col·legues, la senyora Esperanza Aguirre, en el debat, també, de la comunitat, o el senyor Camps. Perquè no van preveure, tampoc, les davallades del turisme, de l'ocupació, que s'estan produint també en aquests territoris. Per tant, certament, no varem tenir la clarividència de les coses que passarien. Nosaltres ni sembla que ningú –ni sembla que ningú, eh?

Miri, el Govern diu vostè que no fa el que esperen els empresaris; que vaig dir que es prendriem mesures perquè no es tanquessin empreses i que..., bé, diu vostè que no ha vist que féssim cap cosa, no? Bé, respecte a aquest tema he de dir que jo esperava que vostè fes també algunes propostes. Després he vist que les seves propostes no van més enllà dels tòpics i dels llocs comuns als que fa referència normalment el Partit Popular.

Però, miri, i respecte al tancament d'empreses sí que hem fet coses. Amb problemes..., amb problemes puntuals, evidentment, que hi ha de crisi, de possibles deslocalitzacions, de reducció de l'activitat, aquí i a tot arreu: a tot arreu, escolti, aquesta és la veritat. Però repeteixo que jo esperava que vostè apuntés algunes propostes, eh?, però no és...

Vostè diu que la pluja va solucionar el problema de la sequera. Miri, amb pluja o sense pluja, el que sí que varem dir és que la gent tindria aigua. I va ploure, però, si no hagués plogut, la gent tindria aigua, també. I puc dir: «I, si no plou, l'any que ve tindran aigua», perquè les infraestructures que necessita el país estaran fetes, moltes d'elles, per garantir el subministrament, i altres

en execució. Per tant, hem fet i estem fent les infraestructures que el país necessita pel que fa referència a l'abastament d'aigua.

Vostè diu que he fet una arenga, no?, al país, de dir que hem de treballar més i que, en fi..., en plural, no? Jo vaig dir que hem de treballar tots plegats, començant pel Govern. Vaig parlar en singular i en plural, fent referència al Govern i al país, perquè, a més a més, m'ho crec. Que si no és sobre la base de l'esforç i el sacrifici de tots plegats, difícilment sortirem de la situació en què estem.

No vaig retallar la despesa. El compromís personal... Vostè fa referència a una convocatòria, em sembla que diu, «Oh!, del Departament de Governació...» És que, escolti, n'és el departament responsable. Suposo que a aquestes alçades vostè sap que és el departament responsable dels temes de funció pública qui fa les convocatòries. Per cert, convocatòries de places que estan ocupades. És a dir que no és que estiguem ocupant o creant noves places, sinó places que ja estan ocupades que s'ocupen, diguem-ne, mitjançant concurs, però que estan ocupades en aquest moment per persones, diguem-ne, des de fa temps.

«Què hem fet pel sector del motor», vostè diu. Jo ahir vaig fer referència a algunes de les qüestions d'aquest sector; d'aquest sector i també del sector de la motocicleta. Precisament amb un pla que ha preparat el departament, que està en marxa, preparat amb el sector, amb les empreses afectades, per la conselleria del senyor Huguet.

«Ha caigut el turisme.» Bé, és que, escolti, els problemes no els tenim nosaltres, els tenen també els francesos, els alemanys, sap?, i viatgen menys. I els ciutadans de la resta d'Espanya, també. I tenim aquest problema que ve menys gent. També a València, també a Madrid, també a Canàries, també a Múrcia. Suposo que n'està informat, eh? –suposo que n'està informat.

La seva recepta. Les seves receptes són les de sempre: baixades d'impostos. Molt bé, tenim pocs recursos i la solució és abaixar ara els impostos per tenir-ne menys, eh?, una cosa fantàstica per poder fer després polítiques socials, que és el que vostè reclama: fer més polítiques socials amb menys recursos. És fantàstic! Dos i dos, vuit –molt bé.

Escolti, ja tenim propostes en marxa per afavorir el lloguer, i suposo que vostè sap les iniciatives que s'han traduït en decret, des de l'aval-lloguer... Estem donant aquest any més ajudes per al lloguer que mai havia donat la Generalitat de Catalunya. Ho sap vostè? Doncs, ja ho puc dir, a aquestes alçades de l'any ja s'han donat més ajudes que cap any. Per a lloguer, eh?, especialment per a joves, però també per a les persones que tenen més dificultats.

Reduir la fiscalitat de l'empresa i incrementar la inversió en infraestructura. Bé, jo crec que respecte a reduir la fiscalitat a l'empresa ja hem dit el que pensàvem, no? Suposo que amb la caiguda d'ingressos que estem tenint no és precisament el moment de reduir la fiscalitat, perquè seria disposar, entre altres coses, de menys recursos, i vostè sap perfectament que la pressió fiscal

en aquest país, en el nostre, està molt per sobre de la mitjana europea, d'aquests països amb els quals després ens equiparem, eh?, i amb qui, sempre que utilitzem estadístiques... Ens comparem amb ells? Bé, doncs..., en pressió fiscal no ens hi podem comparar, estem molt per sobre. Tampoc proposem apujar els impostos, però hem de ser conscients precisament d'aquesta realitat.

Incrementar la inversió en infraestructures. L'any passat, aquest i l'any que ve hi haurà inversions rècord en infraestructures, per part del Govern de Catalunya i també de l'Estat –i també de l'Estat. I en moments de crisi això és molt important. Malgrat que he de dir que això no és ben vist a tot arreu. Només cal veure declaracions dels seus col·legues, d'alguns dels seus col·legues: «Cada euro que va a las inversiones de la alta velocidad en Cataluña» –deia el senyor Feijoo– «es un euro que se saca del AVE de Galicia.» Suposo que és una manera de col·laborar en l'entesa entre els pobles i en aquest esforç que vostè diu en què Catalunya disposi també d'aquesta inversió en infraestructures; que és fonamental, en l'alta velocitat i en moltes altres coses.

Miri, d'acord en una cosa que ha dit: «S'ha de treballar.» S'ha de treballar i hem de treballar tots plegats. Hem de treballar..., vostè després ha fet referència a la bombolla immobiliària. Diu: «Vostès no se'n varen assabentar.» Bé, ni nosaltres ni sembla que molts altres, eh? Tothom parlava de la bombolla immobiliària, que arribaria o no, però escolti, va arribar als Estats Units, allà on es parlava poc, eh?, i evidentment ens afecta. No se'n van assabentar tampoc, sembla, ni els Estats Units; ni tampoc els seus col·legues de Múrcia i de València, més afectats que nosaltres per aquest tema. I repassi també les dades, precisament, i veurà que es veu que tampoc se'n varen assabentar. Difícilment es poden preveure determinades coses. Certament que tothom sabia que el tema immobiliari aniria de baixada, el que no, certament, ningú preveia és que això arribaria dels Estats Units.

Vostè també ens diu que som uns..., que hem incrementat el deute. I jo li haig de dir que sí. I farem ús dels mecanismes que preveu la legislació, eh?, la legislació comunitària i de l'Estat, eh?, perquè el nostre país disposi de recursos. Però home, tampoc tregui tant de pit, segurament, malgrat aquest deute, estem molt millor del que està, per exemple, el seu col·lega Gallardón a Madrid, que gestiona un ajuntament, eh? Per parlar d'una administració més petita, una administració local, si parlem de deute per habitant, per exemple, no?, i segurament amb un finançament millor que el que tenim nosaltres, també. Perquè entre altres coses, a més a més de la prima que té la capital de l'Estat, té la inversió directa de l'Estat.

Per tant, jo no crec que siguem uns privilegiats perquè comptem amb l'oposició per negociar el nou sistema de finançament. Jo agraeixo la predisposició de l'oposició, de donar suport, de col·laborar, de trobar punts d'entesa, especialment amb el primer partit de l'oposició, perquè ho fa sobre la base d'un reconeixement i un suport a una llei que és vigent, que és l'Estatut. Vostès això no ho fan. Vostè aquí ha fet una apel·lació al compliment de les lleis, però se n'ha oblidat d'una que és molt important,

conjuntament amb la Constitució, la més important per a nosaltres: l'Estatut. Sembla que l'Estatut no s'ha de complir; s'han de complir les lleis, però l'Estatut no. Escolti, no, això no: «Aquesta llei no s'ha de complir, perquè com no m'agrada i hi he fet un recurs no s'ha de complir.» Escolti, no; aquesta llei és vigent, és orgànica, és una llei nostra i de l'Estat també, i s'ha de complir, malgrat que vostès hi hagin fet un recurs que haurien de retirar; l'haurien de retirar si algun dia volen tenir algun paper més rellevant del que tenen a la política catalana.

Després de l'any 2001 vostè ha dit que, en fi, que l'acord de l'any 2001, que va duplicar el pressupost... No sé si l'acord de l'any 2001 o més bé, afortunadament, la marxa de l'economia, no?, la marxa de l'economia que va duplicar també..., no duplicar, però va incrementar substancialment els pressupostos també de l'Estat, els dels ajuntaments. El que passa és que el cicle econòmic ha canviat i, per tant, no hem d'atribuir als models el que no és del model, sinó que és fruit de la conjuntura econòmica, del creixement econòmic, eh?, que suposo que no és fruit del pacte del finançament, sinó que ve de més enrere, precisament.

Jo no utilitzaré el joc partidista en el finançament, sense –vostè diu– reunions secretes... Jo he parlat de discreció; això és una cosa que es va fer l'any 2001, la discreció. Crec que s'han de fer les coses així. I miri, dit amb tot el respecte, segurament la negociació de l'any 2001 no és un exemple de transparència, eh? Jo vaig viure una mica les negociacions respecte a això. Es van tancar amb cadascú, amb cada comunitat sense saber el que rebia l'altra, és a dir, transparència cap, cap transparència, discrecionalitat tota, i justícia discutible, vist el resultat, vist el resultat que tenim, eh? Per tant, nosaltres el que demanem és un tractament just d'acord amb el que preveu una llei que és l'Estatut, i, per tant, complir la llei. Aquest és el tema.

Vostè ha fet al·lusió que les resolucions que pugui aprovar el Parlament..., això té un efecte relatiu. Suposo que com totes les resolucions que aproven tots els parlaments. Però, escolti, no menysprei el paper del Parlament, del nostre Parlament, respecte a les seves resolucions, que s'hi pot estar d'acord o en desacord, però que és el depositari de la voluntat dels ciutadans de Catalunya. I en aquest sentit sí que..., jo tampoc sóc partidari de generar falses expectatives, però sí, ho repeteixo, de complir la llei. I vostè no ha fet referència a això. L'Estatut no és una llei més, és una llei orgànica vigent, de l'Estat també, que mereix el respecte, la consideració i el compliment.

Miri, ningú està fent més esforços en infraestructures que nosaltres, i les xifres –les xifres–, la licitació, l'execució, els projectes en marxa ho demostren, en tots els camps. I això ho hauria vostè de reconèixer.

Ha parlat de la Llei de barris; la Llei de barris està tirant endavant, malgrat les dificultats d'alguns ajuntaments, certament. Els ajuntaments també tenen problemes; entre altres coses, per allò de què abans parlàvem, no és un problema exclusivament del model de finançament, sinó també del cicle econòmic. I estan patint la dave-

llada de sectors de l'activitat econòmica com és el de la construcció.

Segurament vostè també em va escoltar ahir dir que hi ha coses que volem fer i que farem, però que haurem de compassar el ritme en funció dels recursos de què disposem. Això no és cap novetat, això és el que ja estan fent els ajuntaments, que tenen molt sentit comú també. Tots, de tots els partits; és un tema que és comú.

Nosaltres continuarem l'aplicació d'aquesta Llei de barris amb noves convocatòries, perquè pensem que ha estat i és un instrument fonamental, entre altres coses, per millorar les nostres ciutats, per facilitar la integració i la cohesió social, per millorar l'entorn urbà, per garantir la integració de determinats col·lectius, per afavorir l'activitat econòmica, també. I, per tant, aquesta política la mantindrem.

Vostè ha dit que què fem pel tema de la crisi i que per què no retirem subvencions, no?, i després ha parlat de la pesca: «Vostè no ha parlat de la pesca, què fan per la pesca?» Escolti, de la pesca, miri, hi ha un programa operatiu de pesca, eh?, hi ha un programa operatiu. Aprovat aquest any pel Govern. Vostè segurament no ho sap; els pescadors sí que ho saben –sí que ho saben–, en són coneixedors. Té un pressupost de 102 milions d'euros; la Unió Europea aporta 33,9 milions d'euros, l'Estat, 10,8 i la Generalitat, 49,3. Amb un objectiu que és les línies d'actuació en matèria d'ajuts al sector pesquer, incloent-hi la transformació, la comercialització dels productes de la pesca i de l'aqüicultura. O sigui, hi estem treballant. Per l'adaptació de la flota per tal que s'ajusti a les necessitats i possibilitats actuals de la pesca, per promoure les accions, també, integrades de millora de les llotges de primera venda de peix a Catalunya per garantir la màxima qualitat i salubritat, i també per potenciar les actuacions previstes en el marc del Pla pluriennal per al desenvolupament, en aquest cas també, de manera molt singular, de l'aqüicultura al delta de l'Ebre. O sigui, també hi estem treballant. Va ser un discurs molt llarg, aquí hi ha hagut queixes en aquest sentit, però òbviament no va donar per explicar totes les coses que estem fent. Això és una cosa de l'any 2008, a la qual, certament, vostè té raó, no vaig fer referència ahir.

Vostè diu: «En aquest context, per què no retiren subvencions, redueixen la presència a l'exterior?» Vostè sap que té la Comunitat de València més oficines que nosaltres fora? Ho sap? Jo li ho dic. Ho dic perquè sembla que això d'obrir oficines fora ho pot fer tothom menys nosaltres. Sap que té oficines...? Abans-d'ahir estava aquí de visita una delegació..., el governador de Geòrgia, dels Estats Units, capital Atlanta, ho dic per...; tenen oficines en moltes ciutats del món. Com creu vostè que es dona suport a les empreses, a les entitats? Com vol vostè que es pugui representar i defensar els interessos de Catalunya arreu del món si no és així?

Bé, vostè s'agafa a una cosa que no dic que és una anècdota, perquè no ho és, perquè el vicepresident va anar a la inauguració d'una escola de la qual hem contribuït –no hem pagat, hem contribuït– al finançament. Vostè sap les escoles per ensenyar castellà o en castellà que l'Institut Cervantes fa arreu del món? Qui farà aquesta

feina?, que l'hauria de fer també l'Estat, eh?, però qui la farà per la presència del català en una zona en què hi ha catalanoparlants com és la zona a què vostè ha fet referència, sinó el Govern de Catalunya? Això és el que hem fet i ho farem i ho defensarem.

Ha posat d'exemple de gestió en matèria sanitària la Comunitat de Madrid. Miri, segur que hi ha coses que la Comunitat de Madrid fa bé; jo no sóc dels que pensen que els que no són del color polític del Govern ho fan tot malament, segur que no. Però segurament no és aquest sector, el sanitari, el que vostè ha escollit amb més encert. Només cal repassar les hemeroteques de l'últim any, només cal repassar les hemeroteques; o els hospitals que estan fets i sense obrir. Però jo no em vull ficar en aquests temes. Però sí, certament, el que vostè segurament ha escollit no és la millor referència.

Educació, informe PISA. Miri, és que va haver-hi..., sap vostè que va haver-hi comunitats que no es van deixar fer l'enquesta? Repassi vostè aquest informe de l'any 2006, que és l'últim, i veurà que hi ha comunitats que no es van deixar fer l'estudi. I descobrirà quines. Quina casualitat!, algunes li seran familiars; faci l'esforç.

Bé, vostè ha dit que s'han de complir les lleis. Jo li repeteixo que l'Estatut també, que és la primera llei, amb la Constitució. Hem portat més lleis al Parlament, segurament, fins i tot, de les que jo voldria. Jo, sap vostè que no en sóc massa partidari; no sóc dintre el Govern dels més partidaris que els problemes s'arreglen amb lleis. Les lleis són necessàries per arreglar els problemes, però no sempre s'arreglen amb lleis, fins i tot hi ha algunes vegades –no dic que hagi estat el cas, però– que les lleis el que fan és complicar els problemes, però Déu n'hi do les lleis, fruit del desplegament de l'Estatut, que hem portat al Parlament.

Mossos. Mossos, escolti, fan bé la seva feina –fan bé la seva feina. Aquesta és la percepció que en tenen els ciutadans. Ens va presentar tot just, el conseller Saura, fa res, una setmana, la darrera enquesta: els Mossos surten amb un notable; la seguretat ciutadana, respecte a l'últim exercici, ha passat de la preocupació número 3 a la 17. Això millorarà o empitjorarà, ja ho veurem. Evidentment, diguem-ne, en un context de crisi econòmica segurament no és fàcil que millori, però la percepció, la valoració dels Mossos és una bona valoració, perquè fan bé la seva feina. I també la percepció de la seguretat ciutadana al nostre país; doncs, és això, està en una preocupació que en la darrera enquesta sortia en el número 17. Bé, i això un any que és l'any dels Mossos d'Esquadra, en què culminarem el desplegament; un desplegament que cal dir que exclusivament vostès s'han oposat que es fes en el termini previst, amb el ritme que havíem previst. Vostè ho va expressar aquí en alguns moments; no sé si ara ha canviat d'opinió. Aquesta és la realitat.

I, ho repeteixo, després vostè ha acabat la seva intervenció amb tònics: «Surti del palau...» Miri, jo, si tinc una cosa és que surto bastant del palau. En el primer any vaig visitar totes les comarques de Catalunya, totes les capitals de comarca, i he vist aproximadament, a aquestes alçades, més del 80 per cent dels alcaldes de Catalunya. Per trepitjar, per veure empresaris, per veure els sindicats, organitzacions socials, per veure

territori..., escolti, en aquest camp no em guanyarà, eh?; li queda molt camí per recórrer.

El president

El senyor Sirera té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, miri, vostè diu que els empresaris..., que ningú diu que això va tan malament, que nosaltres som uns catastrofistes... Escolti, senyor Montilla, l'altre dia el president de Foment deia que si d'alguna manera es podia qualificar l'any que acabarà és com que hem perdut un any, que ha estat un any perdut des del punt de vista de l'economia catalana, que no s'han endegat les reformes necessàries per fer front al que ens venia a sobre, no?

Vostè sembla que té moltes ganes de comparar Catalunya amb Múrcia. I, miri, el que jo li puc dir és que les comunitats autònomes governades pel Partit Popular fan els deures, i, de fet, tots els indicadors diuen que aquestes comunitats estan millor preparades que nosaltres per afrontar el que ens ve a sobre.

Vostè ha parlat en la resposta de deslocalitzacions, que fan coses per no deslocalitzar empreses a Catalunya. Escolti, és que les empreses de Catalunya ja no se'n van al Marroc, se'n a l'Aragó, se'n van a Saragossa. Escolti, què està passant a Catalunya perquè les empreses se'n vagin de Catalunya a l'Aragó o a la Comunitat Valenciana? Alguna cosa deu tenir vostè a veure amb tot això?

I ha estat parlant de la crisi global, dels Estats Units, d'Espanya... Escolti, les empreses catalanes, moltes empreses catalanes van a ubicar-se a l'Aragó i a la Comunitat Valenciana.

Vostè ens critica sempre perquè volem abaixar els impostos. Escolti, si això és un tòpic, per què no ho fan? Per què no abaixen els impostos? Si vostè abaixa els impostos..., ja sé que això és molt difícil d'entendre per algú que té la percepció, diguem-ne, de ser un partit d'esquerra, no?, però abaixant els impostos..., senyor Montilla, hi han molts més ciutadans que paguen els impostos. Escolti, si tanquem empreses, no es pagarà ni un euro d'impostos. I vostès no estan fent res per afavorir que les empreses continuïn creixent i continuïn constituint-se.

Aquest matí el senyor Iceta deia que a Catalunya hi ha molta gent que inicia, que tracta de fer projectes empresarials. Escolti, no m'estranya, ho intenten, perquè és que, escolti, si no és per la gent d'aquest país, si no és pels empresaris..., Catalunya no tindria futur; si fos pel que fa el Govern de Catalunya, Catalunya no tindria futur, senyor Montilla.

I miri, vostè parla de les resolucions del Parlament. Home, escolti, jo em crec això que fa el Parlament, eh?, i sempre he procurat complir i acatar allò que ha aprovat el Parlament de Catalunya, sempre des de l'oposició, però sempre ho he fet. I vostè ara em demana que sigui respectuós amb les resolucions del Parlament? No cal –no cal–, escolti, ja ho faig de bon grat. Però, quan pensa complir vostè la resolució que deia, per exemple, que l'AVE no passaria pel centre de Barcelona?, que és una

resolució d'aquest Parlament i que s'està fent pel centre de Barcelona? Què ha fet vostè per fer complir aquesta resolució? Ha enviat una carta al ministeri i ja està? Aquesta és la gran actuació i el gran respecte que té el president de la Generalitat per les resolucions aprovades pel Parlament de Catalunya? Miri, no em faci riure, no?

Vostè diu: «Els Mossos fan bé la seva feina.» Escolti, no cal..., nosaltres ja defensem els Mossos d'Esquadra, creiem que fan molt bé la seva feina, és que qui no la fa és el conseller d'Interior. Vostè hi era l'altre dia, al camp de l'Espanyol, quan es va produir aquell greu incident. Vostè creu que és normal que estiguin llançant bengales i, a escassos metres, els Mossos d'Esquadra, amb instruccions de no detenir aquelles persones que llançaven les bengales? Vostè creu que és normal que qualsevol ciutadà, d'aquest país, pot entendre que la Policia de Catalunya tingui aquestes ordres?, tingui instruccions de no fer el que ha de fer? Jo crec, sincerament, senyor Montilla, que no és el que els catalans esperen d'un govern responsable.

I vostè..., jo li ho demano, si us plau, no barregi les qüestions. Vostè parla que València té oficines comercials fora de Catalunya. I tant que les té! Escolti, però..., té oficines comercials, no té ambaixades. Escolti, sap quant costa...? (*Veus de fons.*) No, no..., sí, sí..., els pot fer molta gràcia, però és que són diners que no es destinen al que s'haurien de destinar, 200 mil euros costa l'ambaixada de Catalunya a Berlín –200 mil euros–, més tota la despesa en inauguracions i en manteniment, que crec sincerament que no soluciona els problemes que té avui Catalunya.

En qualsevol cas, senyor Montilla, jo li ho dic de debò, jo no he vingut avui en aquest Parlament a guanyar cap debat, no he vingut a tractar de tenir cap protagonisme, he vingut, en nom del meu grup parlamentari, a tractar de posar sobre la taula solucions per resoldre la crisi. Li hem fet un seguit de propostes i d'acords que vostè se'ls ha tret de sobre gairebé sense valorar-los, quan són propostes que funcionen i que molts empresaris a Catalunya reclamen, no?

I jo li demano, senyor Montilla, no estem en temps de treure pit com fa vostè, és temps de ser humil. Ahir vostè va parlar d'esforç, de capacitat de treball i d'eficiència. Senyor Montilla, benvingut al fonamentalisme ideològic neoliberal, benvingut.

Fa temps que li demanem esforç, mèrit, i que el treball sigui el punt de partida de tot, de l'acció de govern, de l'educació, de tots els àmbits del Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres li hem ofert uns pactes. La presidenta del meu partit es reuneix amb el Consell d'Economia per tractar d'ajudar en el que sigui possible en el tema del finançament de la Generalitat. I nosaltres volem que vostè apliqui mesures que nosaltres creiem..., si més no, discutim-les, senyor Montilla, no pot dir que no sense ni tan sols estudiar-les, no?, que tirin endavant l'economia del nostre país, que resolguin els problemes de les famílies i les empreses catalanes.

Crec, senyor Montilla, que no és el moment de més administració pública, de crear nous organismes, de crear més agències. Estan sempre creant organismes! Quan hi ha un problema munten una agència o munten una comissió. És el moment, senyor Montilla, de donar pro-

tagonisme a la societat civil. Catalunya –i aquest matí també n'han parlat– és el que és actualment. Senyor Montilla, Catalunya no l'han fet ni els governs nacionals de Convergència i Unió, ni els governs tripartits: Catalunya l'ha feta la seva gent. I Catalunya..., ahir vostè en parlava, Catalunya, senyor Montilla, no necessita cap fil roig, com abans tampoc necessitava cap pal de paller; l'únic fil que necessita Catalunya és el de la fibra òptica, el cable, el fil de coure que encara no arriba a moltes comarques ni a molts polígons industrials del país. Això és, senyor Montilla, el que necessita Catalunya.

Catalunya necessita que les seves persones i les seves entitats puguin sortir endavant sense cap cotilla que limiti la seva llibertat per emprendre iniciatives particulars i empresarials, que no sigui com és, a hores d'ara, l'Administració sempre un obstacle per obrir un nou negoci. Catalunya, li ho deia abans, necessita menys administració i més societat, més empresa, menys cotilles, menys organismes i menys despesa pública en coses que no serveixen absolutament per a res.

Vostè ahir deia que els ciutadans hem de fer un esforç. Jo hi estic d'acord, però és que vostè ha de donar exemple, senyor Montilla. Vostè és el primer que ha de donar exemple, perquè els ciutadans puguin seguir-los, no? I ens hem d'estrènyer el cinturó, tots –tots–, no només els ciutadans, no només les famílies, no només les empreses. I en això, senyor Montilla –ja sé que només tenim catorze diputats, ja serem més–, però, té el suport dels catorze diputats del Partit Popular per poder fer possible el progrés i el futur del país. I, per tant, el seu govern és el primer que s'ha d'estrènyer el cinturó.

Fa pocs dies sentia com el senyor Carod-Rovira –i aquest matí ho ha reiterat el portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Puigcercós– donava lliçons d'austeritat al Govern espanyol, i l'instava a retallar ministeris, no?

Miri, jo els ofereixo la mateixa recepta, no és tan difícil! Retallem conselleries; primer, aquelles conselleries innecessàries, les conselleries de repartiment de cadires, senyor Montilla. Vostè sap, i ho recorda perfectament, què és el primer que van fer quan vostès van formar el tripartit: va ser fer obres en aquest Parlament, perquè no hi cabien tots els membres del Govern en aquesta bancada, necessitaven col·locar i acontentar els seus socis de govern, no? Per això li proposo la mateixa recepta que li proposa el senyor Carod-Rovira. Senyor Montilla, jo li proposo que supprimeixi la conselleria del senyor Carod-Rovira i que supprimeixi la conselleria del senyor Saura: la conselleria de la Vicepresidència i la de Relacions Institucionals.

Miri, ja hem fet els números –ja hem fet els números–, senyor Montilla, si vol després els hi dono, no? Però és que només amb això els catalans ens estalviaríem, en despeses només de gabinet, 25 milions de les antigues pessetes al dia, només suprimint dues conselleries i repartint la feina que fan entre altres instàncies del Govern.

També, ja li ho vam dir, pot fusionar conselleries..., perquè, senyor Montilla, les conselleries han de respondre a les necessitats del Govern, dels interessos dels catalans i no a les necessitats de poder del tripartit.

Vostè sempre ho diu, i avui m'ho ha tornat a reiterar, ens demana que retirem el recurs de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Jo sé que en el que queda de legislatura m'ho tornarà a dir, no?

Miri, vostè ho sap, el Tribunal Constitucional és una instància més del nostre sistema legal, i, per tant, el Govern, la Generalitat i també l'Estatut en formen part, no? Vostè em demana que retiri el recurs del Tribunal? Jo li demano una cosa més senzilla, dues coses: una, que expliqui als catalans per què el Govern d'Espanya, amb un socialista al capdavant i amb dos membres del seu partit en el Govern, incompleix l'Estatut d'autonomia de Catalunya? Que ho expliqui. Que ho fem nosaltres, que l'hem portat al Tribunal Constitucional, pot ser raonable, però que ho facin vostès que l'han defensat i l'han impulsat, s'hauria d'explicar, no?

I la segona cosa que li demano, i ja per anar acabant, és que governi, senyor Montilla, que posi a tot el Govern a treballar en la mateixa direcció. No pot ser que els consellers estiguin treballant perquè d'aquí a dos anys a veure qui treu més resultats electorals. Escolti, s'han de mullar i s'han de mullar tots, i la crisi l'hem de resoldre entre tots, entre tots els departaments del Govern –entre els socialistes, els republicans, els ecosocialistes– i també des de l'oposició: tots hem de treballar conjuntament per treure a Catalunya de la crisi.

I, per això, i acabo ja, senyor president, li demanem rigor en les finances de la Generalitat, no? He parlat del dèficit i del deute. Vostè sap perfectament que els comptes d'aquest any estan mal fets: es van fer malament l'any passat. I ara tindrem, d'aquí a poques setmanes, una nova oportunitat per tractar de redreçar, en la mesura del que sigui possible, allò que es va fer malament fa un any, no?

Jo, el que espero i desitjo, senyor president de la Generalitat, és que en la negociació dels pressupostos per a l'any que ve, vostè no tracti, com ha fet en el passat, d'acontentar els seus socis de govern. Jo el que espero..., el finançament és molt important, senyor Montilla, però els pressupostos de la Generalitat són la realitat del país per al proper any; i, per tant, li demano que si vol, de debò, que tots contribuïm a treure a Catalunya de la crisi, i a identificar les prioritats que Catalunya necessita, que abans de portar els pressupostos en aquest Parlament es consulti i es parli amb l'oposició. Crec sincerament que el país li ho agrairia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor president té la paraula. (*Veus de fons.*) No...? (*Pausa.*)

Doncs, passarem al següent grup, que és el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, aquest és el nostre debat sobre l'estat de la nació, o dit

d'una altra manera, el debat sobre l'estat de la nostra nació. Avui el problema més greu de Catalunya, la qüestió que emmarca totes les altres, aquella que més preocupa a la ciutadania és la crisi econòmica, i és sobre la crisi i l'acció de Govern, en relació amb aquest problema, que el meu grup vol centrar la seva intervenció.

Evidentment, parlarem d'altres qüestions com el desplegament de l'Estatut i la negociació del finançament, amb voluntat de contribuir, però, a evitar una imatge d'allunyament entre allò que diem en aquest Parlament i allò que passa al carrer. Avui, més que mai, hauríem d'evitar donar la sensació de trobar-nos amb un nou episodi de picabaralles entre partits per matisos que tan sols interessa als partits.

Quin missatge creiem que el Parlament i el Govern haurien de dirigir a la ciutadania en aquests moments? Primer, parlar clar: som davant d'una crisi profunda i que pot ser llarga. Segon, un compromís solemne que, en sortir de la crisi, Catalunya no pot ser un país en què les desigualtats hagin augmentat, un país més injust. Ens neguem al fet que els sectors més febles de la societat paguin les conseqüències d'una crisi provocada pels que han abusat del sistema fins al límit. Tercer, que sense prometre receptes màgiques que no existeixen, cal que els ciutadans i ciutadanes sàpiguin que el Govern de la Generalitat, tot i disposar de capacitats limitades per fer front a una crisi d'abast mundial, està utilitzant de forma adequada els instruments de què disposa. I quart, transmetre una confiança activa que Catalunya té les capacitats i les possibilitats necessàries per superar aquest període difícil i continuar avançant com a país.

Avui tothom nota la crisi. En anar a comprar és fàcil comparar què costava omplir el cistell fa un temps i el que costa ara. Durant anys no s'ha fet res per disminuir la dependència del petroli i ara el preu de la gasolina ha pujat de forma considerable, i això afecta tothom, però de forma molt especial al transport, la pagesia o els autònoms. I el que cou més: la repercussió de l'apujada del petroli és immediata i la de la baixada es fa esperar i mai no arriba a ser equivalent.

Els interessos de les hipoteques pugen fins al punt que moltes famílies no poden fer-hi front. En alguns casos l'entitat bancària es queda la propietat de l'habitatge del client, que no pot pagar la hipoteca, i, aquest, per tal de no abandonar la seva llar, passa a pagar lloguer a l'entitat financera.

Les mesures posades en marxa per aquest Govern per fer possible l'accés a l'habitatge xoquen amb la dificultat o la impossibilitat que els ciutadans puguin obtenir un crèdit. Hi ha empreses que entren en crisi, i tenim la sensació que algunes s'afegeixen a la llista sense estar en perill real de fallida. Ens preocupen ara les dificultats que afecten a empreses com Freudenberg a Barcelona, Henkel a Abrera, Mann Hummel de Gavà, Vitri d'Osona, o Pirelli o Simón. El tancament d'empreses com Tyco a Berga, o ACC Spain a Cervera, a més de la pèrdua de llocs de treball, comporten una especial afectació territorial.

Si la crisi és llarga, a més, d'aquí a uns mesos, les persones que ara vagin a l'atur, deixaran de cobrar-lo. Molts empresaris han de quantificar periòdicament en quin

percentatge els ha baixat la facturació. Les pensions, especialment les de les vídues, continuen sent clarament insuficients per fer front al cost de la vida, mentre l'aplicació de la Llei de la dependència xoca amb la insuficiència de recursos. I als joves els augmenten les dificultats per accedir a la feina i a l'habitatge que els permetin emancipar-se. I continua pendent l'assignatura de combatre la pobresa. És cert, al voltant del 20 per cent de la població catalana viu en el llinar d'aquesta situació. I la crisi, més enllà de casa nostra, afecta de forma especial els països en vies de desenvolupament que paguen els plats trencats dels països rics.

Què està passant? Recordem les causes immediates: la crisi financera, provocada pels tripijocs als Estats Units, agreujada per l'augment del preu del petroli; la irrupció d'economies emergents, com el Brasil, Rússia, l'Índia o la Xina, o la pujada de tipus d'interès, i causes específiques de l'Estat espanyol i Catalunya, com la punxada de la bombolla immobiliària i l'especulació, negades no fa gaire per alguns quan d'altres advertíem del sobrepass del sector de la construcció. La cobdícia com a valor, a què es referia vostè ahir, president, no ha estat un fenomen exclusiu dels Estats Units. Hem viscut un període de bonança econòmica que ha provocat l'enriquiment d'una minoria mentre la majoria, la Catalunya treballadora a la qual el president es referia ahir, no notava els efectes positius a les seves butxaques. Els bancs i les caixes demanen comprensió davant la manca de liquiditat, però tots recordem encara aquelles imatges de les juntes d'accionistes proclamant per televisió els seus beneficis multimilionaris. Del 1995 al 2005 el salari mitjà va retrocedir un 4 per cent, mentre els beneficis empresarials pujaven el 73 per cent.

Repassem la capacitat de compra dels treballadors i treballadores de l'Estat espanyol, estan entre els que perden més capacitat de compra de l'Europa occidental. Mentre un treballador a França el mes de juliol havia perdut un 3,3 per cent de capacitat de compra, o un italià, un 3,8, un treballador d'aquí havia perdut el 4,4 per cent. I ara ens trobem amb una nova filosofia de la dreta: després de privatitzar durant anys els beneficis, pretén socialitzar les pèrdues. És el cas de les mesures que intenta impulsar el president Bush, aplaudides pel president dels empresaris espanyols, amb la curiosa teoria que calia forçar un parèntesi en l'economia de mercat. Mercat mentre tot va bé, sobretot per a uns, i intervenció dels poders públics per ajudar aquells que s'han enriquit quan les coses es compliquen. Ho estan assenyalant destacats analistes nord-americans, podem assistir a la major nacionalització de la història de la humanitat protagonitzada per l'Administració que, de forma més ferotge, ha defensat el lliure mercat. I com ha explicat molt bé el professor Serra Ramoneda, «quan el vent roli» –canvi–, «novament sentirem sonores veus condemnant qualsevol velleïtat intervencionista per part del sector públic.»

I és lícit preguntar-se: s'exigiran responsabilitats penals als culpables? Però una cosa s'ha trencat per sempre, el president del Brasil, Lula da Silva, destacava fa pocs dies que bancs que es van passar la vida donant consells als països llatinoamericans sobre com havien d'enfocar la seva economia ara han fet fallida.

Algunes de les mesures adoptades pel Govern central pensem que han estat profundament desencertades. Avui, l'anàlisi del retorn de quatre-cents euros, que no van arribar a qui més ho podia necessitar, no resisteix una anàlisi seriosa, davant del cost que va suposar –6.000 milions d'euros– i el dèficit que està generant l'Estat, i que consti que alguns ho vàrem advertir.

Com vàrem advertir de l'error que suposava una política fiscal basada en la supressió o minoració d'impostos per a les rendes més altes. El Govern de l'Estat ha suprimit l'impost de patrimoni quan més falta fan els ingressos per als pressupostos públics. Aquest és un debat que hem tingut també a Catalunya. Vàrem reformar l'impost de donacions i successions per millorar el tracte en transmissions de poca quantia per assegurar que no perjudicés la majoria de famílies, però Convergència i PP n'exigien la supressió total perquè també se'n lliuressin els més rics.

Doncs bé, l'únic impost propi de la Generalitat que ha mantingut la seva capacitat de generar ingressos és el de donacions i successions. El meu grup, al contrari que el PP, s'oposa a tota mesura tendent a fer que els que durant anys s'han beneficiat de la situació econòmica favorable ara s'estalviïn pagar els impostos que necessita l'Estat i necessita la Generalitat per invertir-los en educació, sanitat, serveis socials o medi ambient.

I en aquest sentit proposem que esdevingui una prioritat a l'Estat i a Catalunya la lluita contra el frau fiscal, que continua presentant uns nivells inacceptables. Cal recordar que les estimacions situen el frau fiscal a l'Estat espanyol en un 23 per cent de la recaptació per impostos, mentre que a Alemanya es situa en el 6 per cent.

És imprescindible un gran acord solidari contra la crisi d'abast estatal que prioritzi el diàleg social amb participació dels agents socials i de les administracions central, autonòmica i local, amb ple respecte a les competències i a les necessitats de finançament respectives. A Catalunya la Generalitat ja ha adoptat mesures, però l'instrument més valuós de què disposem, com recordava ahir el president, és l'acord estratègic. No és un acord anticrisi, però ens és útil perquè permet abordar les mancances i els reptes de l'economia catalana. Per això era tan necessària la seva revisió i donar-li un nou impuls amb decisió.

En el marc de les competències de la Generalitat, volem destacar el paper del Servei d'Ocupació de Catalunya. És cert, i es deia aquest matí, que fins ara tan sols ha incidit en la intermediació laboral del 10 per cent de les ocupacions. Per això cal que esdevingui una eina més eficaç i en aquesta direcció van les mesures adoptades per la Generalitat, i cal articular la seva coordinació en el territori amb els agents socials i els ajuntaments.

Cal també impulsar la reforma de la formació professional en la línia pactada en l'acord estratègic ja fa dos anys i superar la dispersió en diverses partides i departaments. També disposa la Generalitat de la competència per autoritzar o no els expedients de regulació d'ocupació. No neguem que la crisi en provocarà d'inevitables, però de cap manera es poden aprovar expedients que amaguin deslocalitzacions o pretenguin aprofitar-se de la crisi general. I en aquest punt volem manifestar la

nostra radical oposició a la mesura màgica que el Banc d'Espanya, la CEOE o la Fundació del PP, la Faes, ens proposen ara, abaratar els acomiadaments.

El gran repte del país, sempre i més en les actuals circumstàncies, és i ha de ser l'educació, des de l'escola bressol a la universitat. Més endavant em referiré a la posició del meu grup amb relació al Projecte de llei d'educació. Ara voldria destacar que l'educació ha de ser una prioritat absoluta de l'acció de Govern. El recent informe de la Fundació Bofill sobre l'educació a Catalunya, comparada amb la resta d'Europa, ens ha de fer reflexionar. Som un país on es perpetua la desigualtat d'oportunitats educatives segons l'origen socioeconòmic i cultural de l'alumnat i en el que s'observa una important desigualtat de resultats entre centres públics i privats. Per nosaltres la solució passa per les alternatives apuntades al Pacte nacional per l'educació.

Parlem de la política d'habitatge. Recorden quan la dreta fa tan sols uns mesos criticava la Llei d'habitatge per intervencionista? La política d'habitatge de la Generalitat, basada en el pacte nacional i en la llei, per cert, aprovats tots dos en l'any transcorregut des de l'anterior debat fins a avui, pot contribuir a atenuar l'impacte de la crisi en el sector de la construcció, sense oblidar mai, però, que el seu objectiu fonamental és garantir el dret a l'accés a l'habitatge. Malgrat la crisi, les llars beneficiàries de les diverses modalitats d'ajuts passaran de les 56.000 de l'any 2007 a les 135.000 d'aquest any 2008. I mesures com l'impuls a la rehabilitació d'habitatges o la producció d'habitatge protegit suposen a més una línia clara de suport a la reactivació econòmica. Caldrà, però, continuar insistint en fórmules que permetin els ciutadans accedir al crèdit i s'imposa reflexionar des del realisme sobre el paper que pot jugar l'Institut Català de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari pel que fa al finançament d'inversions productives.

En aquest període continuarà sent necessària l'aposta perquè les polítiques de despesa social incrementin la seva participació en el conjunt de les polítiques públiques. És urgent signar el Pacte sobre la immigració. Enfront dels que com el senyor Rajoy utilitzen la immigració per crear confrontació, apostem per un gran acord nacional. La lluita contra la pobresa o l'aplicació de la Llei de serveis socials i de la Llei de la dependència impliquen parlar de partides pressupostàries, però darrere dels números s'amaguen drames personals i el patiment de moltes famílies.

És per això que pensem que caldria estudiar amb rigor –sabem que no és fàcil– la possibilitat de transformar la renda mínima d'inserció en la renda garantida de ciutadania que per a les persones o famílies que es trobin en situació de pobresa preveu l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia. En menys d'un any, la cobertura per a prestacions a les persones en atur, situada ara en el 89 per cent, haurà caigut de forma significativa. I cal activar dispositius socials, aquest o d'altres, que permetin evitar que atur sense prestacions es converteixi en risc d'exclusió.

Som conscients dels condicionants amb què el Govern ha d'elaborar els pressupostos de l'any 2009. És evident que seria una greu equivocació prorrogar els d'aquest

any i estem segurs que el conseller d'Economia no proposarà una simple retallada general. Els pressupostos del 2009 han de tenir com a prioritat mesures que ajudin a sortir de la crisi i mesures socials per fer front a les conseqüències de la crisi. Per això les polítiques socials han de poder disposar del màxim volum de recursos possibles.

I en parlar de pressupostos vull referir-me al finançament. La Generalitat ha de disposar dels recursos a que té dret d'acord amb el nou Estatut. Els necessitava abans de la crisi i els necessita encara més amb la crisi. Quan el ministre Solbes afirma que totes les administracions s'han d'adaptar a les limitacions que imposa la crisi, amaga de forma descarada que mentre la situació econòmica va ser bona, l'Estat central, gràcies al mal sistema de finançament pactat per PP i CiU, no va transferir a Catalunya els recursos que en justícia li pertocaven.

A més, Catalunya, com la resta de comunitats, disposa de les competències essencials de l'estat de benestar, començant per la sanitat i l'educació. El PSOE afirma voler mantenir l'estat de benestar, però es contradiu de forma evident quan nega a Catalunya els recursos per fer-ho. I els ajuntaments també exigeixen, amb raó, que es resolgui el seu finançament. No ho va fer l'Estat mentre l'economia funcionava bé, fins i tot el Govern del PP va empitjorar la situació amb la supressió de l'impost d'activitats econòmiques. I ara, quan els ajuntaments són essencials per exercir polítiques socials de proximitat davant les necessitats derivades de la crisi econòmica o del fenomen de la immigració, es troben sense els recursos per a impulsar-les malgrat l'increment notable dels ajuts provinents de la Generalitat.

I cal anar a les arrels del problema. Tal com recordava Lluís Tejedor, alcalde del Prat, a l'acte celebrat el 10 de setembre al Palau de la Generalitat, necessitem un model estable, transparent i suficient que no depengui i no incentivi els ajuntaments cap al desenvolupament urbanístic insostenible.

Aquest argument els porta a la qüestió de fons del debat, des del nostre punt de vista, sobre la crisi econòmica. El que està en crisi és un model de creixement i insostenible, per això aquesta crisi és diferent de totes les altres, perquè posa de manifest ruptures i esgotaments simultanis en els àmbits social, productiu, financer i ecològic i obliga a un canvi en profunditat de les polítiques públiques. A Catalunya hem de desplegar els apartats de l'acord de Govern d'Entesa que preveuen la modernització ecològica de Catalunya, apostant per un nou model de desenvolupament sostenible. Aquest model passa per impulsar l'estratègia d'estalvi i eficiència energètica i mesures per assolir generació d'energia renovables, per donar prioritat a les infraestructures del transport públic, en especial el ferrocarril, tant per a passatgers com de mercaderies, i a les infraestructures mediambientals, així com les que ajudin a la modernització de l'agricultura i a l'equilibri territorial.

Per això valorem com a molt positiva l'aprovació ahir en el Consell Executiu de la Generalitat del Pla marc de la mitigació del canvi climàtic a Catalunya 2008-2012. Aquest pla neix de la Convenció catalana del canvi climàtic, un procés de participació escollit com a experi-

ència exemplar pel Parlament Europeu. El pla ha de ser vist, no com a fruit de la dèria d'un departament, sinó com el compromís solemne de tot el Govern de la Generalitat. El pla no és un obstacle al desenvolupament, és un actiu per a un altre tipus de desenvolupament. El protocol de Kyoto ens ho exigia, però la crisi econòmica el situa com a prioritari perquè obre camins al benestar de la societat i a l'activitat productiva.

Amb relació a l'acció de Govern, a partir de l'àmplia exposició que va realitzar el president ahir, voldríem destacar alguns aspectes concrets de l'acció de Govern de forma obligadament selectiva. El primer fa referència a la política energètica i a la política de l'aigua. És coneguda la posició del meu grup amb relació a l'energia nuclear. Aquesta posició, aquesta política, la política d'energia nuclear depèn de l'Estat i és el Congrés dels Diputats on Iniciativa ha presentat el seu pla de tancament progressiu de les nuclears a l'estil del que va impulsar el govern de socialistes i verds a Alemanya.

Però més enllà d'aquest debat és intolerable la repetició constant d'incidents i anomalies a les centrals nuclears ubicades a Catalunya i la manca d'informació i transparència que les ha envoltat. El meu grup va lluitar durant la discussió de l'Estatut per obrir alguna escletxa a través de la que la Generalitat pogués accedir a algun tipus d'intervenció. Ara s'ha pogut aprofitar l'article 132.4 i el Departament d'Interior ha signat un conveni que permetrà evitar la marginació que fins ara havia patit la Generalitat pel que fa a situacions d'emergència.

Però a més cal una actitud ferma i contundent, president, per tal d'exigir que l'Estat posi fi al desgavell que representa la mala gestió de les actuals centrals nuclears. Per això creiem que estaria justificada la retirada de la llicència a l'empresa que ara gestiona les centrals d'Ascó i Vandellòs, i en el cas que no es pugui garantir la resolució de les incidències i la seguretat de les persones, caldria plantejar-se el tancament d'aquests centres. Aquest és un greu problema de Catalunya i segurament el més greu dels que pateixen les Terres de l'Ebre i del Camp de Tarragona.

Una opció de futur és l'impuls de l'ús de les energies renovables. Considerem fonamental la propera aprovació del decret que defineix el desenvolupament de l'energia eòlica i fotovoltaica a Catalunya. Ens cal energia eòlica i més ara, enmig d'una crisi causada en part per l'increment del preu del petroli. I cal ubicar els centres de producció de forma correcta, equilibrada i respectuosa amb el territori. És possible, l'experiència d'altres països europeus ho demostra. Catalunya ha de passar a produir els 3.500 megawatts anuals que preveu el Pla de l'energia, i Red Eléctrica i el Govern central haurien d'adoptar les mesures que els corresponen.

Parlem de la MAT. El meu grup continua pensant que existeixen alternatives millors, però adoptada la decisió per l'Estat espanyol i França, després de la mediació europea, els «radicals» d'Iniciativa ens conformaríem que es fes realitat allò que els dos grans partits del país –Convergència i Unió i Socialistes– han aprovat a la Diputació de Girona; textualment: «demander l'estudi del soterrament total de tot el traçat de la interconnexió elèctrica». A Camallera, a l'Alt Empordà, es pot llegir una pancarta

que diu: «Alta tensió aèria, igual a ciutadans de tercera.» S'ha de donar resposta a la legítima preocupació d'ajuntaments i ciutadania, que no entenen que en una part del territori es consideri possible el soterrament i a la resta de municipis no calgui. L'acord de la Diputació de Girona no és el d'un petit municipi on les dinàmiques locals passen per damunt de la política de partit, és una institució de primer ordre, i en conseqüència ningú no pot demanar a nivell nacional, als que des del principi ens hem oposat a la MAT, que no reclamem el mateix que PSC i Convergència han aprovat a la Diputació de Girona.

Pel que fa a la política de l'aigua, superat l'episodi de la sequera, amb l'excepció –cal no oblidar-ho– de la conca de la Muga, és el moment de tornar a agrair la sensibilització i la col·laboració de la ciutadania en la política d'estalvi. Ara es podrà comprovar, amb la tranquil·litat de no trobar-nos en una situació d'emergència, l'encert de la política impulsada pel Govern de la Generalitat els darrers cinc anys, que fa innecessàries les antigues polítiques basades en transvasaments costosos i equivocats, com el del Roine. I ara és el moment d'atendre la problemàtica derivada de la sobreexplotació de diversos rius –entre ells, el riu Ter–, portada a terme durant molts anys sense que algunes forces polítiques que ara s'hi mostren sensibles ho solucionessin mentre varen governar.

El meu grup considera imprescindible una llei d'educació de Catalunya, però no dona suport a la totalitat del projecte que va aprovar el Govern i ha anunciat que hi presentarà esmenes pròpies. Hem destacat abans el paper estratègic de la política educativa i hem posat de manifest que ens preocupa la desigualtat de resultats entre els centres públics i els privats. No volem –no volem– que la discussió de la llei esdevingui una lluita entre escola pública i concertada. Sabem, a més, que l'escola concertada engloba realitats diferents que van des de les cooperatives de pares i mares fins a la titularitat privada estricta. El que volem és que es compleixi allò que va establir el Pacte nacional per a l'educació: que l'escola pública i la concertada han de funcionar en conjunt com un autèntic servei públic.

No és una obsessió nominalista, ni cap contradicció amb l'Estatut. L'Estatut en dibuixa el marc general, però els protagonistes del sistema educatiu es varen dotar d'un pacte que concreta la seva aplicació. La Llei d'educació no ha d'aspirar a fer d'estatut, sinó a aplicar el pacte nacional.

En la tramitació parlamentària del projecte de llei, PSC i Esquerra hauran de defensar per coherència el text que varen aprovar, i Convergència i Unió presentarà esmenes per decantar-lo –amb perdó– més cap a la dreta. Per això el meu grup defensarà en les seves esmenes les propostes de la comunitat educativa, que aposta pel servei públic d'educació. Serem coherents amb nosaltres mateixos i portarem al Parlament uns plantejaments que, si ens limitéssim a donar per bo el text del Govern, no tindrien traducció parlamentària. Tothom haurà d'esforçar-se per aconseguir el màxim consens possible, des de l'evidència que qui impulsa la llei és una majoria catalanista i d'esquerres.

La seguretat. La política de seguretat que està impulsant el Govern, des de la inequívoca concepció institucional

que ha de presidir-la, ha incorporat elements com l'Institut de Seguretat, el Consell de Seguretat de Catalunya, el Comitè d'Ètica o el Programa contra la violència masculista, que el caracteritzen com a innovador i avançat. Alhora, les enquestes mostren, com s'ha dit, un descens continuat de la sensació d'inseguretat.

Però volem destacar que d'aquí a un mes just, el primer de novembre, el desplegament dels Mossos arribarà a les comarques del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, i assolirà l'objectiu de prestar servei a la totalitat del territori de Catalunya. No ha estat fàcil, i ha calgut fer front a la insistència del PP de voler frenar i retardar el desplegament. A partir de l'any que ve, les noves promocions sortides de l'Institut de Seguretat permetran dotar millor d'efectius la resta de comarques. Aquest fet històric coincideix amb el vint-i-cinquè aniversari de la creació de la policia autonòmica Mossos d'Esquadra. Correspondria, doncs, pensem, que el Parlament de Catalunya aprovés una resolució, en aquest debat, de reconeixement a la tasca del Cos de Mossos d'Esquadra.

No voldríem que la crisi econòmica o les urgències ens privessin de parlar de la política cultural. La cultura és una qüestió essencial per al país i, en temps de crisi, un element fonamental d'inclusió social. Hem aprovat la Llei del Consell Nacional de la Cultura i les Arts; ara és urgent posar-lo en funcionament i impulsar la participació dels agents culturals, considerant que la creació cultural no és obra d'un govern, sinó dels agents i dels productors, que mereixen el suport públic per culminar la seva tasca amb garanties d'èxit. També cal que es promocionin els nostres creadors i creadores a l'exterior i que la planificació dels equipaments culturals tingui en compte l'equitat territorial.

I un problema pendent: aplaudim que a Catalunya es pugui veure el Canal 9 valencià, però no voldríem que aquest gest pogués fer creure a ningú que anem amb el liri a la mà, mentre al País Valencià continuen tancats els repetidors que permetien veure TV3 i Acció Cultural del País Valencià continua rebent multes per negar-se a acatar uns impediments a la comunicació impropis del segle XXI.

He deixat per al final un exemple que ens servirà per il·lustrar la forma d'entendre la política de govern del meu grup. Tot sovint som titllats per algun mitjà de comunicació de radicals, d'opció perillosa que pretén paralyzar el país. Nosaltres entenem la radicalitat com ho feia Jaume Bofill; deia: «Cal no confondre el fals radicalisme de la fressa de les fulles amb el veritable radicalisme, silenciós i substancial, de les arrels que laboren.» Per això intentem, modestament, anar a les arrels dels problemes.

L'exemple: el Pla contra la contaminació de l'àrea metropolitana de Barcelona. Un conjunt ampli de mesures per fer front a un problema greu va ser reduït de forma simplista a una de les mesures: la limitació de la velocitat a vuitanta quilòmetres/hora. El conseller de Medi Ambient i Habitatge va rebre crítiques aferrissades. Doncs bé, ja tenim les primeres dades objectives: a la majoria de municipis, la contaminació ha baixat a l'entorn del 7 per cent, l'equivalent que deixessin de circular cada dia vint mil vehicles; i l'altra gran dada: reducció del 50 per cent del nombre d'accidents. I tot

amb una millora de l'accessibilitat a Barcelona, just el contrari del que alguns preveien, i amb el Govern central, que vol estendre l'experiència a d'altres ciutats de l'Estat, mentre cada vegada són més les ciutats europees que adopten mesures semblants.

Ens podem equivocar, com tothom, però la sensibilitat i els plantejaments d'una opció d'esquerra verda nacional són part necessària d'una Catalunya plural.

Acabo reafirmant el nostre compromís amb el Govern d'entesa. Ens sentim orgullosos de formar part del Govern del nostre país i que l'increment del nostre vot a les darreres eleccions al Parlament fes possible la reedició del Govern catalanista i d'esquerres. El pacte d'entesa és el reflex –que ningú no s'equivoqui– d'una majoria social i política que existeix a Catalunya i que, malgrat totes les dificultats, vol que aquesta opció continuï governant el país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Jo coincideixo amb la seva primera asseveració o la seva primera afirmació, respecte a la capacitat col·lectiva de superar les dificultats que tenim com a país. Les dificultats de tot tipus: les dificultats fruit de la conjuntura econòmica, de la situació econòmica del país, i altres dificultats que vénen de més temps enrere.

Jo crec, certament, que tothom té una percepció, en aquest moment, de la situació de crisi en què estem –els pagesos, les empreses, les famílies–, alguns perquè la pateixen directament i altres, com no?, perquè som molt conscients del moment en què vivim tots plegats a Catalunya i, evidentment, en molts altres països, com és ben conegut. Per tant, vostè ha descrit crec que les característiques d'aquestes dificultats, d'aquesta situació de crisi amb encert.

I ha dit també les dificultats que tenim per fer-hi front, ha donat també a conèixer, una mica, la situació en què estem, no?, després d'un període de creixement econòmic molt important, de creixement econòmic de grans guanys per part de les empreses, del sector financer... I, per tant, ara també, certament, quan hi ha molta conversió d'aquest neoliberalisme econòmic a què es feia referència i que algú hi donava la benvinguda... –jo estic molt lluny d'aquest fonamentalisme; de tots els fonamentalismes, però, evidentment, del neoliberalisme econòmic molt més, bastant més–, que intenten, doncs, òbviament, en el seu moment, donar com a normal la privatització dels beneficis; quan hi ha beneficis és el sistema el que dona la retribució a «l'esforç» –entre cometes–, a l'accionista, i quan hi ha pèrdues, quan les coses van mal dades, es tracta de socialitzar-les, no? De fet, que hi hagi persones, interessos o organitzacions molt representatives del capitalisme més pur i neoliberal que reclamen la

intervenció, la nacionalització de la banca..., qui ho hauria de dir? Més aviat, això era patrimoni d'altres, no? Però, el que són les coses, no?, socialitzant les pèrdues.

Vostè ha fet referència als temes de la política fiscal, també. Nosaltres tenim una capacitat fiscal limitada, la capacitat que tenim sobre els impostos propis i sobre els cedit, i sobre els compartits és encara més limitada, no? Malgrat això, hem fet un esforç, jo crec que encertadament. Com vostè reconeixia en la seva intervenció, l'evolució de la recaptació de l'impost de successions i donacions, malgrat la modificació que hem fet, ha estat positiva; vol dir que segurament hem evitat que algunes operacions, precisament, es deslocalitzessin, no? Però és evident que, en temps de caiguda substancial dels impostos propis, de manera molt singular de l'impost de transmissions, per exemple, entre altres, no és precisament el millor per plantejar-se modificacions en aquest sentit, que, entre altres coses, el que farien és comprometre encara més els recursos escassos de què disposem, a més a més de com d'injustes serien, des del punt de vista social, algunes modificacions a les quals vostè feia referència.

Evidentment, sí que compartim amb vostè la necessitat de lluitar contra l'economia submergida. És obvi, i més encara en moments de crisi, que si paga tothom tots pagarem una mica menys, i, per tant, un esforç hem de fer tothom: nosaltres, en la mesura de les nostres possibilitats, amb els impostos que tenim; els ajuntaments també, i, evidentment, el Govern central, que és qui té la màxima responsabilitat a aquest respecte, en la gestió especialment dels grans tributs, i especialment de l'impost de societats o de l'IVA.

Vostè ha fet referència als expedients de regulació d'ocupació. Miri, d'aquests expedients en tenim i en tindrem més; no ens enganyem –no ens enganyem. El que hem de mirar és que les empreses estan obligades a complir la llei i a fer les coses pactades, en la mesura del possible, amb el compliment de la llei, eh? Jo no sóc dels que pensen, doncs, que la solució a aquesta situació de crisi és la que..., segurament, la que es proposava fins i tot fa uns anys, no? Jo recordo una cosa aquí que és de l'any 93; miri el que es proposava per a la crisi: regulacions..., més regulacions de..., «más regulaciones de empleo», deia, no? Fins i tot, tot i que les empreses no justifiquin pèrdues.

Jo crec que a aquest respecte hem de ser molt curosos, hem d'estar-hi molt a sobre, però també hem de ser conscients que tindrem expedients de regulació. Escolti, si no es venen cotxes, serà molt difícil mantenir el ritme de fabricació de cotxes i dels fabricants, per exemple, de la indústria auxiliar, si no es venen. Això..., dic una cosa perquè crec que d'això n'hem de ser conscients tots plegats.

Nosaltres tenim l'obligació de complir la llei. Les empreses també –les empreses també–, i això és el que vigilarem.

Pacte de la immigració. Jo crec que, efectivament –ahir ho vaig exposar–, als treballs que hi ha endegats del Pacte per la immigració, a l'elaboració del Projecte de Llei d'acollida, hem de donar-hi una empena, entre altres coses perquè crec que són fonamentals, precisament,

per facilitar la integració i per garantir la cohesió social en moments com els que tenim en aquest moment.

Vostè ha fet referència a la lluita contra la pobresa, en moments com aquest que..., i a les polítiques socials, que crec que són molt importants i molt rellevants en aquest moment. Les polítiques d'inclusió social, per nosaltres, són importants. De fet, dediquem aquest any més de 2.100 milions a polítiques d'inclusió. En tres anys –hi vaig fer referència ahir– hem triplicat el pressupost del Pla de ciutadania i immigració, de 68 a 199,6 milions, amb 312 actuacions de diferents departaments pel que fa referència a aquestes polítiques; que hem destinat, i des d'aquest any, 7 milions d'euros per a suport a alumnes amb necessitats educatives especials i suport a l'acollida i a l'aprenentatge de la llengua; que a la cartera de serveis socials, que es va aprovar recentment, hi destinem 1.429 milions aquest any; que per a suport a la infància en risc dediquem 147 milions d'euros; que també, perquè forma part d'aquestes polítiques destinades als sectors menys afavorits de la societat, hi ha les polítiques destinades a la construcció d'habitatges protegits; a les ajudes al lloguer, des de l'any 2006 s'hi han dedicat 159 milions d'euros, a aquestes polítiques, se n'han beneficiat més de 72.000 persones, 72.000 famílies, no?; o per al Programa de renda mínima d'inserció, al qual s'han dedicat 72 milions d'euros el 2007, i 173 milions d'euros per als programes del Servei d'Ocupació de Catalunya, també per a aquests col·lectius, per als col·lectius desfavorits; a part de l'esforç que s'ha fet amb la Llei de barris, com vostè coneix, o els plans locals d'inclusió social, també fets amb els ajuntaments, vint-i-dos plans, també amb una dotació de recursos, o el Pla de suport al tercer sector. Això són polítiques, precisament, per afavorir la inclusió social i per reduir la pobresa, perquè, evidentment, en moments com aquests i els que vindran això serà més necessari que mai.

La Llei de la dependència. Vostè hi ha fet referència; jo m'he referit en diverses intervencions avui a la llei, a les dificultats que tenim per aplicar-la, també a les fites que hem assolit, als beneficiaris que en aquest moment hi ha, que en són molts, i per tant, d'alguna manera, no repetiré coses que vostè ja coneix.

Pressupost de l'any 2009. És un pressupost que, evidentment, tindrem ocasió de discutir-lo; és un pressupost que ha de contindre mesures per sortir de la crisi, per superar la crisi, per pal·liar la crisi especialment en els sectors que més patiran per aquesta, els sectors més desfavorits; així serà. Per això també, òbviament, és una raó de més per posar en relleu la necessitat d'un nou model de finançament per a nosaltres i també per als ajuntaments –vostè hi ha fet referència. Jo crec que els ajuntaments també pateixen la davallada de recursos; certament que menys que nosaltres, perquè és una part més petita –la mitjana dels ajuntaments– la que depèn dels ingressos del sector de la construcció. A nosaltres ens afecta de manera més directa, no?, perquè l'IBI o la circulació, aquests no baixaran per als ajuntaments malgrat la crisi. Per a nosaltres sí que baixen alguns impostos molt importants, propis, com l'impost de transmissions o com un impost participat o partit, com és l'IVA. De totes maneres, vostè sap, i així ho vàrem manifestar en l'acte que vàrem fer al Palau de la Gene-

ralitat amb les associacions municipalistes, que compartim la necessitat, també, que els ajuntaments tinguin un nou marc de finançament que sigui també més just i que sigui més suficient per atendre les seves necessitats, les seves competències.

Certament que jo crec que el model de desenvolupament que hem tingut els últims anys s'estava fent bastant insostenible. Un model de creixement molt basat en el totxo, molt basat en la construcció, entre altres coses, era poc sostenible des del punt de vista mediambiental, però també social i també econòmic. I en aquest sentit, cal fer les inflexions necessàries, les modulacions necessàries.

Vostè ha fet referència, entre altres coses, a temes com..., en concret ha parlat de la necessitat de revisar el model energètic, les energies renovables... Vostè sap que aquest és un compromís del Govern, que hi ha un pla d'energia, aprovat en el seu moment, amb un objectiu, que era disposar de tres mil megawatts el 2010 i 3.500 el 2015, pel que fa referència a l'energia eòlica. La veritat és que en funcionament, en servei, hi ha 375 megawatts, molt poca cosa; 44 en construcció, i hi ha 2.400 megawatts que estan en tramitació, eh? Precisament, si volem assolir aquests objectius, el que haurem de fer és que els projectes que hi ha en marxa puguin arribar a bon port.

En l'energia fotovoltaica, sí que, de fet, hem superat l'objectiu del Pla de l'energia. El pla preveia disposar de 110 megawatts el 2015, i, de fet, en aquest moment ja hi ha 117 megawatts, i a més a més hi ha 32, també, megawatts, en plantes que tenen autorització administrativa. O sigui, hem superat de lluny l'objectiu que hi havia per al 2015, no?, i a més a més esperem que amb l'aprovació del Decret d'energies renovables puguem d'alguna manera augmentar l'agilitat en el procediment administratiu, que és un dels problemes, i a la vegada garantir el respecte d'aquestes instal·lacions a l'entorn paisatgístic. És un tema de què crec que ens en sortirem. Igual que amb l'aposta per les infraestructures de caràcter mediambiental, les que tenen relació amb els residus o amb l'abastament d'aigua, com vostè sap, o les que tenen relació amb el transport, especialment amb el transport ferroviari.

Les ampliacions de servei de Ferrocarrils de la Generalitat o dels tramvies han estat un èxit, que fins i tot en molts casos han superat les previsions que hi havia al pla d'empresa, la qual cosa és una bona notícia. Com estic segur que, també, amb una millora del Pla de rodalies en el seu moment i amb la millora i ampliació de la xarxa de metro, això serà possible. Precisament, com vaig dir ahir, aquesta setmana, tot just, inaugurarem noves estacions de metro, després de molts anys, a la ciutat de Barcelona, a més a més dels quilòmetres que hi ha en construcció en aquest moment.

Pla de mitigació del canvi climàtic. Vostè hi ha fet referència. Tot just, precisament, el Govern, aquesta setmana, ha aprovat aquest pla; el conseller va tenir l'oportunitat de presentar aquest pla. Jo crec que ha estat un pla que té un objectiu que és ambiciós, que és reduir més de 5 milions de tones de CO₂ anuals fins a l'any 2012, fonamentalment comproment els sectors no difusos i els sectors, també, difusos. Les empreses catalanes, per cert –cal dir-ho també, perquè cal dir les coses com són,

no?–, han reduït les emissions de CO₂, des de l'any 2005, en una quantitat considerable i han passat de comprar, d'adquirir drets de CO₂ a vendre drets de CO₂. Vol dir, també, que, al marge de coses que ha fet l'Administració, el Govern de Catalunya, com la que vostè ha citat pel que fa referència a la reducció de velocitat, que comporta, certament, menys emissions, menys accidents i més fluïdesa en el trànsit, també el sector privat, les empreses que figuren a la directiva, diguem-ne, estan també fent els deures, i això és una bona notícia.

Vostè ha fet referència a la repetició d'incidents a les nuclears. He de reconèixer que l'actitud respecte a això dels gestors i dels propietaris de les centrals és una actitud bastant impresentable, bastant irresponsable, i espero que per part del Consejo de Seguridad Nuclear i del ministeri, evidentment, es prenguin les mesures adients –ells en tenen les competències–, entre altres coses perquè hi ha vegades que, si no és amb la utilització dels instruments que dona la legislació i evidentment amb les sancions que preveu la legislació, els gestors no prendran les mesures que han de prendre per garantir, entre altres coses, la seguretat de les centrals. En aquest sentit, crec que, malgrat les nostres limitades competències, és un pas endavant molt important l'acord entre la Generalitat i el Consejo de Seguridad Nuclear a què vostè ha fet referència i a què van arribar la presidenta del Consejo de Seguridad Nuclear i el conseller Saura, recentment.

Bé, vostè ha fet referència a les línies d'alta tensió. Segur, si preguntéssim també a veïns seus i meus –a prop també d'on vivim hi ha línies d'alta tensió–, estic segur que també els seus ajuntaments, doncs, hi votarien a favor, no?, com segurament a altres territoris, a l'Ebre. Tenim moltes línies d'alta tensió al territori i, evidentment, les administracions que estan més a prop és normal que, si volguessin, si poguessin, les voldrien soterrades. Però respecte a això també hem de ser realistes; estem parlant d'un projecte que, a més a més, com vostè sap, no és un projecte del Govern de Catalunya, fins i tot és un projecte que és d'un abast internacional, que és de l'Estat espanyol i de l'Estat francès.

Sobreexplotació del riu Ter. Compartim aquesta apreciació. Jo crec que, després de molts anys, de dècades d'extracció d'aigua del Ter cap a Barcelona sense tenir present la necessitat d'un retorn i, per tant, d'una compensació en aquest sentit a les comarques afectades, això podrà ser una realitat. I podrà ser una realitat en aquesta legislatura, i abans de finalitzar la legislatura, entre altres coses perquè les obres d'infraestructures hidràuliques que estem fent possibilitaran precisament que es pugui complir la llei i que es pugui produir aquest retorn, després de les obres que s'estan efectuant, tant pel que fa referència, diguem-ne, a les plantes dessalinitzadores, com també a l'aprofitament de les aigües, dels terciaris de les EDAR que hi ha situades tant al Prat del Llobregat com, en el seu moment, al Besòs; al marge, també, de l'esforç que fan els ciutadans per consumir menys aigua i també de l'aprofitament d'altres recursos que estaven ociosos i que la sequera ha servit, entre altres coses, perquè es puguin aprofitar. Serà possible, per tant, fer-ho en aquesta legislatura i molt aviat.

Llei d'educació. Evidentment que aquí, sobre la Llei d'educació, hi haurà un debat obert, que ha de ser amb

tothom, evidentment, amb el conjunt de la comunitat educativa, amb tots els grups del Parlament, tractant de trobar una entesa, un pacte. L'objectiu és millorar l'educació, i en això estarem absolutament d'acord. Aquí també vostè sap que hi ha diferents interessos, tots legítims, eh?, però a vegades caldrà separar, no?, els interessos de caràcter més general, d'altres, legítims, de caràcter més corporativista, a vegades amb una disfressa ideològica, legítima també, però que no sempre tenen relació amb l'interès general.

Desplegament dels Mossos. Crec que estem d'enhorabona perquè aquest any sigui l'any del vint-i-cincè aniversari dels Mossos i, a la vegada, l'any del seu desplegament al cent per cent, amb una policia del país ben valorada pels ciutadans i una realitat, el desplegament, que tot just dintre d'un mes serà una realitat.

Vostè ha parlat també del Pla contra la contaminació. Jo hi he fet referència; comparteixo plenament la seva valoració. A vegades hi ha tòpics que convé, diguem-ne, sobre la base de la realitat i de les dades, precisament desmuntar.

I en aquest sentit, acabo agraint, com no?, el seu compromís amb el Govern d'entesa. És un govern amb un programa compartit, amb un programa que és dels tres partits, però que és del Govern. Els partits tenen, a més a més, òbviament, programes més a llarg termini, no coincidents, si no, òbviament, no seríem tres partits, confluiríem en una única organització política, i no és precisament aquesta la realitat ni el desig de ningú. És un govern plural.

Hem de ser respectuosos amb aquesta pluralitat, que és un actiu, no un problema. Hi ha qui ho veu com un problema; és gent que segurament viatja poc i té poca noció del que hi ha a Europa, bàsicament governs de coalició, on hi ha suma de sensibilitats, on hi ha suma de projectes, dels temes, dels projectes que són comuns, com hem estat capaços de fer en concret els tres partits que donen suport al Govern d'entesa. I en aquest sentit, doncs, valoro positivament la seva intervenció i la seva aportació.

El president

Senyor Bosch, té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies. Bé, evidentment agrair els comentaris del president. Destacar dues coincidències, una amb relació a la política fiscal que s'ha d'aplicar en aquests moments, enfront de les propostes del PP; l'altra, aquesta actitud de fermesa davant dels problemes que estan patint les centrals nuclears.

Hi ha un altre element que hem volgut destacar nosaltres, que és el tema del model insostenible, del canvi climàtic –que vostè s'hi ha referit–, perquè a vegades ens sorprèn que allò que és objecte de debat a tots els fòrums polítics mundials, que està sent objecte de debat a l'Assemblea de les Nacions Unides, a la campanya entre l'Obama i el McCain, tot, l'oposició, quan fem un debat de política general, tots aquests temes ni els cita; avui ni han estat citats, ni per Convergència i Unió ni pel Partit Popular. I ens sembla que aquest és un debat

d'abast mundial que val la pena que el Parlament de Catalunya pugui abordar.

I, amb relació al Projecte de Llei d'educació, evidentment hem de buscar el consens. D'alguna manera es crea una situació no habitual: fins ara el consens era d'aquesta banda cap allà, en aquest projecte haurà de ser cap allà i cap aquí, cap a l'esquerra, però sobretot cap enfora, cap a la comunitat educativa, i estem segurs que ens en podem sortir.

Jo volia aprofitar aquesta segona part també per referir-me més en profunditat al tema de l'Estatut i al finançament. Perquè hi ha un aspecte que no sempre destaquem prou amb relació a l'Estatut, que és aquella part del desplegament que afecta en exclusiva Catalunya –ahir s'hi va referir vostè, president–, en concret el desenvolupament institucional i el títol de drets i deures.

Pel que fa a les institucions, l'Estatut ha de suposar la reforma del sistema institucional i polític de Catalunya, més de vint-i-cinc anys després que l'Estatut del 79 fes possible la seva construcció. El proper Ple pot aprovar la Llei del president i del Govern de la Generalitat; ha acabat pràcticament la seva tasca la ponència conjunta que elabora la Proposta de Llei del Consell de Garanties Estatutàries, una peça fonamental del nostre sistema institucional; el Govern també ha elaborat o té elaborat el Projecte de Llei del Síndic de Greuges i està elaborant el de la Sindicatura de Comptes. I també està treballant les lleis que han de reforçar el paper dels municipis i la nova organització territorial que preveu l'Estatut, que superi la fórmula equivocada de 1977. És el moment de crear les vegueries i és hora de donar representació institucional a territoris com les Terres de l'Ebre i el Pirineu, que fa temps que ho reclamen –per cert, hi ha qui ara vol més de set vegueries i quan va governar no en va fer ni una. I és el moment de posar fi al desgavell que va suposar la supressió de la Corporació Metropolitana de Barcelona i reconèixer la realitat metropolitana. I de fer justícia a l'Aran amb la llei especial que l'Estatut exigeix, des del diàleg amb el consell general.

L'altre gran apartat és el desenvolupament dels drets i deures reconeguts a l'Estatut. Saben que aquest títol és una de les grans novetats del nou Estatut i que el meu grup li va atorgar una importància cabdal. Algunes lleis ja han estat aprovades: la del dret a l'habitatge, la de serveis socials, la del Consell de Relacions Laborals, la del Memorial Democràtic, la d'eradicació de la violència masclista o la de l'Institut Català Internacional per la Pau; es troben en fase de tramitació parlamentària projectes de llei com el d'educació o la Llei de foses, i estan en fase d'avantprojecte d'altres, com la Llei d'acollida o la Llei de consultes populars. Parlem d'unes quaranta lleis que faran d'aquesta legislatura la del desenvolupament intern de l'Estatut pel que fa a la reforma del sistema institucional i als drets i deures.

Pel que fa a les negociacions amb Madrid, és important destacar els acords per a l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que ara s'ha de tornar a concretar en els pressupostos de l'Estat del 2009. Un dels objectius que preteníem assolir amb l'Estatut era posar fi a la manca d'inversió crònica de l'Estat a Catalunya; per això es va aprovar la disposició addicional. L'acord

assolit ha de suposar un increment substancial d'inversió de l'Estat i la certesa que la Generalitat acabarà..., (*l'orador estossega*)—tinc faringitis, i a vegades...—, que acabarà incidint en com s'aplica aquesta inversió.

Traspassos. Hem topat novament amb una arrelada actitud centralista. Molts sectors del PSOE i d'alts càrrecs de l'Administració central no han assumit que l'Estatut és una llei orgànica i que s'ha d'aplicar. Malgrat tot, el balanç no és negatiu: catorze traspassos, alguns tan importants com l'Hospital Clínic de Barcelona i la gestió del litoral; però sobretot dos acords per al 2009 que consideràvem prioritaris: la inspecció de treball i, pel que fa a immigració, la concessió de permisos de treball. I resta pendent, efectivament, un traspàs emblemàtic pel que significa per a molts ciutadans i ciutadanes: Rodalies i, cal no oblidar-ho, també Regionals de Renfe. Donem suport al Govern quan s'ha negat a acceptar acords insatisfactoris; volem el traspàs de Renfe en condicions.

Ara som immersos en la negociació del sistema de finançament. És una obligació derivada de l'Estatut i, sobretot, una necessitat per fer front als reptes de la nostra societat. La proposta del ministre Solbes suposava un incompliment evident de l'Estatut; no es pot condicionar allò que l'Estatut fa obligatori per a Catalunya—per exemple, tenir present la immigració— a un hipotètic acord de totes les comunitats autònomes. Era una proposta il·legal, perquè vulnera una llei orgànica. El nou model ha de fixar criteris objectius que no permetin la demagògia contra Catalunya i que assegurin l'actualització permanent dels ingressos de la Generalitat.

Cal fermesa, i l'estem demostrant; cal unitat, i la tindrem si algú no està més interessat a desgastar el Govern d'entesa que a assolir un bon acord de finançament. Però cal també diàleg. Per això, president, li diem: a nosaltres no ens preocupa que parli amb el president Zapatero; ens preocuparia que no hi parlés. Fermesa i unitat no estan renyides amb diàleg i discreció. Com més reunions, millor, si, com fem nosaltres, ens situem en la dinàmica de voler l'acord, sempre que sigui un bon acord per a Catalunya. I la unitat a Catalunya no pot ser mai al preu de qüestionar que pertoca al Govern de la Generalitat dirigir el procés negociador. No es pot acusar el Govern de manca de lideratge i alhora negar-li la capacitat de liderar la negociació amb l'Estat.

Convergència sempre situa en aquests debats dues constants: d'una banda es lamenta que Catalunya ha perdut el prestigi de què gaudia com a punt de referència a l'Estat i ho atribueix als anys de govern d'esquerrres; d'una altra, devalua els traspassos assolits aquests dos anys i idealitza l'època en què Convergència va negociar-los a l'inici dels vuitanta. Però la valoració de la història és plural, i ja aquells anys altres opcions del catalanisme teníem visions ben diferents. Josep Benet es va referir a aquestes qüestions en la seva moció de censura a Jordi Pujol el 29 de setembre de 1982, ara fa vint-i-sis anys; feia, com ara, dos anys de l'aprovació de l'Estatut. I Benet, des d'aquesta tribuna, afirmava: «Què se n'ha fet d'aquell respecte amb què era contemplada la política catalana pels altres pobles de l'Estat, i fins i tot pel mateix Govern central?» Allò que alguns atribueixen a l'actual Govern Benet ho va atribuir a Convergència i Unió l'any 82. I pel que fa als traspassos deia

Benet: «Molts dels traspassos realitzats fins avui deixen aspectes substancials per definir o queden supeditats a normes alienes a l'Estatut.» Ja veuen, doncs, que una mica més de modèstia ens vindria bé a tots.

Malgrat les dificultats, ens reafirmem més que mai en l'encert d'haver impulsat un nou estatut. Avui la nostra força neix de la voluntat del poble de Catalunya expressada en referèndum, i un tribunal constitucional despres-tigiat per les picabaralles partidistes ho ha de tenir ben present. No admetrem cap retard en la renovació del Tribunal Constitucional; aquest tribunal, amb vacants per defunció i amb membres recusats, no pot emetre sentència quan el procés de renovació ja és avançat. Valorem de forma positiva que el 87 per cent d'aquest Parlament donés suport divendres passat a les candidatures de dos prestigiosos juristes proposats al Senat per a magistrats del Tribunal Constitucional. I denunciem l'autèntic frau de llei que està cometent el PP en imposar als parlaments autonòmics en què disposa de majoria els dos mateixos candidats, dos candidats preconstitucionals, decidits per la direcció del partit, alterant així el sentit de la reforma de la Llei del Tribunal Constitucional, que persegueix facilitar la participació de les comunitats autònomes en el seu procés d'elecció.

Si no haguéssim aprovat l'Estatut, quins traspassos estaríem negociant?, quin finançament? Avui, gràcies a l'Estatut, tots els grans temes de Catalunya, tots els que Catalunya exigia, són damunt la taula de negociació. Per això esperàvem des de fa temps un manifest com el difós la setmana passada per Comissions Obreres, l'Institut d'Estudis Catalans, Òmnium Cultural, UGT, Unió de Pagesos i la USOC, que exigeix el compliment de l'Estatut i un finançament just des del reconeixement explícit que l'Estatut d'autonomia és l'expressió de la voluntat democràtica dels representants de la ciutadania de Catalunya, aprovada per les Corts Generals i ratificada en referèndum pel poble de Catalunya. El meu grup està convençut que el qüestionament o la devaluació interna de l'Estatut no porta enlloc i que l'exigència del seu compliment ha de partir de la força que ens dona el fet que és una llei en vigor que compta amb el suport del poble de Catalunya.

Gràcies.

El president

Pel Grup Mixt, té la paraula l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, molt honorable president de la Generalitat... Llevamos ya unos cuantos días escuchando comentarios sobre el debate de política general aquí en Cataluña, y estos días hemos escuchado la propuesta del *president*—en este caso, más que propuesta, el discurso del *president*— y el discurso de los demás grupos. Nos toca cerrar este debate y, por tanto, a veces muchas de las cosas que diremos pueden haber salido anteriormente.

Debo decirle, señor Montilla, señor *president*, que sí que es verdad que hay algunos de los puntos que usted manifestó ayer y algunas frases que incluso los subscri-

bo plenamente, tanto yo como mi grupo parlamentario. Y hay una de ellas en que especialmente le felicito por la imagen que representa de que debemos dejar de mirarnos el ombligo. La suscribo plenamente; espero que eso no le provoque ningún tipo de turbulencias dentro del tripartito. Pero, en cualquier caso, es algo que nosotros venimos defendiendo desde hace tiempo, que Cataluña debe dejar de mirarse el ombligo y debe empezar a mirar hacia delante. Por tanto, lo aplaudo, y es una frase que define bien, creo, lo que tenemos que hacer.

Ahora bien, parece que usted esta frase se la decía a la ciudadanía, a los catalanes, ¿no? Y a mí lo que me preocupa es que, como ya han dicho otros portavoces, carguemos las tintas y las culpas en este caso..., de que es la ciudadanía la que tiene que despertar, la que debe dejar de mirarse el ombligo. Y yo creo que usted en el fondo lo que estaba haciendo es dedicarle a la ciudadanía un discurso que debería hacer a su Gobierno, un discurso que a lo mejor incluso piensa que algunos de sus consejeros deberían aplicarse. Incluso alguno de los socios de gobierno, ¿no?, porque curiosamente uno de los discursos que hemos escuchado hoy, pues, parecía más un discurso confundido con las Cortes Generales, curiosamente, como el del señor Puigcercós, que un discurso del Parlament de Catalunya, porque parecía..., en fin, yo creo que lo último que falta decir es que lo de Wall Street era culpa también del señor Zapatero, o culpa del señor Aznar en su día, o del señor González. En fin, un discurso cargado de «madriditis», y esa pastilla desde luego debe aplicarse pero para esa enfermedad política que supone estar fijándose continuamente en «Madrid» –acabado en te.

Por tanto, dicho eso, nosotros creemos que hay de dejar de mirarse al ombligo y aplaudimos esa frase, pero con hechos, no solo con palabras, señor Montilla. Aquí ha traído palabras, muchas de ellas –vuelvo a decírselo– las podemos suscribir, seguramente incluso otros grupos de la cámara, pero los hechos de lo que usted hace y su Gobierno no son precisamente dejar de mirarse al ombligo, y entraremos a continuación.

Sí que quiero destacar un punto que ha comentado usted, inicial, que me sorprendió, culpando de todos los males seguramente, como hizo el señor Zapatero, a Estados Unidos, al neoliberalismo y a todo lo que ha sucedido en Estados Unidos. Bien, efectivamente, la mala regulación del mercado en Estados Unidos, o la flexibilidad, o todos los peros que pueda tener han provocado una crisis a nivel mundial. Pero también en España han habido problemas y su partido, o el Partido Socialista Obrero Español, ha estado gobernando en España y no ha hecho nada para cambiar las leyes bancarias ni las leyes hipotecarias; no ha tomado ninguna medida social para que los bancos regulen en este caso..., y se regule lo que son las concesiones de hipotecas, los créditos al 110 por ciento que hemos visto durante más de cuatro años.

En definitiva, comparto con usted el diagnóstico de que ha habido una mala regulación del mercado americano, pero también hay que mirarse en este caso no el ombligo sino la autocrítica y ver que en España su partido o su federación también ha estado gobernando y no ha hecho nada para cambiar frente a esas entidades bancarias, frente a esa regulación laxa... Por tanto, efecti-

vamente hay una crisis mundial, pero a España le está afectando más que a otros países, y eso es una realidad: por nuestro modelo productivo, por nuestra situación, también en los créditos, por el *boom* inmobiliario y por la no regulación, curiosamente, de partidos supuestamente socialistas. Y eso también hay que destacarlo.

Bien, entrando en las materias más concretas, yo creo que hay que plantear o nos gustaría plantear este debate como lo que está propuesto, lo que está sucediendo y lo que podía ser, o el modelo alternativo. Hay un modelo encima de la mesa, que es el que lleva el tripartito, pues, que en algunos casos podemos compartir, incluso alguna de las medidas que nombraré a continuación, que compartimos, pero hay muchas otras en que desde luego no se están tomando ni medidas y además es un modelo de etiqueta, un modelo supuestamente social, supuestamente de esa Cataluña social que usted defendía en el discurso de investidura, pero que la realidad es muy diferente a esa Cataluña social.

Y empezamos, evidentemente, por el campo económico. Con los datos que tenemos encima la mesa, yo creo que ya hoy llevamos bastante repitiendo esos datos, pero hay uno que sí que es muy preocupante, ¿no?, que es el del paro, la situación del empleo. Es decir, aquí se han dicho datos de Cataluña, ciertamente Cataluña por tradición siempre ha sido una comunidad autónoma, pues, por suerte más productiva, y por suerte con menos índice de paro, pero también hay que decir los datos y la evolución, señor Montilla. Y sabe usted que la evolución de Cataluña en el paro es la peor, junto con Andalucía, de España, de todas las comunidades. Estamos en un 27 por ciento en doce meses de incremento del paro en Cataluña, sólo nos supera Andalucía. Por tanto, no saquemos pecho de los datos del paro porque la evolución del paro en Cataluña es la peor, sólo tenemos Andalucía por delante, en esa evolución del 27 por ciento. Eso quiere decir que no podemos sacar demasiado pecho y que afortunadamente Cataluña a pesar de ser una comunidad más productiva y con menos tasa de paro sí que es cierto que no estamos en la mejor situación.

Por tanto, medidas ante eso usted proponía, la *conselleria* proponía, creo que acertadamente, y además compartimos de nuestro grupo una defensa de esta postura en comisión, de que, si queremos salir de esa situación, tenemos que trabajar para la formación de nuestros empleados, de nuestros trabajadores, de los ciudadanos. Y en eso creo que es bueno incorporar la formación profesional. En eso estamos totalmente de acuerdo, es una propuesta que llevamos en nuestro programa y que, por tanto, estaremos al lado del Gobierno para apoyarlo.

Ahora bien, eso tiene que ir también en comparación a como funciona el Servei Català de Col·locació. *Tenim un servei*, tenemos un *servei* que no funciona como deseamos, un *servei*, que se ha comentado antes por otro portavoz, que no supera la tasa del 10 por ciento, del 10 por ciento de colocación. Yo creo que es preocupante. Usted ha propuesto..., y me gustaría que entrase en su réplica, si es posible, que nos explicase más esos cinco mil euros máximos concedidos para formación. ¿Qué criterio va haber para ese dinero? ¿Va a ser para todo el mundo igual? ¿Todo el mundo va a tener el mismo dinero para formarse? ¿Va a servir lo mismo un master eco-

nómico, que una formación en acupuntura? ¿Van a ser lo mismo unos estudios de posgrado que unos estudios de formación profesional? Queremos que nos diga esas medidas, que nos las concrete, de qué se trata esa dotación económica y esa propuesta que hizo usted ayer aquí.

Por tanto, nosotros creemos que hay que incorporar esa formación profesional al ámbito del empleo. También queremos que el Servei Català mejore, y mejorando como también se ha dicho antes no es formar a los formadores, sino, en todo caso, es mejorar la situación, y si no mejora también plantearse qué hacemos con el Servei Català. Lo que no podemos es tener un *servei* que no es eficiente, que produce un gasto importante y que además no está funcionando como debe.

Hablando de economía, creo que también es..., en este caso, reconocer que el incremento de dotación en el ICF, l'Institut Català de Finances, nos parece una medida lógica, a la que ya dimos apoyo en su día con la primera dotación de incremento, y que nos parece que ese incremento hasta 1.000 millones, pues, puede funcionar, no es, desde luego, la solución a nada, pero desde luego para abrir el crédito a la liquidez a pequeñas empresas, autónomos, creo que es una dotación, junto con otras que tienen que venir del Estado, por supuesto, como es el ICO y otras de las líneas de crédito que ya conocemos.

Y en el campo del crédito, pues bien, yo creo que es importante dar confianza, y dar confianza significa también concretar, y concretar medidas del crédito, no sólo en dotación, sino a qué perfiles de empresas, de autónomos, de pimes va a ir ese crédito. Por eso creemos que es importante transmitir ya esa idea de que van haber ayudas y cuales van a ser las ayudas, y lo más concretas posible.

En el campo..., totalmente distinto y dejando atrás estas medidas, vuelvo a decir, algunas que aplaudimos y otras que no, sí que nos gustaría entrar en otro campo que creo que no se ha tratado con suficiencia en este debate, que sí que lo ha tratado algún portavoz, pero no por parte, entiendo, del Gobierno, que es el mapa energético y hidráulico. Es decir, nosotros le pedimos al *conseller* Baltasar en la última reunión de la Mesa de la sequía que hubiera un mapa hidráulico de Cataluña, un mapa para saber de donde va a salir el agua necesaria. Usted decía..., incluso sacaba pecho de la gestión de la sequía... Debo lamentar, señor Montilla, que, ¡vaya!, no creo que sea yo quién lo deba decir, los ciudadanos pueden juzgar por sus propios hechos, ¿no?, pero yo creo que la realidad es que más bien más que sacar pecho deberían ustedes pedir disculpas, que hubiera sido lo más honesto en este debate, pedir disculpas por la mala gestión, pedir disculpas por la disparidad de criterios entre todos los miembros del Gobierno, pedir disculpas por las mentiras en este Parlamento... Yo creo que eso hubiera sido bastante más sensato que no sacar pecho de una mala gestión que no nos ha llevado a ningún sitio.

Y digo que no nos ha llevado a ningún sitio porque no sabemos cual es la solución para el año que viene, ¿eh?, porque aquí se ha puesto un parche y la nueva cultura del agua es la cultura de rezar a *la Moreneta*. Pero eso no debe ser la cultura del agua, como ustedes dicen. La cultura del agua, evidentemente, es ahorro, es mentalizar a la ciudadanía, pero eso no es suficiente. Necesitamos

saber de dónde viene el agua, cuántos metros y de dónde. Y eso no está encima la mesa y hoy no lo sabemos. Nosotros planteamos que eso se lleve al Parlamento, que haya un mapa hidráulico en Cataluña donde sepamos concretamente de donde vamos a sacar el agua necesaria para todas las zonas y los territorios de Cataluña.

Y en el campo energético también debemos comentar que usted ha abierto, o no ha abierto, pero al comentario de un portavoz ha dicho que no se cerraba a nada... Hay un debate de la seguridad energética, en este caso nuclear, y ese debate yo quiero que lo aborde el Gobierno y que se aborde en Cataluña y en todo el Estado y en toda España, puesto que es un debate que además líderes socialistas como el señor Borrell o como el señor González ya han abordado en muchas de sus intervenciones. Yo creo que es inteligente abordar ese debate, el debate de la energía nuclear. La energía nuclear no es tanto sí o no, sino de qué manera, si es segura, si lo que tenemos es seguro, si como cambiamos ese modelo.

Por tanto, en ese mapa de energía también deben haber tantos por cientos de energías renovables, pero también debemos plantear ese debate. No sólo hay que criminalizar, no hay que sólo elogiar un tipo de energía, sino que hay que debatir profundamente, y eso es algo que creo que tiene que hacerse a nivel de Cataluña y a nivel de toda España.

Otro de los asuntos en que creemos que deberíamos cambiar ese modelo es el asunto de infraestructuras. Yo creo que usted, no sé si expresamente o no, ha citado poco el asunto de los peajes. Yo creo que muchos ciudadanos de Cataluña recuerdan, cuando ustedes estaban en la oposición, claro, como nos hacían pitar a todos en los peajes, ¿no? Aquellas protestas masivas —algunos líderes incluso de alguno de los partidos que gobiernan—, pero cuando llegan al Gobierno parece que se olvidan bastante, ¿no?, incluso se renuevan peajes con un silencio bastante sospechoso, ¿no?

Por tanto, desde nuestro punto de vista no se debe hacer un solo kilómetro más en Cataluña donde hayan peajes, deben haber autovías libres, autovías de calidad, pero también debemos plantearnos cómo rescatar esos peajes. Y de eso hemos escuchado muy poco en este debate y hay muchos ciudadanos que sufren ahora más que nunca en sus bolsillos esos peajes que tenemos aquí. Por tanto, hay muchos de esos peajes que dependen de la Generalitat, no dependen del Estado, y ahí la Generalitat tiene margen para hablar de ese rescate y de cómo plantearlo.

Por otro lado en infraestructuras, aeropuertos..., se ha hablado. Nosotros creemos que planteamos un modelo, pues, lo lógico de un estado seudofederal, de un estado autonómico, que es un modelo de consorcio —un modelo de consorcio— entre el Estado y las comunidades autónomas, un modelo donde participen los entes del Estado, donde participen en este caso la Administración autonómica, no sólo de Cataluña, un modelo a nivel nacional, un modelo aeroportuario más moderno, más descentralizado, pero teniendo en cuenta que estamos en un país, que estamos en un estado, y que tiene que haber un modelo para todo el mundo. Y ahí, evidentemente, entra el debate de la gestión.

Nosotros creemos que privatizar todos los aeropuertos o conceder esa privatización tiene muchos riesgos de equidad, de igualdad. Por tanto, en ese debate, que seguro que se producirá, queremos dejar nuestra versión de que hay que tener mucho cuidado con esas privatizaciones puesto que también está la equidad en juego y también está la vertebración del Estado en términos aeroportuarios.

Por otro lado, ferrocarriles, metro... Creo que ya se ha dicho. Otro debate más, el año pasado, todavía repasando las intervenciones, decíamos: «No se ha abierto ni una sola estación de metro. No se ha abierto ni una sola estación de tren, de *ferrocarrils*.» Pues volvemos a decirlo un año después, estamos paralizados en las redes de transporte público. Yo sé que sus socios de gobierno hay muchos que hacen campaña por el transporte público, yo incluso apoyo muchas de sus intervenciones en las comisiones, pero la realidad es que ustedes no ponen en marcha los transportes públicos. Por tanto, ¿en qué quedamos? Es decir, si queremos transporte público apostemos por él. Los ciudadanos no cogen el coche por capricho, lo cogen porque no hay transporte público.

Y entrando en el capricho de coger los coches, creo que se ha hecho un poco de trampa también desde un portavoz anterior, hablando, sacando pecho de lo que no se puede sacar pecho. Es decir, sacar pecho de haber reducido un 3,3 por ciento la contaminación poniendo a todo el mundo en raya a 80 kilómetros por hora en el área metropolitana no es para sacar pecho, teniendo en cuenta además que se ha reducido en consumo de gasolina y que se coge menos el coche. Por tanto, incluso eso de 3,4 por ciento, 3,5, no sólo no es determinante, sino que puede ser incluso contradictorio.

Y nosotros, y lo digo aquí en sede parlamentaria solemnemente, hemos solicitado información a la *conselleria* porque aquí detrás, lógicamente, hay sanciones de tráfico –hay sanciones de tráfico–, y queremos saber cómo, si es que se han incrementado esas sanciones de tráfico, y a donde van destinadas las sanciones de tráfico. Y muchos ciudadanos estos días con el bolsillo más bajo que nunca sabrán que se están incrementando esas sanciones y que hay una reducción importante, en este caso, pues de la velocidad y de los límites. Hemos visto, pues, sanciones de tráfico a 82 y 83 kilómetros por hora, y eso, desde luego, no puede enmascarar una política supuestamente ecologista; hay detrás, lógicamente también, una recaudación y queremos saber cuánto se recauda, cómo se recauda y a dónde va a parar y a qué se destina.

Vivienda. Bien. Yo creo que este partido tiene toda la legitimidad, desde Ciutadans, para defender que hemos sido el único grupo de la oposición que ha apostado por el Pacto de la vivienda, pero con la advertencia, que ya le decíamos al *conseller* en este debate, ¡jojo!, porque esto del 50 por ciento alquiler, 50 por ciento compra, puede ser problemático. Cincuenta por ciento compra, lo estamos viendo hoy, es más difícil que nunca. Por tanto, ¿qué le pedimos al Govern? Que centremos ese pacto en la vivienda de alquiler, que es lo que ahora mismo estamos en condiciones de ofrecer: garantías como el aval, el *lloguer*, y otras garantías para que la vivienda de alquiler pase a ser prioritaria. La Constitución no garantiza el derecho a tener en propiedad una vivienda, garantiza

el derecho a acceder a una vivienda. Por tanto, en ese campo nos podríamos parecer un poquito más al resto de Europa y apostar por esa vivienda de alquiler. Eso es lo que vamos a pedir en ese Pacto de la vivienda. Y cuentan con este partido, con Ciutadans, el único grupo de la oposición, para colaborar en todo lo que sea acceso a la vivienda –vuelvo a decir, no compra, acceso a la vivienda– de muchísimos ciudadanos, familias y jóvenes.

Bien. Otro punto para nosotros esencial es el modelo de sociedad, porque creo que se ha hablado poco o nada desde el punto de vista de modelo social, de modelo de sociedad. Hay varios pilares fundamentales, desde nuestro punto de vista, uno de ellos, sin duda, es la inmigración y otro de ellos es la educación. Son dos campos esenciales para el crecimiento de Cataluña. La educación, porque entendemos que es el pilar fundamental de una democracia. La educación es fundamental para cualquier país, para cualquier comunidad autónoma, para cualquier territorio que quiera tener un futuro de progreso. Y creemos que en ese campo no se están haciendo las cosas bien. No lo decimos nosotros, lo dicen varios informes publicados en los últimos días.

Sabe usted, y lo conoce perfectamente, señor Montilla, el Informe Bofill, donde se sitúa peligrosamente –digo «peligrosamente» porque los datos son muy crudos, peligrosamente–, muy por encima la educación privada sobre la educación pública –muy por encima–, es decir, con índices mucho más altos de fracaso escolar en la educación pública. Y eso me preocupa sobre todo verlo en un gobierno supuestamente progresista. Entiendo que otros gobiernos deberían tener menos en cuenta eso o no les preocuparía, pero desde luego un *tripartit d'esquerres i catalanista*, como dicen ustedes, pues debería tener más en cuenta eso.

Y también le digo que no sólo eso, sino el PIB, la inversión, la inversión en educación no son, desde luego, de las más altas de España en comunidades autónomas. Deberíamos superar esa barrera del PIB que tienen otras comunidades. Sin ir más lejos, en Europa se mueven en cifras del 6 por ciento prácticamente en el PIB, y aquí, pues, no superamos el 3 por ciento. Hay que hacer un esfuerzo importante presupuestario en el año 2009. Sabemos que es una situación complicada, pero la educación es el futuro y en la educación no hay que escatimar esfuerzos. Y, por tanto, le pedimos, para el siguiente presupuesto ya, que tengan muy en cuenta la educación y la inversión en educación, que no estemos por debajo de la media española y que, por supuesto, no estemos a menos de la media europea como estamos hoy.

Fracaso escolar. Bien. Yo creo que ese Informe Bofill último y otros informes como el Informe PISA, lo demuestran. Cataluña está bastante peor de lo que estaba en educación. Se ha comentado el tema de los barracones, yo creo que incidir en ello nuevamente es absurdo, pero sí muy a tener en cuenta por lo menos en este debate. No podemos llevar adelante una educación de calidad con infraestructuras de segunda. Cuando ustedes estaban en la oposición, pues, les parecía muy grave. A mi me sigue pareciendo grave hoy aunque gobiernen ustedes. Y, por tanto, creo que hay que destacar que no podemos estar en cifras de mil barracones, puesto que por mucho que digan ustedes que tienen calefacción y

que son maravillosos y que son fantásticos, en definitiva es una falta de previsión, es una falta, en este caso, de infraestructuras para una educación de calidad.

Y ahí también debo destacar la huelga que está convocada de algunos sindicatos en el campo de la educación. Es sorprendente, lo vuelvo a decir, que ustedes hayan cedido ante posturas de otra ideología en este campo para, en todo caso, hacer una educación donde los directores de centro sean los que marquen, en este caso, la educación. Creemos que eso no es bueno, que el mérito, la oposición es la que debe marcar quién debe trabajar, en qué centros deben trabajar los educadores, y no la dirección de los centros.

Creemos que el sistema público garantiza un mérito, garantiza una igualdad, y creemos que está en serio riesgo ese sistema puesto que han cedido, lo vuelvo a decir, a las presiones de otros grupos de la oposición. Nosotros ahí..., curiosamente, también hay otro grupo del Gobierno que parece ser que van a hacer enmiendas, desde luego nosotros no sólo la vamos a enmendar, sino que si está tal y como está ahora pues la devolveríamos de pleno, porque no sólo en este campo, sino en muchos otros no nos satisface.

Por tanto, su modelo es un modelo en que la educación privada es mejor que la pública, es un modelo en que no hay inversión suficiente de PIB en la educación, un modelo en que las infraestructuras, como lo demuestra el incremento de barracones, pues, son insuficientes. Y un modelo también donde, lo vuelvo a decir, no se invierte lo necesario. Y también, evidentemente, debemos ver el modelo que cogen y con el que actúan los mejores centros educativos. Y, evidentemente, como no podía ser de otra manera, también le vamos a cuestionar, sobre todo después de últimos acontecimientos en la calle, también le vamos a pedir, señor Montilla, que reaccione, que escuche a los catalanes, a todos, por favor, escuche a todos los catalanes. Y escuchar a todos los catalanes significa intentar buscar un modelo de consenso entre todos, no un modelo excluyente.

Yo le tiendo la mano para hablar cuando quiera de modelo educativo, del modelo lingüístico en las escuelas y, por supuesto, a intentar buscar un punto intermedio entre su Gobierno y otros grupos de la oposición. Lo que no se puede hacer desde un gobierno es no escuchar ni a los ciudadanos, ni a dos grupos parlamentarios. Por tanto, yo le ofrezco directamente, y lo digo, concesiones de todo tipo por parte de cualquier grupo, que hablemos del tema educativo, que no tengamos miedo a esa libertad lingüística en las escuelas. Y mire, ustedes utilizan siempre el término de «cohesió social»; la cohesió social, perquè clar, si parlem..., si a les aules es parla català i castellà no hi ha cohesió social. Miri, això és una excusa –senyor Maragall, ja que el tinc aquí també–, això és una excusa de mal pagador. És una excusa de mal pagador perquè no hi ha arguments, ni un sol argument que demostrï això. Digui-me'n un, digui'm un sol argument de per què fer matemàtiques en castellà i filosofia en català trenca la cohesió social d'un país o d'una comunitat autònoma. Digui-m'ho.

Li posaré un altre exemple: trenca la cohesió social de Catalunya que uns alumnes facin ciències i uns altres lletres? La trenca? Crec que no. Trenca la cohesió social que

uns alumnes facin ètica i uns altres religió? Trenca això la cohesió social de Catalunya? Oi que no la trenca? Oi que això es fa i conviu perfectament? Doncs, per què, digui'm, si us plau... –no m'ha contestat mai ningú, m'agradaria que ho fessin en aquest debat–, digui'm una sola raó de per què fer una assignatura en català, una altra en castellà i una altra en anglès trenca la cohesió social de Catalunya. És que no m'ho puc creure –no m'ho puc creure. Perquè no és així. I li diré per què no és així. Perquè hi han escoles privades, que alguns dels diputats d'aquí segur que coneixen molt bé, eh?, com el Liceu francès, com l'Escola alemanya, que apliquen aquest sistema, eh? I d'aquests sistemes en surten les millors notes de totes, evidentment no només pel tema lingüístic, i ho reconec. Però em poden dir per què a l'educació pública trenca la cohesió social fer matemàtiques en castellà i filosofia en català i per què no la trenca als centres privats? M'ho poden dir? Un sol argument. jo només els demano un sol argument. No hi ha cap argument.

L'argument és que vostès estan utilitzant una de les nostres llengües per construir-se el seu «xiringuito» nacional. És així de clar. I no entren en raó. Jo crec que a vostès, sincerament, els importa ben poc el català, el castellà o l'anglès. Jo crec que entorn d'això hi ha un projecte polític darrere, i aquest projecte polític passa per no reconèixer la pluralitat de Catalunya. I fins que no reconeguim la pluralitat de Catalunya a les seves aules, no pararem. I ho dic ben seriosament.

És a dir, crec que hem de treballar perquè Catalunya s'agradi a si mateixa. A mi m'agrada Catalunya com és. No vull fer enginyeria social a les aules, no vull canviar cap realitat, no vull construir cap nació; només vull benestar, només vull conviure, i que la gent tranquil·lament conviski. I, de veritat, ho torno a dir, a les escoles privades sembla que va bastant bé fer català, anglès i castellà, i sembla que a les públiques, eh?, amb les que tenen menys garanties, precisament amb aquelles, doncs posem en marxa un sistema obligatori, eh? Perquè ho torno a dir, ningú qüestiona que la gent triï un sistema d'immersió lingüística, només faltaria!, clar que el poden triar. Ha costat molts anys que a Catalunya es pugui estudiar en català a les aules; durant quaranta anys de dictadura que no s'ha pogut fer. Però ja ha arribat el moment, trenta anys després de democràcia, que el pèndol el posem al mig. Que siguem raonables, si us plau. Que siguem raonables, que convisquem, que Catalunya és exemplar al carrer, que som una societat molt plural, però les seves aules no poden fer el contrari.

Per tant, senyor Maragall, senyor Montilla, jo els demanaria una mica de comprensió, d'obertura al diàleg, que no se ceguïn amb els seus socis de govern ni amb pressions d'altre tipus, que com a mínim dialoguin, que molts dels seus ciutadans, que han confiat fins i tot en vostès, també creuen en un model plural. Molts dels votants dels seus partits també ho creuen, i així ho diuen les enquestes, on el 75 per cent dels pares prefereixen un sistema bilingüe, on els seus pares triïn o puguin participar de dues oficials. Per tant, els demano, si us plau, que raonin o que em donin un sol argument per dir-me per què es trenca la cohesió social d'un país per fer, ho torno a dir, les matemàtiques en una llengua i, en anglès, la informàtica. Em sembla absolutament impossible de comprendre.

Per altra banda, en el camp educatiu, i parlant d'immigració, em preocupa molt, sincerament, els espais de benvinguda que han posat en marxa. Em sembla més aviat una barbaritat, des del punt de vista pedagògic, social i d'integració. Miri, els llegiré unes frases d'una persona gens sospitosa, Najat El Hachmi, és a dir, la premiada de les lletres catalanes, feia un article a *El Periódico*, fa poc, que deia: «Imaginín-se un Antoni Bassas, acabat d'aterrar a Washington, a qui en comptes de poder inscriure els seus fills en una escola americana li proposen portar-los a unes aules especials per treure'ls la pàtina catalana que porten al damunt abans de poder deixar-los entrar a les escoles. El resultat: els seus fills haurien de fer una doble adaptació, primer a la seva caseta especial, amb tots els nens especials com ells, i després a l'escola reglada, on els esperen amb els braços oberts, ja descontaminats d'olor d'estranger.»

Jo subscriu plenament això. Això no és un model progressista ni social. No podem fer escoles com a Reus o a Vic al marge de l'educació. On s'ha vist això? Traient a la gent... Em poden dir per què un noi peruà ha d'anar a una aula d'aquest tipus? Diguin-m'ho, perquè és que en altres comunitats autònomes no passa. Què estan fent en aquestes aules al marge? Si us plau, els demano que retirin aquest projecte pilot, que no porta enlloc. I sabem que els està portant maldecaps, perquè no és un model a sostenir, és un model on se separa la gent per qüestió d'origen, i curiosament de llengua. Mirin, ens acusaven de separar la gent per llengua, i nosaltres no els volem separar, volem que convisin al mateix centre. I vostès, curiosament, els separen per qüestió d'origen i de llengua. Bé, és ben curiós aquest tipus d'afirmacions.

Per tant, les EBE famoses, les aules que la senyora Hachmi cataloga de «desparasitar», jo en dic «aules de la vergonya», eh? Per mi són «aules de la vergonya», perquè com a català no crec que sigui un model integrador. És un model d'assimilació pura i dura. No és un model integrador. Doncs els demano que retirin el projecte de les EBE a Catalunya. No és un model que es correspongui amb la societat plural que representa Catalunya.

I passant al camp de la immigració, també els hem de dir que, clar, no és d'estranyar que facin aquestes aules, perquè llegint la seva guia, el que en diuen *Guia pràctica d'acollida lingüística*, de la senyora Capdevila, de la consellera, hi ha una frase que a mi em posa una mica la pell de gallina, que diu –això respecte als immigrants, eh?; això és la guia d'acollida que va fer la Plataforma per la Llengua, la que ha estat premiada pel Premi de la cultura, una plataforma molt integradora, com llegirem ara–: «D'entrada, convé sempre mantenir la llengua catalana. Si la comprensió és difícil, caldria utilitzar imatges, gestos, parlar amb frases curtes i simples...», eh?, i finalment diu: «En el cas últim que haguem de canviar de llengua, farem servir, si és possible, la llengua més propera a la persona nouvinguda» –diu– «no pas a nosaltres, el castellà no ho és sempre.» És a dir, això és malaltís... O sigui, fer una guia dient a la gent que faci gestos abans de canviar de llengua... Si tot això és ben senzill! Si els ciutadans tenen molt més sentit comú que això! Si això és una barbaritat! I això, a sobre, ho paguem nosaltres, aquest tipus de guia. Miri, això és

la Catalunya social o és la Catalunya de l'assimilació més dura i més antiga i més rància? Doncs, jo crec que és aquesta segona.

Per tant, si us plau, senyor Montilla, si vostè vol defensar una Catalunya social, acabi amb les EBE, acabi amb aquest tipus de missatge, perquè no és la Catalunya que volem els que volem una Catalunya plural.

Un canvi, evidentment, de tema, que no té res a veure amb l'educació. Nosaltres volem parlar, lògicament –i després en tindrem ocasió a la rèplica–, també de la situació de la sentència de l'Estatut, del finançament, perquè de fet va molt lligat. Miri, jo crec sincerament, i des de Ciutadans som del parer que hauríem d'haver parlat primer de finançament i després, en tot cas, d'un estatut. I no ho he dit jo sol, crec que ho han dit uns quants, fins i tot algun líder polític d'algun dels membres del tripartit. Perquè, què estem fent amb el finançament amb base a un estatut? Per què no hem anat a negociar com s'ha fet altres vegades una millora de finançament primer i en tot cas després un estatut? L'Estatut de Catalunya, abans ho deia el senyor Puigcercós, «la societat catalana estava freda davant de l'Estatut». Home, freda, no, estava congelada. Estava congelada! Estaven mirant l'espectacle de dos anys i mig d'Estatut, que després ja veiem perquè ha servit. Doncs, la veritat, sincerament, això el senyor Castells ho va dir aquí una vegada en un debat de presupostos: «És possible» –era possible– «tenir un sistema de finançament millorat sense un estatut», eh? Jo crec que això és una veritat que està al diari de sessions. Jo comparteixo el diagnòstic del senyor Castells. No vol dir..., aquí no ho compartim, que era millor fer un estatut o no, però sí que és veritat que podíem haver tingut un sistema de finançament, com vostè diu, més just. Jo més just trobo un sistema que s'adapti al 2008, que s'adapti a la immigració i a la situació de ciutadania que tenim, que s'adapti als serveis socials.

En definitiva, el model de Ciutadans de finançament autònomic és multilateral però sobretot un model que es reajusti a la realitat, un model no diferent. No volem un concert econòmic, no volem privilegis perquè som més guapos i més alts. Volem un concert, en tot cas, en aquest cas, d'igualtat. Volem un concert d'igualtat amb la resta de comunitats. Ara, això sí, que s'adapti a la realitat catalana del 2008. No li diré que no. I sap el senyor Castells que li vam manifestar que tot el que sigui ajustar paràmetres de la LOFCA a 2008 a Catalunya, allà ens tindrà. Aquest és el punt en comú al qual podem donar suport. Més enllà no ens busquin. No ens busquin per demanar, doncs, privilegis, o que baixem d'esglaó d'ordinalitat, no. Vull dir, un estat és un estat, i es collabora per subjectes, no per territoris, com hem dit moltes vegades.

Per tant, comptin amb nosaltres si anem a buscar un reajustament del sistema. El que no farem és canviar el sistema, perquè creiem en l'estat de les autonomies i no volem una altra cosa.

I quant a l'Estatut, farem una proposta de resolució, ja els ho dic, perquè..., sembla una mica rara, no?, en un país d'estat de dret, però la farem, que és que els governs autonòmics, i en aquest cas els membres del Govern..., i aquest Parlament respecti una sentència d'un

tribunal. És tan senzill com això. I ho dic perquè alguns membres d'aquesta cambra han anat a actes finançats amb diners públic, d'entitats finançades amb diner públic, eh?, per deslegitimar el Tribunal Constitucional. Això és una mica estrany, eh?, en un estat de dret. O sigui, partits que estan legítimats, que tenim una cadira aquí, amb un escó, perquè hi ha una constitució i perquè hi ha un estat de dret, i curiosament anem contra l'estat de dret perquè no ens agrada la sentència. Escolti'm, la sentència et pot agradar o no pot agradar, però l'has de respectar. En tot cas, treballa políticament després per fer el que vulguis. No es poden deixar d'acatar les sentències, i posarem una proposta de resolució perquè s'acati aquesta sentència.

I, finalment, en aquest camp del finançament, i de l'Estatut, també hem de dir, sincerament, que l'Estatut de Catalunya, ara mateix, doncs, és veritat, vostè ho deia, hi ha algunes coses que poden quedar aparcades o no, però és cert que n'hi ha d'altres que si sabem que poden ser recorregudes –i vostè sempre diu que és una llei en vigor, efectivament–, però la realitat és que hi han set recursos –un d'ells del Defensor del Poble, que pot ser que estigui a punt de caure, o ja ho veurem–, i que, ho torno a dir, s'ha d'anar amb molta cautela, de desenvolupar coses que després t'hi puguin tirar enrere. Jo crec que això és de sentit comú, de seny, eh? Anem una mica amb seny.

Finalment, per acabar –i després seguirem–, senyor Montilla, jo crec que el model social, educatiu i d'altres camps que vostè predica i fa són ben diferents. Jo li demano que faci alguna cosa més semblant al que predica. Aquella Catalunya social que deia al discurs d'investidura, que la tiri endavant, que l'engegui d'una vegada, però perquè el que hem vist fins ara no s'assembla gaire a aquesta Catalunya social.

I finalment, també li he de dir, ahir al discurs, quan acabava vostè deia que els nostres..., que treballem per aquella Catalunya rica i plena que els nostres avis –que els nostres avis– van venir a Catalunya per tirar endavant. Miri, jo no sé els seus avis, els meus, o els meus besavis o algun dels meus avis no va venir fa cinquanta anys a Catalunya, ni en fa quaranta, per tirar endavant cap Catalunya rica i plena, va venir a buscar feina, i va venir a viure en una part de l'Estat on volia tenir qualitat de vida, i on volia sentir-se com la resta de ciutadans, cosa que crec que és exemplar de la societat catalana, no els seus poders públics.

Per tant, jo li demanaria que, en comptes de treballar per aquesta Catalunya rica i plena, eh?, treballi per una Catalunya de tots, una Catalunya plural, on qualsevol ciutadà de Catalunya, pel fet de pagar els seus impostos i de contribuir a la vida pública de Catalunya, tingui els mateixos drets, i no hi hagin ciutadans de primera i segona.

En definitiva, senyor Montilla, molts ciutadans, i en aquest cas, també Ciutadans, no volem ser millors ni diferents, sinó tan sols volem viure millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., vostè ha dit, senyor Rivera, que comparteix amb mi una de les afirmacions que vaig fer ahir, quan feia referència a què no ens hauríem..., no hauria de ser un dels nostres objectes mirar-nos el melic. Bé, suposo que hi ha més gent que ho pensa, no? Jo no crec en les enquestes, i en les que fan els mitjans i tal, menys, eh?, però suposo que hi ha molta gent al país que pensa, que té aquesta mateixa percepció, si ens atenem a alguna enquesta.

Bé, vostè diu que el que hauríem de fer és dedicar-nos, òbviament..., i que ens ho hauríem d'aplicar, no?, aquesta afirmació, el Govern, no dirigir-nos cap a la societat catalana. Evidentment, jo vaig parlar en plural –això comprèn a tothom. Nosaltres formem part de la societat catalana. Per tant, també em dirigia a vostès, i a vostè també, si m'ho permet, no? També crec que vostès tenen aquesta obligació. I faig referència al seu grup, i a les seves obsessions, també, per determinats temes.

Bé, vostè ha fet referència a la crisi financera, ha parlat de la situació financera als Estats Units, i feia una certa relació a la nostra. Afortunadament, vostè sap que no és aquesta la... En el sector financer, en concret, la situació de les institucions financeres del nostre país és saludable. Fins i tot una premsa, que no és que ens hagi tractat molt bé en els darrers anys, especialment en els dos darrers anys, com és la premsa anglosaxona i el *Financial Times*, se'n feia ressò, abans d'ahir, parlant de la salut dels bancs i de les caixes del nostre país. Això vol dir alguna cosa, no? I, per tant, cal tenir-ho present.

Evolució de l'atur. Vostè diu: «Ha crescut més aquí que en altres comunitats.» Certament, també va créixer més la creació d'ocupació, i, si vostè repassa les dades de creació d'ocupació en els darrers anys, doncs, haurà vist que on es va generar més ocupació és a Catalunya. Com deia un president d'una comunitat fa molt poc, diu: «Jo no tinc la sort ni que..., el meu..., a la seva comunitat tanquin empreses, perquè pràcticament no en tenim.» Bé, aquesta és una realitat que tenen algunes parts, alguns territoris de l'Estat espanyol. En el nostre cas, afortunadament, no sols s'han generat molts llocs de treball durant aquests anys, sinó que s'han obert i s'han ampliat moltes activitats econòmiques, moltes empreses, i per tant és normal també que en un moment de recessió, de crisi econòmica, hi hagi destrucció d'ocupació.

Bé, vostè ha parlat de les polítiques que fa el Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC, dels seus instruments. També ha parlat dels temes relatius a la formació i al crèdit; en concret, ha fet referència a quina orientació volem donar a aquestes crèdits per a la formació a què vaig fer referència ahir, no? Miri, aquest any nosaltres haurem gastat fins a 391 milions d'euros en polítiques actives d'ocupació. Això inclou, evidentment, la formació ocupacional i la contínua, entre altres conceptes, no? No són crèdits, evidentment, són recursos pressupostaris. L'any 2003 la despesa per aquest concepte va ser de 263 milions d'euros; hem crescut, per tant, aquests cinc anys, un 48,6 per cent.

Ara, està clar que, malgrat això, el que volem és eixamplar el nostre camp d'actuació. Hi haurà més recursos, per tant, per a la formació, per a la formació ocupacional, per a la formació contínua, per a la formació ocu-

pacional, que fem en col·laboració amb les entitats col·laboradores, bàsicament agents socials, també ajuntaments, i també la formació contínua mitjançant el Consorci per a la Formació Contínua. Però, a més a més d'això, pretenem, com no?, que allà on no arriba l'oferta de formació, de formació gratuïta a aquest destinatari que és l'aturat, que pugui haver-hi també l'oportunitat, per a les persones que no tenen ocupació, de millorar la seva formació, de millorar la seva ocupabilitat, sobre la base de tenir formació que, si no és gratuïta perquè no hi ha oferta..., la possibilitat de tenir un crèdit en les condicions a què vaig fer referència ahir. Amb l'objectiu, òbviament, de..., destinat a persones en atur, per possibilitar la seva inserció; seran el Servei d'Ocupació de Catalunya i els seus professionals els que valoraran la idoneïtat, en aquest cas, de l'objectiu de la persona demandant, i evidentment que es podran fer estudis de postgrau, universitaris o professionals, sempre que no hi hagi una oferta, ho repeteixo, gratuïta a aquest respecte.

Vostè ha fet referència també a les polítiques i als instruments que tenim mitjançant l'Institut Català de Finances. Són diversos instruments. Hem anat incrementant aquests instruments i habilitant més crèdits per fer front fonamentalment a l'objectiu fonamental, que és donar liquiditat a les petites i mitjanes empreses. Aquest és l'objectiu, que crec que bàsicament és compartit.

Aigua. Vostè diu que el que hauríem de fer és demanar disculpes. Miri, segurament nosaltres varem cometre errors, bàsicament de comunicació, i segurament alguns altres. Vull dir, no som perfectes, no?, segurament la perfecció la tenen alguns, nosaltres no ho som, mai hem dit que ho fóssim. Però jo crec que les lliçons que podem extreure d'aquella crisi són positives des del punt de vista que hi ha més conscienciació ciutadana, que hi ha més estalvi, que hi ha més coneixement també del que estem fent.

Perquè, en definitiva, miri, l'important és que... S'ha dit: «No va haver-hi problemes d'aigua perquè va ploure.» Bé, si no hagués plogut, tampoc. I, si l'any que ve no plou, no hi haurà problemes d'aigua. Vostè segurament..., ha dit que no sap d'on aportarem els recursos hídrics; jo crec que si vostès formen part de la mesa de la sequera i si han llegit mínimament la documentació de l'Agència Catalana de l'Aigua saben perfectament d'on surten els recursos. Jo he fet referència en la meua intervenció a un volum de recursos determinat, he parlat en concret, fins i tot, de finals de l'any 2009, de cent vuitanta hectòmetres cúbics. Vostè sap que hi ha una planta dessalinitzadora que començarà a funcionar el maig-juny de l'any que ve, que això són setanta hectòmetres cúbics. Sap que n'hi ha una altra que està en construcció també, a la conca de la Tordera. Sap que hi ha unes actuacions també i unes inversions, entre altres coses, per recuperar recs, per recuperar pous, per utilitzar les aigües de les estacions depuradores del Prat i del Besòs. Bàsicament, aquí hi ha l'origen de la major part dels recursos addicionals de què estem parlant, i si els compara amb el consum global que hi ha, doncs, veurà que tenim un marge com mai s'havia tingut i que, entre altres coses, possibilitarà fer menys ús de l'aigua dels embassaments, retornar aigua al Ter i no dependre, evidentment, del temps, de la climatologia.

Infraestructures i peatges, vostè ha parlat d'infraestructures i de peatges. Jo he de dir que d'autovies lliures de peatge en l'últim Govern de Convergència se'n van fer 6,5 quilòmetres anuals; en cinc anys, hem fet 27,5 quilòmetres anuals lliures de peatge. Per tant, avui en cinc anys s'han fet zero quilòmetres de peatges –zero quilòmetres de peatges– i s'ha fet, diguem-ne, un increment de vies, autovies o autopistes lliures de peatge del 61 per cent. A més a més, com vostè sap, també hi ha uns recursos, procedents del pressupost general de l'Estat destinats, precisament, a reduir peatges, a eliminar en alguns casos i a reduir en altres determinats peatges, que suposo que vostè coneix perfectament, d'autopistes que depenen de l'Estat i també d'infraestructures que depenen també del Govern de Catalunya, que són concessió del Govern de Catalunya.

Bé, vostè ha parlat d'habitatges, d'educació... D'habitatges, molt per sobre. D'educació, vostè segurament està confós per les estadístiques, no?, que són estadístiques distorsionades; les distorsiona, en el nostre cas, l'existència..., quan fa elements de comparació amb altres comunitats en què no hi ha un sector concertat potent i important com és aquí. El 39 per cent del cicle obligatori de l'educació al nostre país és l'educació concertada. I, per tant, diguem-ne, segurament això distorsiona determinades xifres comparatives, com les distorsiona també quan se'n compara el nombre de funcionaris, no? Això convé tenir-ho sempre present; segurament vostè no ho ha tingut.

Després vostè ha començat a parlar i ha dedicat la major part del seu discurs al tema que a vostè li agrada en realitat, no?, que és parlar del model educatiu i, evidentment, del tema de la llengua. A vostè jo suposo que la crisi econòmica el preocupa, però relativament; és a dir, el preocupa més aquest tema de caràcter més simbòlic. Vostè critica molt l'allusió sempre als símbols, però vostè en realitat normalment parla de l'educació i de la llengua castellana com un símbol d'identificació nacional. És una altra manera, un altre nacionalisme, no?

Miri, jo respecte a aquest tema de la llengua i de l'escola, a vegades de tant repetir-ho em sembla tediós, però si una llengua pateix els efectes d'una minorització és la llengua catalana. Ho hem dit una vegada, dues vegades, ho tornarem a dir tantes vegades com sigui necessari. Si alguna llengua té problemes per assolir la plena normalitat en el seu ús social és el català, senyor Rivera. I si en algun aspecte encara patim la normalitat de no poder desenvolupar la nostra vida en una de les dues llengües de Catalunya és la llengua pròpia del país. Aquesta és la realitat, li agradi a vostè o no. Em remeto als resultats, no?, i vostè també s'hi haurà de remetre i així tindria una bona raó per abandonar el seu comportament. Vegi el coneixement de llengua que tenen els nois i noies de Catalunya quan acaben l'ensenyament obligatori, i vegi la comparació amb altres comunitats.

Miri, el model d'immersió lingüística ha funcionat, és un model avalat i ratificat també per la legislació, per les nostres lleis i per les de l'Estat, elogiat també per Europa, com vostè sap. Ara, clar, mentre vostès, i el Partit Popular també, s'apunten a manifestacions contra el català a les escoles, mentre vostès fan això, passa aquesta altra cosa: la Comissió Europea elogia el model lingüístic del sistema educatiu del nostre país. Per tant, hem de

ser seriosos, no?, ens hem de preocupar de treballar per resoldre els problemes que tenim, que són molts, i no perdre temps en problemes ficticis com els que vostès plantegen.

I no pateixi, perquè dissortadament ja hi ha qui perd el temps a alimentar falsedats, ja hi ha moltes veus que, actuant suposadament en defensa de la llengua castellana, han atacat el català i les altres llengües d'Espanya, no?, i han arribat a argumentar que el castellà els semblava una llengua superior per aquesta o una altra raó. I vostè sap que aquests arguments s'han escoltat i s'han llegit en alguns dels mitjans als quals vostès donen tanta canxa, eh?, són molt habituals.

Com pot veure, la mala fe no fa distincions ni té fronteres, no? No és creïble pretendre que el català perjudica el castellà, no és creïble que la llengua catalana serveixi per dividir o per enfrontar-nos, no és creïble que la immersió lingüística sigui un problema per a cap dels nois i noies que s'eduquen al nostre país. Això no va començar ahir; vostè ha arribat de diputat aquí fa dos anys, però la immersió té un llarg recorregut, no és des d'ahir. No és creïble que hi hagi cap tipus de segregació de marginació o d'aïllament per raons de llengua. Res de tot això, senyor Rivera, és creïble, no?

Per què ho fan? Doncs, no ho sé. Suposo que ho fan fent el joc a determinats grups que només semblen interessats a atiar la flama de la catalanofòbia. Aquesta és la meua opinió, la meua percepció.

Miri, la llengua castellana és comuna a tot Espanya, és cert, tan cert com que el català és la llengua comuna a Catalunya i la llengua pròpia de Catalunya. No hi veig cap problema. El català no divideix ni enfronta, uneix i enforteix la nostra cohesió col·lectiva, i és la llengua pròpia de Catalunya, ho repeteixo, no? I la gent que l'aprèn se'n sent orgullosa; culturalment se sent més rica, socialment més integrada, més a gust. Aquesta és la realitat. Vostès plantegen un problema que no es dona a la societat, ni es dona en el món de l'educació tampoc, excepte gestos o actituds molts puntuals, que són excepcions.

Miri, vostè ha parlat, per últim, dels espais... –bé, per últim, no–, dels espais d'acollida; bé, n'ha dit «aules d'acollida». Les aules d'acollida són una cosa, els espais són una altra. Repassi el diari de sessions i veurà que vostè ha parlat fent referència..., ha confós aules, espais... Les aules d'acollida fa anys que funcionen de manera molt satisfactòria. El que ara s'ha posat en marxa són uns espais d'acollida en dos municipis, amb caràcter *experimental*, d'acord amb els municipis, amb una assistència, evidentment, que és voluntària, que és experimental i que és temporal. Fer bandera contra aquests espais que tenen aquesta característica i aquest objectiu em sembla absolutament gratuït.

Miri, respecte al tema... Vostè utilitza, a més, quan parla de la llengua també, per cert, qualsevol document, guia o..., i feia referència a un document i al final, no?, que aquest document diu que al final s'ha de parlar amb la llengua més propera al nouvingut. Escolti, si no entén el català, em sembla raonable, em sembla més que raonable això, no? És de sentit comú, no sé per què ho critica vostè.

Respecte al tema de l'Estatut, vostè arriba tard, senyor Rivera. L'Estatut no és una cosa que estigui en discussió; es va aprovar en referèndum pel poble de Catalu-

nya fa dos anys, és una llei *vigent*, una llei orgànica vigent. Vostè, que tant ens reclama a vegades el respecte i l'aplicació de les lleis, s'hauria d'aplicar en aquest cas també això. L'Estatut és una llei orgànica vigent, que s'ha de complir –que s'ha de complir.

I el sistema de finançament, el futur sistema de finançament està més garantit amb el nou Estatut que sense Estatut. Evidentment que es van negociar reformes del sistema de finançament i no teníem un altre estatut, però amb l'Estatut tindrem un millor sistema de finançament. I, en això, crec que hi estarem tots d'acord, almenys els que volem un millor sistema de finançament per a Catalunya, de veritat, que sigui més just, que sigui més transparent, que tingui present molt més les nostres necessitats.

Vostè, quan parla de la sentència..., parla de l'Estatut i la sentència del Tribunal Constitucional. I vostè pressuposa que hi haurà una sentència que li agradarà. Sempre ho diu de tal manera com si esperés una sentència que li agradés, suposo que no favorable a l'Estatut. Ho dic perquè una mica es veu, no? Escolti, el Tribunal Constitucional sap que té pendants recursos de lleis que es van aprovar fa dotze anys? No pensi que porta..., perquè n'hi ha molts que tenen molta pressa, eh?, en el fet que hi hagi una sentència. «És que això, el Tribunal Constitucional fa ja dos anys...» Fa no res vàrem escoltar, diguem-ne, un constrenyiment al Tribunal Constitucional per part d'un destacat dirigent del Partit Popular a nivell estatal absolutament imrepresentable. Escolti, què és això que es doni pressa? Que es doni pressa en tot, perquè hi ha coses pendants des de fa dotze anys! Que afecten també lleis, que afecten persones.

L'Estatut té molts adversaris: la gent que no el va votar, el Partit Popular, la gent que el va utilitzar contra Catalunya per agitar la catalanofòbia, per anar contra els interessos de Catalunya, i no se'n sortiran.

I, escolti, per acabar, evidentment que treballarem per la Catalunya rica i plena. La Catalunya rica i plena, senyor Rivera, és de tots, si no, no seria rica i plena, i, per tant, també –també– és la Catalunya de vostè.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, diputats i diputades... Senyor Montilla, jo no sé si vostè no sap de les coses de què parla o fa veure que no ho sap per no entrar el tema. No sé si recorda que li he dit que em doni un sol argument –un sol argument– i no me l'ha donat.

Sap per què no me'l dona? Perquè no existeix, no n'hi ha ni un, ni un sol argument! I ho he dit: «Digui'm un argument, per què el Liceu Francès, el Col·legi Alemany..., no passa res per fer català, castellà i anglès.» Sap per què no m'ho diu? Perquè no hi és, eh?, perquè vostè juga igual que feia el franquisme –igual que feia el franquisme. (*Remor de veus.*) Deixi'm fer una comparació, perquè..., un respecte a la democràcia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Perdoni, senyor president, deixi'm expressar els meus arguments, i veurà...

El president

Senyor diputat, amb respecte –amb respecte– els pot expressar, d'altra manera seria contravenir el Reglament.

El Sr. Rivera Díaz

Perdoni, senyor president, que és perfectament entenedor si em deixa expressar-ho, demano disculpes, d'entrada, si no m'han deixat acabar la frase.

El president

Molt bé.

El Sr. Rivera Díaz

Ho dic, perquè, durant el franquisme, una època negra del nostre país, s'utilitzava això que ha dit vostè abans; això és contra Espanya, i qui estava contra el franquisme, estava contra Espanya. I qui està contra l'Estatut està contra Catalunya. Aquest argument molt típic de qualsevol nacionalisme, el nacionalisme d'aquella època, el nacionalisme d'ara... Això és lamentable, senyor president; és lamentable que qualsevol persona que opini diferent de vostè el faci enemic de Catalunya. Això és el que va fer durant molts anys una dictadura que no podem fer.

Per tant, el que demano és respecte per qualsevol discrepància democràtica –respecte per qualsevol discrepància democràtica. Ja n'estic tip de classes de catalanitat, eh?, senyor Montilla, senyor president? No pot donar, vostè, carnets de catalanitat a tothom. Perquè és que aquí ja s'han donat durant molts anys carnet de catalanitat, i ara torni..., tornem-hi amb el senyor Montilla, el senyor president també donant carnets de... Doncs, no acceptem carnets de catalanitat!

Miri, vostè ha dit abans «mitjans de comunicació», que ens recolzaven mitjans de comunicació. Vostès s'han gastat 26 milions d'euros l'últim any en mitjans de comunicació, subvencions a mitjans de comunicació públics. Això està documentat. I abans un company seu –bé, un company, un membre d'un grup que dona suport al Govern– deia que ell volia ulleres com els andalusos i els extremerys. Jo no he escoltat un argument més demagògic que aquest.

Doncs miri, li diré quantes ulleres pot comprar vostè amb els 26 milions a mitjans de comunicació que vostè subvenciona, directament, privats: 440.000 persones tindrien ulleres a Catalunya, un parell, una per als diumenges i una per al dilluns i una per al dimarts..., amb els diners que es gasta vostè subvencionant directament els mitjans de comunicació, privats –privats. Per tant, no em doni lliçons de mitjans de comunicació i de pluralitat, perquè vostè, el seu Govern fica directament la mà al calaix i paga directament subvencions als mitjans privats. I això no és un model lliure de comunicació, això és un model totalment contaminat per les subvencions. Per tant, vigili amb els arguments que dona perquè després resulta que ens assabentem que té 26 milions d'euros de subvencions anuals per als mitjans de comunicació.

Ha parlat de les EBE. Miri, l'última vegada que li vaig preguntar per això, va ser vostè qui no sabia la diferència entre les aules d'acollida i les EBE, ho confonia, i això està al diari de sessions. Vostè sap perfectament que són les EBE i ho esquivava, diu que es experimental. Doncs, no experimentin tant –no experimentin tant! No li tregui força. És experimental? Doncs, jo li dic que ho retiri, que l'experiment no funciona, que separa la gent per qüestió d'origen i de llengua, que la gent que vingui nouvinguda a Catalunya ha d'estar escolaritzada a les aules, que no podem fer centres separats, que això no es veu enlloc ja, que això és un model d'assimilació passat de moda, antic, ranci, que no podem tirar-ho endavant. Això és el que li dic, no les aules d'acollida que ja funcionen i fa molts anys, les EBE. I les EBE són espais que vostè sap que han estat molt criticats. He llegit un article i sap perfectament que fins i tot membres del Govern, de SOS Racisme han dit que retiri aquest projecte. No li ho diu Ciutadans, li ho diu SOS Racisme, li ho diuen persones qualificades per parlar. Integració, no assimilació, senyor Montilla. Vostè, precisament, vostè, suposadament socialista, hauria de tenir molt clar això i veig que no ho té.

Parlar de l'Estatut. Vostè diu que hem de complir l'Estatut. Que jo sàpiga del Grup de Ciutadans ningú incompleix l'Estatut. És vostè que incompleix les lleis. Avui hi ha una quarta sentència, per cert, que incompleix la Llei de política lingüística, precisament: quarta sentència del Tribunal Superior de Justícia dient-li que vostès no compleixen la Llei de política lingüística de l'any 98. Qui és que no..., no compleix ni la llei ni les sentències! Això és el que li passa al seu Govern, i ara ens donarà lliçons de compliment.

A mi em pot agradar més o menys l'Estatut, però el respecte, perquè sóc un demòcrata. La diferència és que hi ha gent que va amb la boca plena de democràcia i no compleix ni les sentències, i fa actes per deslegitimar els tribunals en un estat de dret –per cert, alguns socis del seu Govern.

Per altra banda, també, parlava abans vostè, en aquest cas, de despeses, d'economia que no ens interessava. Miri, li donaré alguna dada d'economia, no sé si li interessa. Jo crec que hi ha una recepta que és l'austeritat. Vostè parlava d'austeritat. Nosaltres farem una proposta demà –i espero que la votin tots els grups de la cambra– que és congelar els sous de tots els diputats d'aquesta cambra. Congelar els sous de tots els diputats d'aquesta cambra és una proposta que posarà Ciutadans demà sobre la taula i, també, reduir els càrrecs de confiança del seu Govern, que, com ja li ho ha dit algun altre portaveu, doncs, s'han incrementat notablement.

Per tant, austeritat per a tothom, no només per als ciutadans i per a les empreses: per a tothom. Per tant, demà, es posarà sobre la taula, diguem-ne, qui està d'acord en estrènyer-se el cinturó i qui només vol que s'estrenyin el cinturó els ciutadans de Catalunya.

Un altre tema que ha sortit abans..., vostè crec que en parlava, tinc un titular aquí una mica especial, no?, «Catalunya inverteix 1.551 euros més en escolars al sud de França que a Catalunya». I vostè deia: «Home, és que això és una tasca que hem de fer i també ho fa el Cervantes...» Sí, però hi ha una diferència, eh? Ho he buscat

abans, per mirar una mica de contrarestar això, l'Institut Cervantes dóna classes de català, senyor Montilla, també, a Amèrica del Sud: català, gallec i eusquera. Aquesta és la diferència: és un model integrador, és un model de donar classes de totes les llengües que es parlen a l'Estat. Vostès se'n van a pagar 1.500 euros més cap als catalans i al sud de França. Miri, no estem sobrats de diners, a Catalunya. Vostè ho ha dit en el seu discurs, per tant, no financi vostè escoles franceses, que França no és precisament un país per cooperar internacionalment, com si fos un país pobre, sinó que França és un país de la Unió Europea i ben sostingut econòmicament. Per tant, si us plau, miri's vostè les dades, perquè ha dit una cosa que no és certa, que és que feien vostès igual que al Cervantes. I se li ha passat una altra cosa també per sobre, que és que, en aquest cas, confon vostè un estat amb una comunitat autònoma. Nosaltres som una comunitat autònoma, li agradi o no li agradi: hi ha gent a qui li agradarà més i gent a qui li agradarà menys, però és la realitat. Per tant, ni som un estat, i a més a més que no som un estat, nosaltres no fem classes de català, de castellà, d'anglès, d'eusquera, anem a fer col·legis i paguem més que per als escolars catalans que els tenim als barracons, 968.

Més dades econòmiques? Miri, 32 milions d'euros que s'han gastat vostès en informes. Diran vostès: «Aquests informes són lícits i...» Aquests informes no sé si són lícits, però estan a la Fiscalia, i ha estat acceptat a tràmit. Per tant, 32 milions d'euros en informes, segons diu la Fiscalia, informats que suposadament no existeixen, suposadament duplicats, 32 milions d'euros. Cent cinquanta-sis milions..., parlava vostè d'obsessions. Ara li diré jo qui té l'obsessió: 156 milions d'euros a l'últim informe de política lingüística, despeses de la Generalitat, 26.000 milions de les antigues pessetes s'han gastat vostès aquest últim any en política lingüística. Li semblarà fantàstic! Jo només vull veure si en els pressupostos del 2009 ens estrenyerem el cinturó en tot o només en allò que interessa, eh? O en tancar el batxillerat nocturn, eh?, senyor Montilla? Això no és política social. No es poden tancar centres de batxillerat nocturn. No vinguin amb els lemes de la Catalunya social, per gastar-se els diners a França, tancar batxillerats nocturns, barracons a les escoles catalanes... Aquest no és el model social que vostè hauria de defensar, i, per tant, volem que també redueixin.

Per tant, hi han despeses que s'han de reduir, ens hem d'estrenyar el cinturó: austeritat, dinamisme, i seny – austeritat, dinamisme i seny; dinamisme per a les empreses, dinamisme per als autònoms; austeritat en el comportament d'un govern i d'un parlament, que hem de donar exemple als ciutadans, i també, evidentment, mirar cap al futur, en això estem d'acord. En sortirem, d'aquesta crisi, evidentment que en sortirem; però hem de tenir una mica de lideratge, també, senyor Montilla –una mica de lideratge. I aquest lideratge també mereix que el nostre president, el nostre Govern siguin persones capaces de fer relacions públiques, de tenir una

bona imatge a tot l'Estat, de poder vendre, com vostè deia, la marca Catalunya. Ara mateix la marca Catalunya, miri, no sé si no cotitza a borsa, però, si cotitzés a borsa, al marge del *crash*, no estaria massa bé, perquè no estem massa bé. Per tant, jo li demano que faci també aquestes relacions públiques, de bon gestor, que sigui una cara de lideratge, creïble a la resta de l'Estat, a tot Europa, perquè és l'única forma de sortir d'aquí, que Catalunya torni a ser motor econòmic a Espanya i a Europa.

No hi ha cap recepta meravellosa. Això ho compartim. És una crisi molt forta, molt dura, però sí que hi han actituds –i abans li ho deia un altre portaveu– i les actituds es demostren, doncs, sense complexos, intentant tenir un govern... Vostè deia: «Som un govern plural.» Sí, home, plural sí, però haurien d'intentar ser un govern. Jo admeto que siguin plurals, el que no admeto és que siguin tres governs o cap. Llavors, jo li demano que els projectes d'infraestructures..., que apliquin vostès una mica de seny i de sentit comú per fer projectes que siguin transversals a tot el Parlament, que no actuïn bloquejant situacions..., la sequera va ser un escàndol, s'ha parlat del quart cinturó..., jo li demano que sigui un sol govern, plural, però un de sol.

Per tant, senyor Montilla, hi ha molt per fer, hi ha molta despesa pública, en aquest cas, despesa innecessària, d'aquell 25 per cent que parlava, n'espero..., i compti amb els tres escons de Ciutadans per als pressupostos del 2009, si vostè es capaç de demostrar que s'estrenyerà el cinturó igual que ho exigeix als ciutadans.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, acabat el debat, aquesta presidència fa avinent que, per tal de donar compliment a l'article 133 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per a presentar les propostes de resolució serà de vuit a nou del matí –acabarà, per tant, a les nou–; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les nou i cinc; el termini per a presentar les propostes transaccionals acabarà a dos quarts d'onze; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts i cinc minuts d'onze, i, finalment, la comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris volen que es votin separadament s'hauria de fer a dos quarts de dotze.

La sessió per al debat i la votació de les propostes es reprendrà a les dotze del migdia.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i dos minuts.